

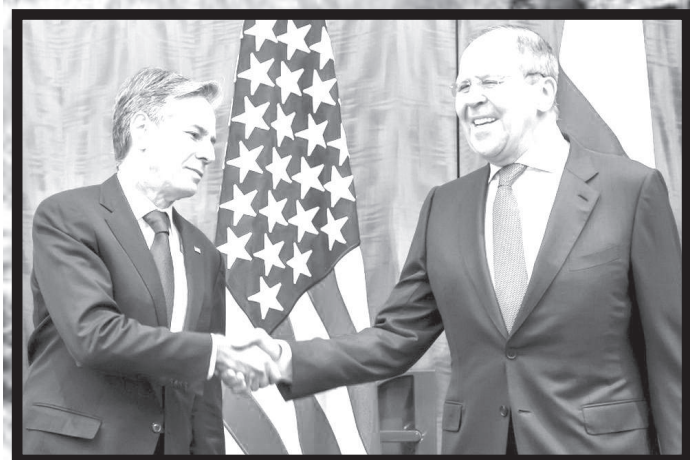
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 482 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Η σύγκρουση στην Ουκρανία μεγαλώνει τους κινδύνους για τους λαούς

Αντιπολεμικό κίνημα ΤΩΡΑ

ΕΞΩ ΒΑΣΕΙΣ και ΝΑΤΟ

ΛΑΡΚΟ: Δελτίο Τύπου των σωματείων εργαζομένων

«Την Τρίτη 1/2/2022 πραγματοποιήθηκε η προγραμματισμένη τηλεδιάσκεψη των Σωματείων της ΛΑΡΚΟ με την αφρόκρεμα της Κυβέρνησης. Τους Υπουργούς Οικονομικών Χρ. Σταϊκούρα, Ενέργειας Κ. Σκρέκα και Εργασίας Κ. Χατζηδάκη. Ούτε λίγο ούτε πολύ μετά από δύο χρόνια κοροϊδίας και εμπαιγμού μας προτείνανε την ανεργία και το ξεσπίτωμα. Το ότι αυτή η κυβέρνηση είναι ικανή για πολλά δεινά το είχαμε καταλάβει. Το ότι είναι ικανή να δημιουργήσει ανθρωπιστική κρίση σε ολόκληρες περιφέρειες και τοπικές κοινωνίες ξεπερνούσε ακόμη και την πιο τρελή μας φαντασία. Ο στόχος τους είναι να δώσουν την ΛΑΡΚΟ τζάμπα και κλειστή, χωρίς το «Βαρίδι» των εργαζομένων, παρ' ότι υπάρχει ρητή πρόβλεψη στο νόμο που οι ίδιοι ψήφισαν ότι το εργοστάσιο θα παραδοθεί εν λειτουργία.

Την Τετάρτη 2/2/2022 πραγματοποιήθηκε κοινή συνεδρίαση των Δ.Σ. όλων των Σωματείων που δραστηριοποιούνται στη ΛΑΡΚΟ (συντονιστικό) με μοναδικό θέμα την οργάνωση μετώπου αντίστασης απέναντι στο ειδικό και εκβιαστικό τελεσίγραφο της Κυβέρνησης που δεν ρίχνει

μόνο στην ανεργία τους 1200 εργαζόμενους της ΛΑΡΚΟ αλλά τους ξεσπιτώνει κιόλας.

Αυτή είναι η πολιτική ανάπτυξης και εκσυγχρονισμού που ευαγγελίζονται. Ως εντολοδόχοι των επενδυτικών συμφερόντων και ως αδιάτακτοι dealers δεν έχουν χώρο για συναισθηματισμούς και φέρνουν εις πέρας την πιο βρώμικη και ανήθικη αποστολή. Πετούν στον δρόμο τους εργαζόμενους και κλείνουν την ΛΑΡΚΟ.

►Ομόφωνα οι εκπρόσωποι των εργαζομένων δεν αποδεχόμαστε την πρόταση της Κυβέρνησης όχι μόνο γιατί μας ρίχνει στην ανεργία και μας ξεσπιτώνει αλλά γιατί είναι και καταστροφική για την ίδια την ΛΑΡΚΟ και την συνέχιση της λειτουργίας της.

►Θα παραμείνουμε στα πόστα μας και θα συνεχίσουμε να κάνουμε αυτό που ξέρουμε πολύ καλά. Το χώμα Ατσάλι. Δεν θα μας κουνήσει κανένας.

►Αποφασίστηκε να πραγματοποιηθεί στις 13 Φεβρουαρίου 2022 και ώρα 10.00 π.μ. ευρεία σύσκεψη πολιτικών, φορέων, οργανώσεων και σωματείων στον χώρο του εργοστασίου ώστε να γίνει γνωστό σε

όλους το έγκλημα που διατελείται και να δοθεί βήμα σε όλους.

►Οι Γενικές συνελεύσεις των εργαζομένων θα συγκληθούν το επόμενο διάστημα με εισήγηση την οργάνωση των αγωνιστικών κινητοποιήσεων αντίδρασης με αποκορύφωμα μεγάλη Απεργιακή κινητοποίηση και συλλαλητήριο στο κέντρο της Αθήνας.

Είμαστε έτοιμοι να αντικρούσουμε τα εκβιαστικά διλήμματα και τις προσπάθειες διάσπασης. Να συνεχίσουμε τον αγώνα μας. Τα αιτήματά μας είναι δίκαια και ζητούμε:

1. Να διασφαλιστεί η ενιαία και συνολική παραγωγική λειτουργία της ΛΑΡΚΟ. Να υπάρξει σχέδιο και χρονοδιάγραμμα επισκευής, εκσυγχρονισμού, αύξησης της παραγωγής σε ένα ασφαλές περιβάλλον για τους εργαζόμενους.

2. Να διασφαλιστούν όλες οι θέσεις εργασίας.

3. Να διασφαλιστεί η καταβολή του μόχθου που μας χρωστά ως εργοδότης στο 100%. [...]»

Για περισσότερες πληροφορίες
δες www.okde.gr

Rafale

Ποιος θα πληρώσει το μάρμαρο;

σελ. 4

Βιασμός 24χρονης

Μεμονωμένο περιστατικό ή μια ακόμη παθογένεια του καπιταλισμού;

σελ. 12

Ουκρανία

Σύγκρουση γιγάντων

σελ. 13

ΗΠΑ

Ένας χρόνος από την εισβολή στο Καπιτώλιο

σελ. 15

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαιτέρως με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίος, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτρωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

2 Εργατική Πάλη

Φεβρουάριος 2022

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μαρξισμός και Περιβαλλοντική Καταστροφή

Συγγραφείς: Ερνέστ Μαντέλ, Ντανιέλ Τανούρο

Χρονολογία έκδοσης: Δεκέμβριος 2021

Σελίδες: 64

Τιμή: 2 ευρώ

Οι εκδόσεις *Εργατική Πάλη*, κυκλοφορούν τρία κείμενα για το Μαρξισμό και την κρίση του περιβάλλοντος. Τα τελευταία χρόνια, η κλιματική αλλαγή επιταχύνεται και έχει μετατραπεί σε καλπάζουσα κρίση, σε μια περιβαλλοντική καταστροφή με επικίνδυνες διαστάσεις για την επιβίωση της ανθρωπότητας. Αυτό κάνει αναγκαία τη βαθύτερη κατανόηση του φαινομένου. Την ανάδειξη των αιτιών στο καπιταλιστικό σύστημα και την κρίση του, στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που γίνονται όλο και πιο ακραίες, στις συνέπειες που ξεσπάνε όλο και πιο ανεξέλεγκτες.

Το κείμενο του Ερνέστ Μαντέλ είναι μια από τις πρώτες μαρξιστικές αναλύσεις του «οικολογικού ζητήματος». Δείχνει με εξαιρετικό και προσεκτικό τρόπο, με απλά και συγκεκριμένα παραδείγματα τη Μαύρη Βίβλο του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής στη λεηλασία της φύσης. Ότι οι ρίζες της καταστροφής του περιβάλλοντος βρίσκονται στην εμπορευματική οικονομία και ιδιαίτερα στη γενικευμένη εμπορευματική παραγωγή (καπιταλισμός) και την «ελεύθερη αγορά». Η «αγορά» που λίγα χρόνια αργότερα από τότε που γρά-

φτηκε αυτό το κείμενο (1972), θα επικρατούσε ως απόλυτο δόγμα των νεοφιλελεύθερων και της αστικής τάξης.

Το δεύτερο κείμενο, του βέλγου μαρξιστή Ντανιέλ Τανούρο (απόσπασμα από διάλεξη του), δίνει συνοπτικά κάποιες σημαντικές αναφορές και πρώτες βάσεις για μια θεωρητική τεκμηρίωση της μαρξιστικής κριτικής / απάντησης, με χρήσιμες παραπομπές στο ίδιο το Κεφάλαιο του Μαρξ.

Στο τρίτο κείμενο, ο Τανούρο δείχνει με συντριπτικά στοιχεία την υποκρισία της διεθνούς ελίτ, των αστικών κρατών και κυβερνήσεων, των βιομηχάνων και τραπεζιτών, όπως αποτυπώθηκαν στην εκκωφαντική αποτυχία της πρόσφατης συνόδου COP26. Ακόμα και τώρα, στο «παρά πέντε» μιας ασύλληπτης καταστροφής, που απειλεί σαν κατακλυσμός να παρασύρει τα πάντα, ως και την επιβίωση του ανθρώπινου είδους, κερδοσκοπούν ασύστολα, κάνοντας τους μηχανισμούς της «ελεύθερης αγοράς» όλο και πιο αχαλίνωτους στην εμπορευματοποίηση και λεηλασία κάθε φυσικού και ανθρώπινου πόρου.

Από το οπισθόφυλλο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34, “Ακυβέρνητες Πολιτείες” Αλ. Σβώλου 28

Πάναρνα

Βιβλιοπωλείο: “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34, “Ακυβέρνητες Πολιτείες” Αλ. Σβώλου 28

Πάναρνα

Ψυλικατζίδικο “Ψυλικατέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-maill ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η κυβέρνηση των νεοφιλελεύθερων α(χ)ρίστων συστηματικά καταστρέφει την χώρα, την οικονομία, την κοινωνία, τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα. Δυόμιση χρόνια στη εξουσία και η μια καταστροφή διαδέχεται την άλλη. Πέρσι τέτοια εποχή ήταν η «Μήδεια», το περασμένο καλοκαίρι κήκε η μισή Εύβοια και άλλες περιοχές, φέτος η «Ελπίδα» προκάλεσε απερίγραπτο χάος στην Αττική/ Αθήνα και σε άλλες περιοχές, χιλιάδες άνθρωποι εγκλωβίστηκαν στους δρόμους των Αθηνών για πάρα πολλές ώρες, χιλιάδες νοικοκυριά έμειναν χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα και νερό, εκατοντάδες εγκαταλείφθηκαν στα ακινητοποιημένα τρένα κ.λπ. Όλες αυτές οι χιλιάδες συνάνθρωποί μας έμειναν παντελώς μόνοι, μέσα στα χιόνια, αβοήθητοι και μόνο η αλληλεγγύη μεταξύ τους άμβλυne κάπως τη δυστυχία τους και ενδεχόμενα απέτρεψε να θρηνήσουμε και θύματα. Αλλά και όλοι οι υπόλοιποι κάτοικοι εγκλωβίστηκαν στα σπίτια για 2, 3, 4 ή και παρά πάνω μέρες... περιμένοντας να λιώσουν τα χιόνια. Όλα αυτά συμπληρώνουν την εικόνα της καταστροφής από την πανδημία που σκοτώνει κάθε μέρα περίπου 100 ανθρώπους, αλλά και την ακρίβεια που ροκανίζει το εισόδημα των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών.

Ακόμη και τα ΜΜΕξαπάτησης, μπροστά σ' αυτή την ζοφερή κατάσταση και κυρίως μπροστά στην αγανάκτηση του κόσμου που υπέφερε και μιλούσε για την ταλαιπωρία και τα δεινά του, αναγκάστηκαν να ασκήσουν μια κάποια κριτική: να μιλήσουν για απουσία σχεδίου, για πλήρη αποτυχία, για εκκωφαντική αναποτελεσματικότητα, για χάος, για Βατερλό, για, για... Τα περί επιτελικής κυβέρνησης που υποτίθεται πως δεν αιφνιδιάζεται, τα περί οργανωμένου και «επιτελικού» κράτους που υποτίθεται πως είναι σε διαρκή ετοιμότητα, τα περί μηχανισμών που υποτίθεται πως είναι επί ποδός σε 24ωρη βάση, όπως είπαν με απύθμενο θράσος ο περιφερειάρχης και διάφοροι αξιωματούχοι της κυβέρνησης τη στιγμή που συνέβαιναν

όλα αυτά, ακούγονται σαν κακόγουστο ανέκδοτο. Άλλωστε όλες οι ηλίθιες κομπορημοσύνες και η πολιτική τους «καήκαν» το καλοκαίρι ή έλιωσαν στα χιόνια της «Μήδειας» και της «Ελπίδας».

Πλήγμα στον σκληρό πυρήνα της ιδεολογίας τους

Οι αλληπάλληλες καταστροφές δεν αποτελούν πλήγμα μόνο στις ηλίθιες κομπορημοσύνες τους, στους ανίκανους μηχανισμούς, στο επιτελικό κράτος ή ακόμη και στους ά(χ)ριστους της «υψηλής κοινωνίας» κ.λπ. Η κύρια ευθύνη βρίσκεται στο σύστημά τους και ιδιαίτερα όπως λειτουργεί σήμερα, στον νεοφιλελευθερισμό. Το ξεπούλημα όλων των επιχειρήσεων σε ιδιώτες - αρπακτικά και κερδοσκόπους, οι ιδιωτικοποιήσεις βασικών τομέων και οργανισμών του κράτους, αποδεικνύεται από τα πράγματα και από την καθημερινή πραγματικότητα -εκτός του ότι παρέχουν ακριβότερα αγαθά και υπηρεσίες, μειώνουν διαρκώς τους μισθούς και διαλύουν τις εργασιακές σχέσεις- και δείχνει ότι δεν μπορούν να προστατεύσουν τη συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας από καταστροφές, καιρικά φαινόμενα κ.λπ. Η αντικατάσταση του έμπειρου -μόνιμου εργατικού δυναμικού σε όλες αυτές τις άλλοτε δημόσιες υπηρεσίες και οργανισμούς «κοινής ωφέλειας», από -κατά κανόνα- ημέτερους «εργολάβους» που χρησιμοποιούν φτηνή ελαστική εργασία, έχουν, φυσικά, σαν πρώτη προτεραιότητα το κέρδος τους και όχι την εξυπηρέτηση και την προστασία του ελληνικού λαού. Το παράδειγμα της πολυδιαφημισμένης Αττικής Οδού επιβεβαιώνει όλα τα παραπάνω: Το μόνο που προσπαθούν να κάνουν τόσα χρόνια οι «επενδυτές» της με χρήματα του κράτους, όπως και των εθνι-

κών οδών, είναι να κερδίζουν περισσότερα αυξάνοντας τα διόδια και εισπράττοντας αποζημιώσεις από το κράτος, αν κάποια χρονιά τα κέρδη τους ήταν μικρότερα από τα αναμενόμενα.

Στα δεινά του ελληνικού λαού έχει προστεθεί και η ακρίβεια που ενώ λειτουργεί εξοντωτικά, ιδιαίτερα στις ασθενέστερες τάξεις, δεν παίρνεται κανένα μέτρο ανακούφισης και προστασίας της λαϊκής κατανάλωσης, έστω όπως άλλοτε: διατίμηση τιμών βασικών προϊόντων, τιμαριθμική αύξηση μισθών και συντάξεων, μείωση του ΦΠΑ κ.λπ. Για τους νεοφιλελεύθερους αγριάνθρωπους όλων των αποχρώσεων, αυτά είναι απαραίτητα, εμμοιχόμενα ιδεοληψίες, αναχρονισμοί κ.ά., γιατί ξέρουν πολύ καλά ότι η ακρίβεια είναι ένας μηχανισμός της αγοράς που μεταφέρει εισόδημα από τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα (σύμφωνα με το ΙΝΕ-ΓΣΕΕ η ακρίβεια μείωσε τους μισθούς κατά 13,7%!) προς τις τάξεις που υπηρετούν και φροντίζουν, τους πλούσιους, τους καπιταλιστές και φυσικά, προς το αστικό κράτος, λόγω αύξησης των εσόδων από την αύξηση του ΦΠΑ, του ειδικού φόρου στα καύσιμα κ.λπ.

Δείχνουν τα τέρατα, αλλά κρύβουν το σύστημα που τα γεννά και τα συντηρεί

Η συζήτηση που έγινε στη Βουλή λόγω της πρότασης μομφής που κατέθεσε ο ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ επιβεβαίωσε, για ακόμη μια φορά τον εύστοχο χαρακτηρισμό της Ρ. Λούξεμπουργκ γι' αυτό το θεσμό της αστικής δημοκρατίας, «Ορνιθώνας της αστικής τάξης». Τίποτα το ουσιαστικό, πέρα από κατηγορίες, συκοφαντίες... και ολίγο μαϊντανό από Φουρθιώτη. Δεν είναι παράδοξο, γιατί η μεγάλη πλειοψηφία των

κομμάτων που βρίσκονται στη Βουλή -με αποχρώσεις- είναι αστικά, μνημονιακά και νεοφιλελεύθερα. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη είναι μια ακραία νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση και όσα συμβαίνουν ή και τα χειρότερα που έρχονται οφείλονται στην νεοφιλελεύθερη πολιτική της. Η επιθετικότητα απέναντι στους εργαζόμενους και γενικότερα απέναντι στην κοινωνία είναι η ουσία της πολιτικής της. Δεν κάνει λάθος, δεν οφείλεται στον «γκαντέμη» Μητσοτάκη, είναι η κυρίαρχη πολιτική του κεφαλαίου σε παγκόσμια κλίμακα. Όσο κι αν είναι αλήθεια, ότι η κυβέρνηση των α(χ)ρίστων εξυπηρετεί τα συμφέροντα του 1% του πληθυσμού της χώρας, άλλο τόσο, με μικρές διαφορές, και τα προγράμματα και η πολιτική των υπόλοιπων αστικών κόμματος εξυπηρετούν τα ίδια συμφέροντα. Γιατί παρόλη την φλυαρία τους, ποτέ δεν καταγγέλλουν τη σημερινή λειτουργία του καπιταλισμού και πολύ περισσότερο το ίδιο το σύστημα και την αστική τάξη που βρίσκεται στην εξουσία. Ούτε τις ιδιωτικοποιήσεις καταγγέλλουν (ο ΣΥΡΙΖΑ έκανε πάρα πολλές όταν ήταν στην κυβέρνηση), ούτε τη διάλυση των εργασιακών σχέσεων, των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικών ασφαλίσεων, δηλαδή τους βασικούς πυλώνες των νεοφιλελεύθερων πολιτικών της αστικής τάξης και των κομμάτων της.

Δεν χρειάζονται αυταπάτες, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία, ότι στον καπιταλισμό ο πλούτος των λίγων συνδέεται με τη φτώχεια και την αθλιότητα των πολλών, όλων των «από κάτω». Αυτό πρέπει να αλλάξει αν θέλουμε να αλλάξουμε ριζικά τα πράγματα, και όχι απλά να φύγει ο Μητσοτάκης που αναμφίβολα πρέπει να διώξουμε άμεσα μαζί με την κυβέρνηση της καταστροφής. Όμως, αυτό πρέπει να είναι η αρχή για να προχωρήσουμε σε μια ριζική αλλαγή, όπου θα μπορούμε να απολαύσουμε, ότι παράγουμε, θα μπορούμε να παίρνουμε όλα τα αναγκαία μέτρα για την προστασία μας από καιρικά φαινόμενα... όπου όλοι θα αυτό-διαχειριζόμαστε τον πλούτο που παράγουμε.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Το 2020 (1η χρονιά της πανδημίας και των έκτακτων υγειονομικών μέτρων) 1,9 τρις δολ. ξοδεύτηκαν από τις κυβερνήσεις παγκοσμίως σε εξοπλιστικά στρατιωτικά προγράμματα. Η ηγέτιδα ιμπεριαλιστική δύναμη, οι ΗΠΑ, δαπανά κάθε χρόνο περίπου 800 δις δολ, σε ποσοστό 3,5% του ΑΕΠ της, γεγονός που την κατατάσσει πρώτη στη «κούρσα» των εξοπλισμών. Ακολουθεί η Κίνα με 252 δις δολ. (1,7% ΑΕΠ), η Ινδία με 72 δις. (2,9% ΑΕΠ), η Γερμανία με 63 δις. (1,4% ΑΕΠ), και η Ρωσία με 61 δις (4,3% ΑΕΠ). Στη λίστα με τις πρώτες 15 χώρες σε εξοπλιστικά προγράμματα φιγουράρουν ποσά στο φάσμα από 20 έως 50 δις ετησίως. Η Ελλάδα ξοδεύει κάθε χρόνο περίπου 4-5 δις σε εξοπλισμούς ή το 2,57% του ΑΕΠ της, την ίδια ώρα που περικόπτει χρήματα από τη δημόσια υγεία και την ασφάλιση έως και 1 δις κάθε χρόνο! Ας σημειωθεί πως από το 1960 μέχρι το 1990 και από το 2004 μέχρι το 2021 η Ελλάδα (11 εκατ. πληθυσμός) δαπανά σταθερά περισσότερα χρήματα σαν ποσοστό του ΑΕΠ της απ' ότι η Τουρκία (85 εκατ. πληθυσμός).

Κάθε χρόνο υπολογίζεται σύμφωνα με τον «Food and Agriculture Organization» (FAO) πως το 1/3 των παραγόμενων τροφίμων παγκοσμίως πετιούνται στα σκουπίδια (πρόκειται περίπου για 1,3 δις. τόνους!). Το μεγαλύτερο ποσοστό (πάνω από 40%) αφορά σε τρόφιμα που δεν πληρούν τους κανόνες «ομορφιάς» (σχήμα, χρώμα, μέγεθος κ.λπ.) ενός προϊόντος προς πώληση και σε τρόφιμα που λήγουν ή που βρίσκονται κοντά στην ημερομηνία λήξης και δεν κατάφεραν να πουληθούν. Υπολογίζεται πως ακόμα και το 1/4 των τροφίμων που πετιούνται να εξοικονομούνταν, θα ήταν αρκετό για να ταϊστούν 870 εκατομμύρια άνθρωποι σε όλο τον κόσμο που πεθαίνουν από την πείνα (μόνο τον Γενάρη του 2022, έχασαν την ζωή τους πάνω από 730.000 άνθρωποι παγκοσμίως λόγω επιστιτιστικών προβλημάτων).

Σύμφωνα με το «Γραφείο για τα Ναρκωτικά και το Έγκλημα των Ηνωμένων Εθνών» (UNODC), το 2020 σε παγκόσμιο επίπεδο δολοφονήθηκαν 81.000 γυναίκες και κορίτσια, με το 58% (ή περίπου 47.000) των εγκλημάτων να διαπράττονται από συζύγους ή κάποιο άλλο μέλος της οικογένειας, το οποίο αντιστοιχεί στον θάνατο μιας γυναίκας κάθε 11 λεπτά μέσα στο ίδιο της το σπίτι (γεγονός που καθιστά το χώρο διαμονής το πιο επικίνδυνο για τις γυναίκες μέρος!). Ιδιαίτερα για την περίοδο μετά το πρώτο lockdown λόγω του Covid-19 του 2020, έχει παρατηρηθεί μια αύξηση των φαινομένων ενδοοικογενειακής βίας και δη γυναικοκτονιών, της τάξης του 11% για τη δυτική Ευρώπη και 5% για τη νότια. Στην βόρεια Αμερική η αύξηση αγγίζει το 8%, στην κεντρική το 3% ενώ στη νότια το 5%. Στην Ελλάδα μόνο το 2021 δολοφονήθηκαν 17 γυναίκες είτε από νυν είτε από πρώην συντρόφους τους, με την πλειοψηφία των εγκλημάτων να λαμβάνει χώρα στο σπίτι του θύματος και στο χώρο εργασίας του.

Πανηγύρια για την παράδοση των Rafale

Ποιος θα πληρώσει το μάρμαρο;

Στις 19 Ιανουαρίου παραδόθηκαν στην Ελλάδα τα έξι πρώτα Rafale από τα 24 συνολικά, των οποίων η παράδοση θα ολοκληρωθεί στις αρχές του 2023. Οι πανηγυρισμοί πήραν διαστάσεις, με τα Rafale να πετούν πάνω από την Ακρόπολη πριν προσγειωθούν στην Τανάγρα. Ο πρωθυπουργός Κ. Μητσοτάκης στην τελετή παράδοσης δήλωσε ότι η αγορά των Rafale αποτελεί «μια γεωστρατηγική εξέλιξη πρώτης γραμμής», ότι με αυτά η αεροπορία γίνεται «μια από τις ισχυρότερες στην Ευρώπη και τη Μεσόγειο» και θα προσδώσει «ευελιξία στην εθνική μας διπλωματία και τις πολύπλευρες συμμαχίες της χώρας». Τόνισε τη σημασία της σύμπραξης Ελλάδας - Γαλλίας που μάλιστα δίνει «νέα πνοή στην προοπτική της ευρωπαϊκής στρατηγικής αυτονομίας».

Σε συνέχεια της ελληνογαλλικής συμφωνίας για την αγορά των 18 Rafale στις 26 Ιανουαρίου 2021, της κοινής άσκησης «ΣΚΥΡΟΣ» τον Φεβρουάριο του 2021, της νέας αμυντικής συμφωνίας Μητσοτάκη - Μακρόν τον Σεπτέμβριο του 2021, η παράδοση των έξι Rafale χτίζει την «στρατηγική εταιρική σχέση» μεταξύ Ελλάδας και Γαλλίας και «τον πυλώνα σταθερότητας στην Ανατολική Μεσόγειο», όπως δεν κουράζονται να επαναλαμβάνουν από μεριάς της κυβέρνησης.

Από τα 24 Rafale τα 18 (6 καινούρια και 12 μεταχειρισμένα), αγοράζονται με τη σύμβαση που ψηφίστηκε στη Βουλή τον Ιανουάριο του 2021, τα άλλα 6 τα πρόσθεσε η Νέα Αμυντική Συμφωνία Ελλάδας - Γαλλίας που υπέγραψαν Μητσοτάκης - Μακρόν στο Παρίσι στις 28 Σεπτεμβρίου 2021 (βλ. άρθρο Ε.Π. Οκτώβριος 2021). Και βέβαια η αγορά των Rafale συνοδεύεται από τον εξοπλισμό, την υποστήριξη και τη συντήρησή τους, και τις τέσσερις φρεγάτες, καθώς και τέσσερις κορβέτες. Το κόστος των πρώτων 18 ανέρχεται σε 2,490 δισ. που θα πληρωθούν από το 2021 έως το 2025. Τα νέα 6 Rafale που προστέθηκαν για να γίνουν 24, άλλο 1,070 δισ. Οι τέσσερις φρεγάτες 4,070 δισ. ακόμη. Συνολικά το κόστος των πολεμικών πλοίων είναι ήδη 5 δισ. Και βέβαια η υπέρβαση των ποσών αυτών είναι δεδομένη.

Τα ποσά αυτά είναι εξωφρενικά για μια χώρα που είναι σε διαρκή χρεοκοπία, που το δημόσιο χρέος της έχει φτάσει τα 355 δισ., με τις δαπάνες εξυπηρέτησής του να φτάνουν τα 18 δισ. για το 2021, τα 14 δισ. το 2022. Παρ' όλα αυτά η κυβέρνηση έχει λεφτά για την αγορά δολοφονικών μηχανών, ενώ από την άλλη περικόπτει ακόμη μια φορά με τον προϋπολογισμό του 2022 τις δαπάνες για την υγεία κατά 800 εκατ. ευρώ εν μέσω της πανδημίας, γιατί σύμφωνα με τον υπουργό Επικρατείας Α. Σκέρτσο «δεν υπάρχει λόγος να δημιουργήσουμε ένα πολυτελές σύστημα υγείας». Η εγκληματική διαχείρισή της κοστίζει ανθρώπινες ζωές και ήδη κατατάσσει τη χώρα στις πρώτες θέσεις θανάτων ανά εκατομμύριο κατοίκων. Από την άλλη οι δαπάνες του υπουργείου Άμυνας ανεβαίνουν σε 6,39 δισ. το 2022 από 5,44 δισ. το 2021 και 3,37 δισ. το 2020 με παραπάνω από τα μισά να προορίζονται για εξοπλισμούς.

Και βέβαια για μια ακόμη φορά θα πληρώσουν το μάρμαρο οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Με τη φοροληστεία των έμμεσων και άμεσων φόρων στους εργαζόμενους, με την ακρίβεια και τους πενιχρούς μισθούς των 663 ευρώ μικτά και την αύξηση κοροϊδία του ενός κουλουριού τη μέρα, με το 40% των μισθωτών να είναι μερικής απασχόλησης με 373 ευρώ μισθό καθαρά, με την

ανεργία και τη φτώχεια να μεγαλώνουν και την ακρίβεια να απειλεί τη στοιχειώδη επιβίωσή τους.

Πέρα όμως από το δυσβάστακτο οικονομικό κόστος της κούρσας των εξοπλισμών που έχει επιδοθεί η κυβέρνηση της ΝΔ, με την ουσιαστική συμφωνία του ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ, οι κίνδυνοι για εμπλοκή των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων σε πολεμικές περιπέτειες είναι ιδιαίτερα σοβαροί. Η πολιτική της κυβέρνησης της ΝΔ εμπλέκει επικίνδυνα τους εργαζόμενους στους ανταγωνισμούς ΗΠΑ - Ρωσίας, Κίνας, στην υπεράσπιση των συμφερόντων του γαλλικού ιμπεριαλισμού. Η αστική τάξη και τα κόμματά της ακολουθούν τον ρόλο του μισθοφόρου των ιμπεριαλιστών. Η πρόσδεσή τους άνευ όρων στους ιμπεριαλιστές, στις ΗΠΑ με την μετατροπή της χώρας σε μια ατελείωτη αμερικάνικη βάση, με το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης να αποτελεί κόμβο για την Ουκρανία και τη Μαύρη Θάλασσα στο πλαίσιο της περικύκλωσης της Ρωσίας, τη Σούδα να αποτελεί ορμητήριο προς την περιοχή της Μέσης Ανατολής είναι πραγματικά επικίνδυνα. Με τη συμφωνία με τον γαλλικό ιμπεριαλισμό δεσμεύονται να υπηρετούν τα συμφέροντά του στην Ανατολική Μεσόγειο και όχι μόνο. Στη συνάντηση των αρχηγών ΓΕΕΘΑ Ελλάδας και Γαλλίας, μια μέρα μετά την παράδοση των Rafale, σημειώθηκε ότι τα Rafale αναβαθμίζουν τις δυνατότητες παρέμβασης στην Ανατολική Μεσόγειο και «πέραν αυτής». Άλλωστε από την ελληνογαλλική συμφωνία υπάρχει η δέσμευση της Ελλάδας για κοινές αναπτύξεις δυνάμεων σε πολεμικές επιχειρήσεις όπου έχει συμφέροντα ο γαλλικός ιμπεριαλισμός (Ανατολική Μεσόγειο, Βόρεια Αφρική, χώρες του Σαχέλ).

Από τα παραπάνω γίνεται κατανοητό ότι τα επιχειρήματα από τη μεριά της κυβέρνησης ότι στόχος είναι η «υπεράσπιση της ασφάλειας της χώρας» ή ότι η αναβάθμιση των «επιχειρησιακών δυνατοτήτων των ένοπλων δυνάμεων» είναι παράγοντας της διασφάλισης της ειρήνης, αποτελούν άθλια ψέματα. Αυτοί που κήρυξαν τον πόλεμο με τις μνημονιακές πολιτικές τους στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, αυτοί που καθημερινά αδιαφορούν για τους θανάτους από την πανδημία, αυτοί που έχουν υποθηκεύσει το μέλλον των νεότερων γενιών, ετοιμάζονται να τους στείλουν να πολεμήσουν στα θέατρα των πολεμικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστών.

Αυτούς τους κινδύνους μπορεί να τους σταματήσει μόνο η ανεξάρτητη πάλη των εργαζομένων και της εργατικής τάξης, που δεν θα υποτάσσεται στα λεγόμενα «εθνικά συμφέροντα», όπως αποκαλεί η αστική τάξη και τα κόμματά της τα δικά της συμφέροντα. Μια πάλη που θα ξεκινά από τα άμεσα δικαιώματα εργαζομένων και θα φτάνει στη διεθνιστική αλληλεγγύη και στην κοινή πάλη των λαών ενάντια στην απειλή των πολέμων.

■ Σ.Κ.

Επίκαιρα...

Να μπει ένα στοπ στη μάστιγα των εργατικών ατυχημάτων

Η μακρά λίστα με τους νεκρούς και τους σοβαρά ή ελαφρά τραυματίες εν ώρα εργασίας συνεχίζει να πληθαίνει ραγδαία. Στις 12 Γενάρη, στη Λίμνη Πλαστήρα εργαζόμενος εργολάβου του ΔΕΔΔΗΕ έχασε την ζωή του την ώρα που επιχειρούσε να αποκαταστήσει βλάβη στην ηλεκτροδότηση. Στις 15 Γενάρη, στον δήμο Βόρειας Κυνουρίας, στην προσωρινή διαχείριση απορριμμάτων, εργαζόμενος έχασε την ζωή του την ώρα που εκτελούσε εργασίες. Πριν από ένα χρόνο είχε σημειωθεί αντίστοιχο σοβαρό εργατικό ατύχημα στις εγκαταστάσεις προσωρινής διαχείρισης της Τρίπολης στο Μεγαβούνι, υπό τον ίδιο εργολάβο. Την Τρίτη 1 Φλεβάρη, διερχόμενο αυτοκίνητο παρέσυρε και τραυμάτισε βαριά δύο εργαζόμενους στο έργο επέκτασης φράγματος Ποταμών Αμαρίου στον νομό Ρεθύμνου. Μεταφέρθηκαν στο Νοσοκομείο Ρεθύμνου όπου και παραμένουν, ο ένας διασωληνωμένος στη ΜΕΘ ενώ ο δεύτερος με ελαφρύτερο τραυματισμό.

Τέτοια θανατηφόρα εργατικά ατυχήματα δεν αποτελούν την εξαίρεση, αλλά τον κανόνα. Τα επίσημα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ κάνουν λόγο για πάνω από πέντε χιλιάδες εργατικά ατυχήματα τον χρόνο, δηλαδή για έναν μέσο όρο 15 εργατικών ατυχημάτων ανά ημέρα. Με το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης της Εργασίας και το βίαιο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, συνεχίζουν και θα συνεχίσουν να μας ρίχνουν στον καιάδα της φτώχειας, της εξαθλίωσης και του θανάτου.

Συνεχίζονται οι αναστολές υγειονομικών και η διάλυση του ΕΣΥ

Από την Τρίτη 1 Φλεβάρη εφαρμόζεται η διάταξη για τη χρονική διάρκεια ισχύος των πιστοποιητικών εμβολιασμού. Οι υγειονομικοί εμβολιάστηκαν πρώτοι και έτσι η συντριπτική πλειονότητα έχει ξεπεράσει το επτάμηνο. Πάνω από 10.000 υγειονομικοί δεν έχουν εμβολιαστεί με την αναμνηστική δόση και θα πρέπει να βγουν σε αναστολή βάσει νόμου. Οι εν λόγω εργαζόμενοι θα προστεθούν στους 4.700 που βρίσκονται ήδη σε αναστολή εργασίας. Σε αυτούς θα προστεθούν και όσοι εργάζονται με πιστοποιητικά νόσησης, οι οποίοι μετά το τρίμηνο τίθενται σε αναστολή. Με τις επικίνδυνες οδηγίες του ΕΟΔΥ για επιστροφή στην εργασία την 5η μέρα με θετικό τεστ και ήπια συμπτώματα, με την κατάργηση της προληπτικής καραντίνας εργαζομένων που είναι επαφές κρουσμάτων, την μη διενέργεια προληπτικών τεστ κ.λπ., υπάρχει πολύ μεγάλη νοσοκομειακή διασπορά, η οποία θέτει ακόμη περισσότερους υγειονομικούς εκτός εργασίας, λόγω καραντίνας.

Το πραγματικό πρόβλημα έγκειται στις πολιτικές της χρεοκοπημένης κυβέρνησης της ΝΔ, που αντιμετωπίζει τη δημόσια - δωρεάν υγεία σαν περιττή «πολυτέλεια» και ανυπομονεί να διαλύσει το ΕΣΥ, αντικαθιστώντας το με μία ιδιωτική αγορά υπηρεσιών υγείας.

Νέα κρούσματα φασιστικών επιθέσεων

Λίγες ημέρες πριν το κλείσιμο των σχολείων για τις διακοπές των Χριστουγέννων, ένας 15χρονος πρόσφυγας, μαθητής του Διαπολιτισμικού Λυκείου Ευόσμου, έπεσε θύμα άγριου ξυλοδαρμού από ομάδα 10-15 ατόμων του εθνικιστικού χώρου, την ώρα που περίμενε το λεωφορείο του για να επιστρέψει στη δομή Διαβατών όπου διαμένει. Πέρασαν πολλές μέρες για να πάει ξανά στο σχολείο. Η επίθεση έγινε την ώρα που μετέβαιναν τα παιδιά της δομής στο λεωφορείο. Όταν ο μαθητής επέστρεψε στο σχολείο, μετά από εβδομάδες, εμφανίστηκε και πάλι η ίδια ομάδα, προσπαθώντας βίαια να τον αποτρέψουν. Τα περισσότερα άτομα, όπως προκύπτει σχετίζονται με το ΕΠΑΛ Ευόσμου.

Φασιστικές ομάδες προσπαθούν να εμφανιστούν στην Θεσσαλονίκη, καθώς και σε άλλες πόλεις της χώρας, αδύναμες αριθμητικά και οργανωτικά και υπολογίζοντας στην αστυνομική προστασία. Ούτε σε σχολεία και σχολές, ούτε σε γειτονιές, δεν θα αφήσουμε σπιθαμή γης για τους νεοναζί και τις φασιστικές συμμορίες.

«Μέρα δράσης για την Υγεία και την Αξιοπρέπεια του Λαού» Βήμα εμπρός για την ενότητα στη δράση;

Με την έναρξη της νέας χρονιάς πραγματοποιήθηκαν ραντεβού οργανώσεων και συλλογικοτήτων της άκρας και ριζοσπαστικής αριστεράς, με κύριο ζήτημα την έκρηξη της πανδημίας και την αποτυχημένη κυβερνητική διαχείριση. Τα ραντεβού αυτά οδήγησαν στην οργάνωση κινητοποιήσεων σε όλες τις μεγάλες πόλεις της Ελλάδας στις 22/1, τη «Μέρα δράσης για την Υγεία και την Αξιοπρέπεια του λαού».

Τα ραντεβού παρακολουθούσαν, συμμετέχοντας και στην κινητοποίηση, οι περισσότερες δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς (Συνάντηση-Αναμέτρηση, ΚΚΕ (μ-λ), ΝΑΡ/νΚΑ, ΑΡΑΣ/ΛΑΕ, κ.ά.). Συμμετείχε επίσης και το ΜέΡΑ25, μια αστική δύναμη και αυτό είναι ένα από τα προβληματικά σημεία. Δεν συμμετείχε το ΣΕΚ, το οποίο σε μεγάλο βαθμό αδιαφορεί για την κοινή δράση της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και έχει μια εκλογικίστικη αντίληψη για την ενότητα, παρομοίως και η ΑΡΙΣ, που έχει ανάλογη αντίληψη, όταν δεν ακολουθεί τον σχεδιασμό του ΚΚΕ και της ΚΝΕ.

Οι κινητοποιήσεις στις 22/1 συγκέντρωσαν μερικές χιλιάδες εργαζομένων, νέων και φτωχών και αποτέλεσαν μια πρώτη απάντηση στην εγκληματική πολιτική της κυβέρνησης στη διαχείριση της όξυνσης της πανδημίας. Είναι επίσης σημαντικό, ότι η πρωτοβουλία αυτής της κινητοποίησης πάρθηκε από δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και όχι από αστικές δυνάμεις (π.χ. ΣΥΡΙΖΑ) ή τους ρεφορμιστές του ΚΚΕ, το οποίο φαίνεται να ενοχλήθηκε μάλιστα από την αφύπνιση των δυνάμεων της εξωκοινο-

βουλευτικής αριστεράς αν κρίνουμε από την στάση μελών του σε σωματεία, όπου καταψήφισαν τα ψηφίσματα για συμμετοχή στην κινητοποίηση δηλώνοντας ότι δεν συμμετέχουν σε κινητοποιήσεις... άλλων αριστερών!

Η ΟΚΔΕ παρακολουθούσε τα ραντεβού αυτά και συμμετείχε στις κινητοποιήσεις σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Γιάννενα, Πάτρα και Τρίκαλα. Δυστυχώς δεν έλειψαν και οι «πάγιες ασθένειες» του χώρου και πιο συγκεκριμένα οι «μονομερείς ενέργειες» κάποιων δυνάμεων, όπως π.χ. η αρπαγή του κοινού πανό και η απόφαση για το δρομολόγιο και την κατάληξη της πορείας χωρίς προηγούμενη συνεννόηση από την ΑΡΑΣ στην Αθήνα ή από το ΝΑΡ στα Γιάννενα. Προβλήματα που πρέπει να αντιμετωπιστούν!

Για να μην κάνουμε 2 βήματα πίσω

Στην τρέχουσα συγκυρία είναι ιδιαίτερα ελπιδοφόρο ότι πραγματοποιούνται διεργασίες που ενισχύουν την κοινή δράση των οργανώσεων της αριστεράς. Ωστόσο για να αποτελέσει κάτι πραγματικά προωθητικό και όχι «άλλη μια από τα ίδια», θεωρούμε, ως ΟΚΔΕ, πως πρέπει να δοθεί βάρος στα εξής:

α) **Στην αποκλειστικά δια ζώσης λειτουργία του συντονισμού, ενάντια στη διαδικτυακή/χαλαρή λειτουργία.** Η διαδικτυακή συμμετοχή αποτελεί μια άσχημη συνήθεια που ξεκίνησε κατά την πανδημία και λόγω των λοκ-ντάουν αλλά συνεχίζεται ανεξήγητα μέχρι και σήμερα. Πολλές δυνάμεις έχουν υποκαταστήσει τη λειτουργία τους και τις δράσεις τους με ηλεκτρονικές διαδικασίες και αναρτήσεις. Όμως, η ταξική

πάλη ήταν, είναι και θα είναι, μια ζωντανή διαδικασία και το ίδιο πρέπει να ισχύει και για τον τρόπο λειτουργίας και δράσης των πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων που συμμετέχουν σε αυτήν.

β) **Στην προάσπιση της ταξικής και πολιτικής ανεξαρτησίας της εργατικής τάξης και των οργανώσεών της.** Δεν πρέπει οι οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, οι κινητοποιήσεις που οργανώνουν και το εργατικό κίνημα συνολικά να υποταχθούν σε αστικές δυνάμεις (π.χ. ΣΥΡΙΖΑ, ΜέΡΑ25), εξυπηρετώντας τα δικά τους συμφέροντα και πολιτικά σχέδια, κατά βάση εκλογικά. Ναι στην αγωνιστική ενότητα, στην ενότητα που σφυρηλατείται στη βάση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου. Όχι στην ενότητα για εκλογικές συγκολλήσεις. Όχι στην ενότητα στη βάση Λαϊκού Μετώπου.

γ) **Στην υπεράσπιση και προώθηση των αγωνιστικών παραδόσεων του εργατικού κινήματος:** διαδηλώσεις, καταλήψεις, απεργίες κ.ά. κόντρα στην εγκατάλειψή τους και τη ροπή προς «πολύμορφες δράσεις».

δ) **Στην ανάδειξη όλων των καιρίων προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι και οι φτωχοί σήμερα.** Πατί πέρα από την υγειονομική κρίση, υπάρχουν τα καυτά προβλήματα της ακρίβειας, του πολέμου, των εργασιακών, των περιβάλλοντος κ.ά. Με όλα αυτά τα ζητήματα πρέπει να αναμετρηθεί το εργατικό κίνημα και να προβάλει τις δικές του θέσεις και πολιτικές, τις δικές του απαντήσεις.

Για το επόμενο διάστημα

Το επόμενο διάστημα είναι σημαντικό να

σχηματιστεί ένα μόνιμο συντονιστικό των δυνάμεων και να υπάρξει μια πολιτική και οργανωτική δέσμευση όλων των δυνάμεων που θέλουν πραγματικά να αγωνιστούν πάνω στις αποφάσεις που αυτό θα πάρει. Είναι μια πάγια θέση της ΟΚΔΕ, που τελευταία φαίνεται να βρίσκει ανταπόκριση κι ελπίζουμε να συνεχιστεί προς την κατεύθυνση που η ΟΚΔΕ προτείνει: τη δημιουργία και ενίσχυση των αγώνων, την πλατιά κινητοποίηση στον δρόμο όλων και μεγαλύτερων κοινωνικών στρωμάτων. Αυτά προϋποθέτουν τον αλληλοσεβασμό μεταξύ των δυνάμεων και την προάσπιση της εργατικής δημοκρατίας και όχι την προσπάθεια επιβολής (με ψευτοσαμπουκάδες ή ακόμη χειρότερα την χρήση βίας) και τη δημιουργία τετελεσμένων μεταξύ των δυνάμεων.

Η ΟΚΔΕ και οι παρατάξεις της συνεχίζουν την καμπάνια τους ενάντια στη φτώχεια, την ακρίβεια, την υγειονομική κρίση και την αποτυχημένη κυβερνητική διαχείριση τους. Ενδεικτικά, η ΟΚΔΕ στηρίζει τις παρακάτω κινητοποιήσεις που πρόκειται να πραγματοποιηθούν το επόμενο διάστημα:

- 5/2: κινητοποιήσεις σε αρκετές πόλεις (Θεσσαλονίκη, Γιάννενα κ.ά.)
- 12/2: τοπική πορεία της Πρωτοβουλίας Κατοίκων Δάφνης, στο μετρό, στις 12:00
- 26/2: τοπική πορεία της Πρωτοβουλίας Κατοίκων Κορυδαλλού, στο μετρό, στις 12:00
- 22/2: Κινητοποίηση σωματείων και συνδικαλιστικών δυνάμεων ενάντια στο νόμο Χατζηδάκη, 18.30, πεζόδρομος Κοραή.

■ *Σωτήρης Κ.*

Σύσκεψη Σωματείων και Συνδικαλιστικών οργανώσεων για το ν. Χατζηδάκη

Ύστερα από πρόσκληση του Συλλόγου Υπαλλήλων Βιβλίου, Χάρτου και Ψηφιακών Μέσων Αττικής (ΣΥΒΧΨΑ), πραγματοποιήθηκαν δύο συσκέψεις, στις 20 και 31/01, σωματείων και συνδικαλιστικών οργανώσεων για την οργάνωση της πάλης ενάντια στο νομοσχέδιο Χατζηδάκη (4808/21). Κάποιες από τις πιο σημαντικές διατάξεις του νόμου είναι: α) Τα σωματεία θα πρέπει να εγγράφονται στο Γενικό Μητρώο Συνδικαλιστικών Οργανώσεων Εργαζομένων (ΓΕ.ΜΗ.Σ.Ο.Ε.), καταθέτοντας πρακτικά αρχαιρεσιών, πρακτικά γενικών συνελεύσεων και άλλες πληροφορίες για την εσωτερική ζωή του σωματείου για να έχουν δυνατότητα εκπροσώπησης σε συνάντηση με τους εργοδότες, στα δικαστήρια, στην Επιθεώρηση Εργασίας, για σύναψη ΣΣΕ, για νόμιμη κήρυξη απεργίας κ.ά. β) Καθιερώνει την ηλεκτρονική ψήφο σε αρχαιρεσίες και την ηλεκτρονική συμμετοχή σε γενικές συνελεύσεις, αδυνατίζοντας έτσι την εσωτερική δημοκρατία στα σωματεία. γ) Εμποδίζει/αδυνατίζει την παρουσία του σωματείου στον εργασιακό χώρο, στην ουσία προσπαθεί να απαγορεύσει την περιφρούρηση της απεργίας, το απεργιακό δικαίωμα κ.ά. δ) Ξαναγράφει την εργατική νομοθεσία από την αρχή αδυνατίζοντας και άλλο τα εργασιακά δικαιώματα (δωρο, Κυριακάτικη αργία, ελαστική εργασία, ανασφάλιστη εργασία κ.ά.).

Στην σύσκεψη συμμετείχαν εκπρόσωποι από σωματεία (ΣΥΒΧΨΑ, ΠΕΝΕΝ, PUBLIC κ.ά.) και πολιτικές/συνδικαλιστικές οργανώσεις, κυρίως από τον χώρο της Άκρας Αριστεράς. Η Αντεπίθεση των Εργαζομένων

(ΑτΕ) παρακολούθησε και τοποθετήθηκε σαν παρατηρητής της σύσκεψης και του συντονισμού. Ύστερα από τις δύο αυτές συσκέψεις αποφασίστηκε **διαδήλωση για την Τρίτη 22/02, ώρα 18:30 στον πεζόδρομο της Κοραή.**

Οι εκπρόσωποι των σωματείων και των συνδικαλιστικών οργανώσεων που συμμετείχαν είναι μάλλον το πιο αγωνιστικό κομμάτι που υπάρχει μέσα στο εργατικό κίνημα, και με λίγη προσοχή, ίσως θα μπορούσαμε να το χαρακτηρίσουμε σαν την σημερινή πρωτοπορία του εργατικού κινήματος. Ωστόσο, οι δυνάμεις αυτές για να μπορέσουν να καταργήσουν ένα τέτοιο νομοσχέδιο (οι περισσότεροι από τους συμμετέχοντες αναφέρανε ότι στοχεύουν να καταργήσουν τον νόμο,) θα πρέπει να προσεχθούν κάποιες αδυναμίες και βερμπαλισμοί που φάνηκε ότι υπάρχουν κυρίως σε δύο σημεία: α) Οι δυνάμεις αυτές και η κατάσταση που επικρατεί στο συνδικαλιστικό κίνημα δεν αρκούν για να καταργήσουν τον νόμο. Ο νόμος δεν μπορεί άμεσα να καταργηθεί μόνο με αυτές τις δυνάμεις, πόσο μάλλον αν οι δυνάμεις αυτές θεωρούν ότι θα πέσει με το να μπαίνουν κάποιες κεντρικές κινητοποιήσεις (αυτή είναι μια αδυναμία που εμφάνισαν στις τοποθετήσεις τους οι δυνάμεις των Παρεμβάσεων/ΝΑΡ) ή με το να περιμένουμε ένα ξέσπασμα του εργατικού κινήματος που ναι μεν θα έρθει, όμως αν δεν έχουμε δημιουργήσει κάποιες βάσεις μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα, δεν θα μπορέσουν τα ξεσπάσματα αυτά να οδηγήσουν σε μια ρήξη. β) Οι διάφοροι συντονισμοί που εμφανίζονται από διάφορες δυνάμεις, οδηγούν

σε ένα κατακερματισμό και αποπροσανατολισμό των δυνάμεών μας που είναι και λίγες για να αντιμετωπίσουμε την επίθεση αυτή.

Η ΑτΕ τοποθετήθηκε στην βάση και στην προσπάθειά της να ξεπεραστούν αυτά τα προβλήματα και αντιλαμβανόμενη την άσχημη κατάσταση που επικρατεί στο εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα από την μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ και μετά, που δίνει την δυνατότητα στις κυβερνήσεις να περνούν τέτοια νομοσχέδια. Για την ΑτΕ χρειάζεται ένας συντονισμός των δυνάμεων αυτών που πρέπει να δημιουργηθεί σε μια διαφορετική πολιτική βάση και φιλοσοφία και να δίνει προτεραιότητα στα παρακάτω σημεία: α) Πρέπει να επικεντρωθούμε μέσα σε χώρους δουλειάς για να αντιμετωπίσουμε μαζί με τους εργαζόμενους την κατάργηση του 8ώρου, την ανασφάλιστη/απλήρωτη εργασία, τα ελαστικά ωράρια, τις απολύσεις κ.λπ., με κινητοποιήσεις και ανυποχώρητους αγώνες απέναντι στα δικαιώματα των εργαζομένων. Να επανεξετάσουμε δηλαδή την τακτική των κινητοποιήσεων έξω από εργασιακούς χώρους και να επιδιώκουμε την συμμετοχή εργαζομένων που αντιμετωπίζουν το πρόβλημα/επίθεση της εκάστοτε εργοδοσίας. β) Να βοηθήσουμε την εργατική τάξη να χτίσει μορφές οργάνωσης (επιτροπές αγώνα, σωματεία) ιδιαίτερα στους πιο ασυνδικαλιστους χώρους δουλειάς και εκεί που βρίσκεται συγκεντρωμένο το σύγχρονο εργατικό δυναμικό (εμπόριο, επισιτισμός, τηλεπικοινωνίες κ.λπ.). γ) Ο συντονισμός αυτός να γίνει πόλος έλξης για νέους εργαζόμενους, να βοηθήσουμε να γεννηθεί στο εργατικό

κίνημα μια νέα πρωτοπορία να προχωρήσουμε στην ανασυγκρότηση - ανασύνθεση του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος. δ) Να χρησιμοποιήσουμε μορφές πάλης όπως είναι οι διαδηλώσεις για την κατάργηση του νόμου σε γειτονιές με όποια αφορμή μπορεί να μας δοθεί. ε) Να προωθήσουμε την ενότητα, την εργατική δημοκρατία, τον σεβασμό στις αποφάσεις της πλειοψηφίας, αυτά είναι και τα σημεία αντιπαράθεσής μας με τις άλλες δυνάμεις του εργατικού κινήματος (σταλινικές και αναρχικές). ζ) Να παλέψουμε ενάντια στον κατακερματισμό και την πολυδιάσπαση που υπάρχει στο εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα και τις δυνάμεις που είναι υπεύθυνες για αυτόν, την επίσημη συνδικαλιστική γραφειοκρατία (ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-META) και το ΠΑΜΕ, που έχουν παραλύσει τα συνδικαλιστικά όργανα των εργαζομένων (ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ-ΕΚ).

Πάνω σε αυτά τα σημεία προσπαθούμε και παλεύουμε να ενώσουμε όσο το δυνατόν περισσότερες δυνάμεις μπορούμε και να εξετάσουμε με ποιες μπορούμε να συμπορευτούμε μέσα στο κίνημα και τους αγώνες. Για να μπορέσουμε πραγματικά να ρίξουμε τον νόμο, πρέπει να χτίσουμε αυτές τις δομές, αλλιώς είναι αδύνατο να γίνει, όπως και το να αντιμετωπίσουμε τα χειρότερα που ετοιμάζονται (νομοσχέδιο για την κατάργηση του νόμου 1264, νέου ασφαλιστικού νομοσχεδίου κ.λπ.). Άμεση προϋπόθεση όλων αυτών είναι η ενίσχυση της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων.

■ *Κιτσώνης Βαγγέλης*

Αδιαφορία και ανεπάρκεια του ΥΠΑΙΘ να λειτουργήσει τα σχολεία με ασφάλεια και χωρίς κενά

Με πρόσχημα την πανδημία νέες παραβιάσεις εργασιακών δικαιωμάτων

Μετά τις διακοπές των Χριστουγέννων, χωρίς κανένα μέτρο προστασίας, με το απαράδεκτο πρωτόκολλο του 50%+1 και τη μείωση σε 5 μέρες της καραντίνας για τους νοσούντες, εμφανίστηκαν χιλιάδες κρούσματα σε εκπαιδευτικούς. Έτσι προέκυψαν νέα κενά τα οποία προστέθηκαν στα πάγια κενά που έμεναν ακάλυπτα. Το υπουργείο προσπαθεί να λύσει το πρόβλημα με «ορθή» διαχείριση του υπάρχοντος προσωπικού. Ο γ.γ. του υπουργείου με προφορικές εντολές προς τους προϊστάμενους των Διευθύνσεων, και αυτοί με τη σειρά τους προς τις σχολικές μονάδες ζητούν να σταματήσει η λειτουργία του ολοήμερου και των τμημάτων ένταξης, οι εκπαιδευτικοί της παράλληλης να εγκαταλείψουν τα παιδιά και να μπουν σε τμήματα και όπου χρειάζεται να μετατραπεί το 30ωρο εργασιακό ωράριο των εκπαιδευτικών σε διδακτικό. Γνωρίζουν φυσικά ότι όλα αυτά που ζητούν είναι παράνομα και δεν προβλέπονται πουθενά για αυτό και δεν δίνουν γραπτές εντολές. Για μία ακόμη χρονιά προσλαμβάνουν αναπληρωτές με τρίμηνες συμβάσεις τους οποίους, κατά παράβαση της σύμβασής τους, δεν τους τοποθετούν σε θέσεις νοσούντων αλλά για να καλύψουν τα πάγια κενά. Προσπαθούν να μετακυλήσουν τις ευθύνες των δικών τους πράξεων στις πλάτες εκπαιδευτικών και μαθητών, καταστρατηγώντας τα εργασιακά μας δικαιώματα αλλά και τα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών μας. Σε αυτό το πλαίσιο δεν προβλέπονται άδειες ειδικού σκοπού για τις ευπαθείς ομάδες εκπαιδευτικών και για τις έγκυες αναπληρώτριες συναδέλφισσές μας. Ενώ μειώθηκε η άδεια ειδικού σκοπού σε 5 ημέρες σε

όλους τους υπαλλήλους του Δημοσίου που έχουν παιδιά που νοσούν με κορονοϊό, αν είσαι δε υγειονομικός ή εκπαιδευτικός, η άδεια ειδικού σκοπού χορηγείται υποχρεωτικά στον άλλο γονιό.

Κανένα μέτρο για να παραμείνουν τα σχολεία ανοιχτά

Το να υμνούν τη δια ζώσης λειτουργία των σχολείων αυτοί που την προηγούμενη σχολική χρονιά καταδίκασαν τους μαθητές σε παρατεταμένη τηλεκπαίδευση, που δεν εφάρμοσαν φέτος κανένα αντισταθμιστικό μέτρο για να απαλύνουν τα τεράστια μορφωτικά και κοινωνικά κενά των μαθητών μας, που δώρισαν τα προσωπικά δεδομένα μαθητών και εκπαιδευτικών στη Cisco και που δύο χρόνια τώρα δεν κάνουν τίποτα για να εξασφαλίσουν αίθουσες και προσωπικό (εκπαιδευτικούς και καθαρίστριες) για να λειτουργούν με ασφάλεια τα σχολεία, που αντί να έχουν 15 μαθητές ανά τμήμα προχωρούν σε συγχωνεύσεις, μόνο οργή μπορεί να προκαλέσει. Παίζουν κορώνα – γράμματα την υγεία των εκπαιδευτικών, των μαθητών και των οικογενειών τους προκειμένου να διασφαλίσουν την ομαλή λειτουργία και τα κέρδη της αγοράς. Δεν ντρέπονται να πανηγυρίζουν ότι τα τμήματα είναι ανοικτά και ότι τα μέτρα που πήραν απέδωσαν, τη στιγμή που μέσα στα «ανοικτά» τμήματα δεν βρίσκονται όλα τα παιδιά, αφού απουσιάζουν κυλιόμενα πολλά από αυτά. Η χυδαιότητα και το θράσος τους δεν έχει όρια, όταν ο γ.γ. του υπουργείου τολμά να εκφοβίζει και να απειλεί εκπαιδευτικούς μέσω προσωπικών τηλεφωνημάτων γιατί δεν κάνουν τηλεκπαίδευση, τη στιγμή που η ανικανότητα της κυβέρνησης τους κατάφερε να παραλύσει όλη την Αττική

επί τέσσερις μέρες (με χιλιάδες εγκλωβισμένους σε κεντρικές οδικές αρτηρίες, με χιλιάδες σπίτια χωρίς ρεύμα) γιατί χιόνισε μία μέρα.

Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι να περάσουν τα βάρβαρα νεοφιλελεύθερα μέτρα. Να εφαρμοστεί η αξιολόγηση, η αυτονομία της σχολικής μονάδας, η τράπεζα θεμάτων, οι εξετάσεις τύπου PISA σε ΣΤ' Δημοτικού και Γ' Γυμνασίου. Θέλουν την πλήρη ιδιωτικοποίηση της δημόσιας εκπαίδευσης, το τσάκισμα των εργασιακών μας δικαιωμάτων και των μορφωτικών δικαιωμάτων των μαθητών.

Διαγωνισμός PISA, εργαλείο για την ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης

Μέσα σε όλα αυτά το υπουργείο Παιδείας δείχνει τις προτεραιότητές του. Ανακοίνωσε ότι θα διεξάγει από 15 Μαρτίου 2022 έως 15 Απριλίου 2022 σε 255 δημόσια και ιδιωτικά Γυμνάσια, Γενικά και Επαγγελματικά Λύκεια που έχουν επιλεγεί τυχαία τον διεθνή διαγωνισμό PISA που γίνεται ανά τρία χρόνια από τον ΟΟΣΑ. Θα συνεχίσει στο τέλος της σχολικής χρονιάς με την ελληνική PISA για τους μαθητές της ΣΤ' Δημοτικού και Γ' Γυμνασίου, υπό την εποπτεία του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής (ΙΕΠ). Οι εξετάσεις θα γίνουν ηλεκτρονικά στο εργαστήριο πληροφορικής των σχολείων και περιλαμβάνει ένα Γνωστικό Τέστ και ένα Ερωτηματολόγιο, στα Μαθηματικά, τις Φυσικές Επιστήμες, την Κατανόηση Κείμενου και τη Δημιουργική Σκέψη.

Ο διαγωνισμός PISA αποτελεί το **εργαλείο για την ευθυγράμμιση των εθνικών συστημάτων εκπαίδευσης στις βασικές αρχές του νεοφιλελεύθερου - ιδιωτικοποιημένου σχολείου**. Πάνω στα αποτελέσματα αυτού του διαγωνισμού βασίζονται οι εκπαιδευτικές

μεταρρυθμίσεις, που προτείνει ο ΟΟΣΑ στις χώρες - μέλη του και αφορούν συγχωνεύσεις - κλεισίματα σχολείων, περισσότερες εξετάσεις, αξιολόγηση εκπαιδευτικών και σχολικών μονάδων, σύνδεση των μισθών αλλά και της χρηματοδότησης των σχολείων με τις επιδόσεις των μαθητών στις εξετάσεις, αλλά και μετατροπή της στέρας επιστημονικής γνώσης σε δεξιότητες. Το εκπαιδευτικό σύστημα θα πρέπει να προσαρμοστεί στους στόχους του διαγωνισμού, να εκπαιδεύει τους μαθητές σε τέτοιου είδους θέματα αντί να τους διδάσκει.

Ο διαγωνισμός PISA είναι πολύτιμο μέσο για τους νεοφιλελεύθερους κανίβαλους που μας κυβερνούν, ώστε να κατασκευοφανθήσουν για ακόμα μία φορά τους εκπαιδευτικούς και να φορτώσουν τις ολέθριες συνέπειες των δικών τους πολιτικών στη δημόσια εκπαίδευση, σε εκπαιδευτικούς, μαθητές και γονείς. Είναι το πολυπόθητο για αυτούς μετρήσιμο μέγεθος της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Με βάση τις επιδόσεις των μαθητών και άμεση συσχέτισή τους με την αξιολόγηση σχολείων και εκπαιδευτικών θα οδηγήσει σε κατηγοριοποίηση των σχολείων, συγχωνεύσεις και κλεισίματα σχολείων αλλά και απολύσεις εκπαιδευτικών.

Να σταματήσουμε τον διαγωνισμό PISA

Να κηρύξουν τώρα οι ΟΛΜΕ - ΔΟΕ και οι ΕΛΜΕ απεργία - αποχή από τις εξεταστικές διαδικασίες του διαγωνισμού PISA. Οι εκπαιδευτικοί να ενημερώσουμε τους γονείς και μαθητές μας για τους στόχους αυτών των διαγωνισμών, να τους καλέσουμε να μην αποδεχτούν τη δήλωση συμμετοχής και να δώσουμε μαζί τον αγώνα για την ακύρωσή του.

■ **ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ**

Καταστολή και συλλήψεις με φόντο ΟΠΠΙ, δίδακτρα, ταξικό αποκλεισμό Φοιτητικό κίνημα: μπροστά σε επικίνδυνη καμπή

Μέσα σε μια κατάσταση ασφυκτική, με την πανδημία να επελαύνει και χιλιάδες νεκρούς, τις τιμές να ανεβαίνουν κατακόρυφα, τα λαϊκά εισοδήματα να κατακρημνίζονται και την σφοδρή κακοκαιρία να συμπληρώνει το ζοφερό τοπίο, η κυβέρνηση προχωρά σε μια γενικευμένη πολιτική «έντασης», που στα πανεπιστήμια συγκεκριμένα στοχεύει στο τσάκισμα του φοιτητικού κινήματος. Στις 12 Γενάρη, το άθλιο επιτελείο Μητσοτάκη σε συνεννόηση με τους αντιδραστικούς πρυτάνεις Παπαϊωάννου και Μπουραντώνη έστειλε τις συμμορίες των ΜΑΤ για ακόμα μια φορά σε ΑΣΟΕΕ και ΑΠΘ, για να τρομοκρατήσουν, δείρουν και συλλάβουν φοιτητές και αγωνιστές.

Την επίθεση συμπληρώνει η εισαγωγή τουρνικέ στα πανεπιστημιακά ιδρύματα τον Σεπτέμβριο, δωρεά ελληνικής εταιρείας «με σημαντικό κοινωνικό έργο»... αλλά και η εισαγωγή της πανεπιστημιακής αστυνομίας (ΟΠΠΙ) στις αρχές Μαΐου, όπως ανακοινώθηκε από το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη. Η επιβολή «νόμου και τάξης» στα πανεπιστήμια επαναφέρεται σαν βασικός στόχος. Όπως δήλωσε ο Θεοδωρικάκος, η πάταξη «της ανομίας και του χάους στα πανεπιστημιακά ιδρύματα» είναι «απόλυτη προτεραιότητα για

το 2022». Όλα αυτά την ίδια στιγμή που η δυσωδία της κυβέρνησης και της αστικής τάξης πλέον δεν μπορούν να κρυφτούν: συγκαλύπτουν τοκογλύφους, εκβιαστές και παιδεραστές, όπως στην περίπτωση του καθηγητή Α. Δράκου (ΑΣΟΕΕ), αφήνουν δολοφόνους της Χρυσής Αυγής να κυκλοφορούν ελεύθεροι.

Η καταστολή, η σύσφιξη του πειθαρχικού κώδικα στα πανεπιστήμια, οι κάμερες, οι έλεγχοι εισόδου, αποτελούν βασική προϋπόθεση για την εφαρμογή του αντιδραστικού νέου νόμου-πλαίσιο, που βασικά σημεία έχει παρουσιάσει η Κεραμέως. Δίδακτρα, κλεισίματα-συγχωνεύσεις σχολών, συμβούλια διοίκησης με «ανθρώπους της αγοράς» κ.ά. σημαίνει ότι πρέπει να τελειώσουν με το φοιτητικό κίνημα, να καταπνίξουν κάθε αντίσταση στις καταστροφικές αντιεκπαιδευτικές πολιτικές τους. Αυτό σηματοδοτεί η ένταση της καταστολής από τις αρχές της νέας χρονιάς.

Οι επιθέσεις δεν έρχονται σε τυχαίο χρόνο. Η επιδείνωση της οικονομικής κρίσης (παρά τα τυχοδιωκτικά «ανοίγματα»), η επιταχυνόμενη φθορά της κυβέρνησης και του ίδιου του Μητσοτάκη, οδηγούν σε προσπάθεια αποπεράτωσης των επιθέσεων (εφαρμογή νόμου Χατζηδάκη, των νόμων Κεραμέως κ.λπ.) – και σε μια ακροδεξιά ατζέντα για τη συσπείρωση ενός αντιδραστικού ακροατηρίου. Για να σώσουν με κάθε κόστος τράπεζες και μεγαλοκαπιταλιστές, κατακρεουργώντας τις κοινωνικές δαπάνες, μειώνοντας την χρηματοδότηση της υγείας εν μέσω έξαρσης του 4ου πανδημικού κύματος.

Οι αναβαθμισμένες αυτές επιθέσεις βρίσκουν το φοιτητικό κίνημα μουνδιασμένο. Κύρια ευθύνη για την αδράνειά του φέρουν οι ρεφορμιστικές, αντιδημοκρατικές, αδιέξοδες

πολιτικές των ΚΝΕ και ΕΑΑΚ. Μπροστά στις εισβολές των ΜΑΤ, πραγματοποίησαν στην καλύτερη περίπτωση σκόρπιες, αδύναμες, κατακερματισμένες κινητοποιήσεις. Χαρακτηριστικά, στη συνέλευση στην ΑΣΟΕΕ δεν προώθησαν κανένα σχέδιο αγώνα, εκτός από μια «υποχρεωτική» πορεία, σαν αντανάκλαστική κίνηση – κι αυτή με καθυστέρηση και βέβαια, όπως τους έχει γίνει πλέον μόνιμη συνήθεια, χωρίς συγκρότηση κάποιας συντονιστικής επιτροπής. Το αποτέλεσμα είναι κινητοποιήσεις ασυντόνιστες και άμαζες. Βρισκόμενες ΚΝΕ και ΕΑΑΚ σε μια δεξιά στροφή ή, στην καλύτερη περίπτωση, τρομακτική σύγχυση, σκουντουφλάνε δεξιά κι αριστερά. Με κίνδυνο να προσαρμοστούν και να απορροφηθούν όλο και πιο βαθιά στη νέα, αντιδραστική «κανονικότητα», αποπροσανατολίζοντας τις προσπάθειες μιας αγωνιστικής ανασύνταξης δυνάμεων και ανασυγκρότησης του κινήματος από τους ίδιους τους φοιτητές.

Βασική προϋπόθεση για την ανακοπή της επίθεσης αποτελεί και μια στοιχειώδης επανελειτουργία των φοιτητικών συλλόγων, που βρίσκονται ουσιαστικά σε αδράνεια. Υποκαταστάθηκαν από «Δελτία Τύπου» και κλειστές συσκέψεις των ΔΣ (εκλεγμένων πριν 2-3 χρόνια) λίγων «μυημένων», με τεράστια ευθύνη των ΚΝΕ-ΕΑΑΚ, ενώ οι γενικές συνελεύσεις έχουν απονευρωθεί σημαντικά, όταν και όπου καταφέρνουν να γίνουν. Σημαντικός σταθμός θα έπρεπε να είναι η πάλη για τη διενέργεια των φοιτητικών εκλογών. Το πρόβλημα δεν είναι εύκολο, αλλά πρέπει να τεθεί ως πολιτικός σταθμός και ορόσημο, για να σπάσει η τρομοκρατική εκστρατεία της κυβέρνησης Μητσοτάκη για την εισαγωγή της ΟΠΠΙ. Δυστυχώς, η άσχημη κατάσταση του κινήματος,

σε συνδυασμό με τη μεσοβέζικη σιωπή των ΚΝΕ-ΕΑΑΚ αδυνατίζει αυτή την προοπτική, έχοντας ως δεδομένο πως οι καθεστωτικές παρατάξεις (ΔΑΠ, ΠΑΣΠ, Bloco) βολεύονται με την αποτροπή των εκλογών, ακολουθώντας τις κυβερνητικές υποδείξεις για συλλόγους ανενεργούς. Αποτελεί ερώτημα ποια θα είναι η συγκεκριμένη, έμπρακτη στάση των ΚΝΕ-ΕΑΑΚ μπροστά στις καταστάσεις ντε φάκτο διάσπασης ή και διάλυσης των συλλόγων, όπου σπρώχνουν πλέον οι αστικές δυνάμεις.

Ως Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη θεωρούμε πως κάθε φοιτητής και πολιτική δύναμη με αναφορές στο κίνημα, έχει χρέος να συστρατευτεί στην προσπάθεια διενέργειας διαζώσης φοιτητικών εκλογών και υπεράσπισης ενός ζωντανού φοιτητικού συνδικαλισμού. Σε αυτή την κατεύθυνση θα καλέσουμε όλες τις αγωνιστικές παρατάξεις και δυνάμεις, με συγκεκριμένες προτάσεις. Και βέβαια για αγωνιστικές πρωτοβουλίες ενάντια στο νέο νόμο-πλαίσιο και την ΟΠΠΙ.

Η σωτηρία της Δημόσιας Δωρεάν Παιδείας μπορεί να έρθει μόνο μέσα από ανασυγκρότηση-ανασύνθεση του φοιτητικού κινήματος, αγώνα διαρκείας σε συμμαχία με τους εργαζόμενους, σύγκρουση μέχρι τέλους με τη λαομίσητη κυβέρνηση της ΝΔ αλλά και κάθε αστική νεοφιλελεύθερη δύναμη, όπως είναι και ο ΣΥΡΙΖΑ. Οι σύλλογοι πρέπει να ανασυγκροτηθούν ως πραγματικά όργανα πάλης στα χέρια των φοιτητών. Η ενίσχυση της ΣΣΠ είναι απαραίτητη για το ξεπέρασμα των παθογενειών και την αλλαγή συσχετισμών σε βάρος κάθε ρεφορμιστικής, αναποτελεσματικής, αδιέξοδης και υπέρ μιας επαναστατικής πολιτικής.

■ **Άννα Κλάδη**

Θεσσαλονίκη – Βιασμός 24χρονης

Μεμονωμένο περιστατικό ή μια ακόμη φριχτή παθολογία του καπιταλισμού;

Η Γ. Μπ., 24χρονη εργαζόμενη από τη Θεσσαλονίκη, κατήγγειλε ότι ομάδα επιχειρηματιών-κροίσων τη βίασε ενώ ήταν αναισθητή, στη διάρκεια πάρτι στη σουίτα ενός ξενοδοχείου. Οι καθυστερήσεις στη λήψη υλικού για ιατροδικαστικές εξετάσεις και στην κατάσχεση κινητών και υπολογιστών των καθ' υπόδειξη δραστών, αναδεικνύει ξανά την ταξικότητα των μηχανισμών καταστολής. Όταν στο ειδώλιο βρίσκεται η αστική τάξη, μήπως οι αποδείξεις πρέπει να «θολώσουν»;

Τα ΜΜΕ στοχευμένα υπεραναικνούν το ζήτημα. Βασικός λόγος είναι ο αποπροσανατολισμός από τις αποτυχίες του «επιτελικού κράτους» (βλ. και πρόσφατη κακοκαιρία), την άγρια επίθεση της κυβέρνησης στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα: ακρίβεια, αντεργατικά μέτρα, εγκληματική διαχείριση της πανδημίας... Αυτό δεν κάνει το γεγονός του βιασμού λιγότερο σημαντικό, απλά αναδεικνύει την αστική σαπίλα. Όσο πιο ψηλά ανεβαίνεις στην ελίτ, όσο πιο βαθιά σκάβεις σε κρατικούς μηχανισμούς και αστικά κόμματα, τόσο μεγαλύτερη διαφθορά και ανηθικότητα συναντάς, που συνήθως μένει στο σκοτάδι! Οι ίδιοι που συγκαλύπτουν βιαστές και παιδεραστές, ή είναι οι ίδιοι, νοιάστηκαν ξαφνικά για το δικό της 24χρονης;

Όπως υπογραμμίζουν και άλλα πρόσφατα γεγονότα (Λιγνάδης, Ιερείς, μαφιόζικα ξεκαθαρίσματα λογαριασμών κ.ά.), η μεγαλύτερη ανηθικότητα βρίσκεται στις «κορυφές» της αστικής κοινωνίας και στους κρατικούς μηχανισμούς – από εκεί απλώνεται σαν δηλητήριο. Γιατί η αίσθηση της απόλυτης ισχύος και ατιμωρησίας, που φτάνει να εξουσιάζει μέχρι το σώμα μιας νέας ή ενός εργάτη, είναι το αναγκαίο προϊόν του παρασιτισμού της αστικής τάξης και της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματός, ιδιαίτερα στα σημερινά ακραία όριά τους. Της νεοφιλελεύθερης πολιτικής, της κτηνωδίας των αντεργατικών μέτρων και της αρπακτικότητας των ελίτ, της αποθέωσης του δόγματος «απαγορεύεται το απαγορεύεται» για το κεφάλαιο και τους υπηρέτες του, για τον «επιχειρηματία», αφεντικό, πλούσιο, μπάτσον, παπά κ.ο.κ.

Στις πρωτόγονες κομμουνιστικές κοινω-

νίες οι γυναίκες αντιμετωπιζόνταν ισότιμα με τους άνδρες. Μάλιστα οι κοινωνίες ήταν μητριαρχικές, στην βάση του γεγονότος ότι ο μόνος σίγουρος γονιός ήταν η μάνα. Πρόκειται βέβαια για κοινωνίες που η έλλειψη υλικών αγαθών δεν επέτρεπε, στην βάση της συλλογικής επιβίωσης, την επιβολή κανενός μέλους πάνω στα άλλα. Η εξέλιξη στην γεωργία και την κτηνοτροφία, δημιούργησε τους υλικούς όρους για την δημιουργία των ταξικών κοινωνιών. Η επιβίωση δεν είναι πλέον μέλημα της κοινότητας, αλλά της πυρηνικής οικογένειας. Και ο ήδη υπάρχων καταμερισμός της εργασίας υπέδειξε αυτόματα την νέα θέση της γυναίκας: κυοφορούσα, τροφός, νοσοκόμα – εξαρτημένη για την επιβίωση της από την εργασία του άντρα. Κατ' επέκταση περιουσιακό στοιχείο, λάφυρο πολέμου, αποδέκτης βίας, σκεύος ηδονής. Κι αργότερα εφεδρικός στρατός φθηνών εργατικών χεριών.

Οι βιασμοί δεν είναι μεμονωμένα περιστατικά. Αποτελούν μια μορφή φυσικής βίας στο πλαίσιο της διπλής καταπίεσης και εκμετάλλευσης των γυναικών. Υπήρχε πάντα η ανισότητα ανδρών και γυναικών; Αντιμετωπίζονταν πάντα οι γυναίκες ως σκεύη σεξουαλικής ηδονής, με ή χωρίς τη συναίνεσή τους; Η απάντηση είναι όχι. Στις πρωτόγονες κομμουνιστικές κοινωνίες (που μάλιστα ήταν μητριαρχικές, καθώς μόνος σίγουρος γονιός ήταν η μάνα) αντιμετωπιζόνταν ισότιμα, καθώς η έλλειψη υλικών αγαθών δεν επέτρεπε –ώστε να μην απειληθεί η συλλογική επιβίωση– την επιβολή κανενός μέλους πάνω στα άλλα. Η επανάσταση στη γεωργία και την κτηνοτροφία δημιούργησε τους υλικούς όρους της ταξικής διαίρεσης των κοινωνιών. Η επιβίωση δεν ήταν πλέον μέλημα της κοινότητας, αλλά της πυρηνικής οικογένειας. Ο ήδη υπάρχων καταμερισμός εργασίας υπέδειξε αυτόματα τη νέα θέση της γυναίκας: κυοφορούσα, τροφός, νοσοκόμα – εξαρτημένη για την επιβίωσή της από την εργασία του άντρα. Κατ' επέκταση περιουσιακό στοιχείο, λάφυρο πολέμου, αποδέκτης βίας, σκεύος ηδονής. Αργότερα, εφεδρικός στρατός φθηνών εργατικών χεριών και «αόρατος» εργάτης για τη δωρεάν αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης μέσα από την οικιακή εργασία στον καπιταλισμό.

Οι ελίτ της «πολιτισμένης» Δύσης καμαρώνουν ότι η ανισότητα μεταξύ των φύλων είναι στις χώρες τους παρελθόν, αλλά αριθμοί και στατιστικές μαρτυρούν την πρωτιά των γυναικών σε ανεργία και υποαπασχόληση, χαμηλότερους μισθούς, ενδοοικογενειακή και μη βία, δολοφονίες μέσα στο ίδιο τους το σπίτι. Οποιαδήποτε βελτίωση στις σύγχρονες κοινωνίες δεν είναι «δώρο» των αστών, της προόδου και του εκδημοκρατισμού που δήθεν είναι συνώνυμα του καπιταλισμού. Είναι κατάκτηση του γυναικείου και εργατικού κινήματος, που σήμερα απειλείται εξίσου με τις υπόλοιπες.

Απέναντι σε ποιον παλεύει, όμως, η γυναίκα; Την πατριαρχία γενικά – δηλαδή εχθρούς «έμφυλους», άντρες, καταπιεστές, δυνητικούς βιαστές; Όχι. Η βάση και η φύση της κοινωνίας είναι ταξική, εδώ έχει τις ρίζες της και η γυναικεία καταπίεση. Η κοινωνική πλειοψηφία είμαστε καταρχήν εργαζόμενοι, άντρες και γυναίκες. Στους κόλπους του εργατικού κινήματος πρέπει να υπάρχει μια συνειδητή παρέμβαση για την καλύτερη δυνατή εξάλειψη της γυναικείας καταπίεσης. Κι αν κάπου προσεγγίζεται μια πραγματικά αξιοπρεπής αντιμετώπιση της γυναίκας, αυτό πρέπει να γίνεται πρωτίστως μέσα στο εργατικό κίνημα.

Η γυναικεία καταπίεση είναι το μέρος ενός όλου. Όπως και άλλα κοινωνικά φαινόμενα, έχει την σχετική αυτονομία της – αλλά όχι ως τεχνητή «ταυτότητα», όπως λυσάει η αστική προπαγάνδα. Τέτοια «ταυτοτικά κινήματα» αποτελούν σοβαρό κίνδυνο. Φυτεύουν έναν υποκριτικό, σαθρό ατομικιστικό «δικαιωματισμό». Δημιουργούν τεχνητούς διαχωρισμούς, μικρούς και μεγάλους «εμφύλιους» μέσα στην εργατική τάξη και την κοινωνία, κατακερματίζοντας την, όπου ο ένας αναζητά τον ένοχο στον άλλο – ενώ ο πραγματικός ένοχος, το καπιταλιστικό σύστημα και η αστική τάξη, μένουν στο απυρόβλητο.

Τουλάχιστον σε όσα περιστατικά γίνονται γνωστά, οι δράστες συχνά προέρχονται από χαμηλά ή και περιθωριοποιημένα κοινωνικά στρώματα. Όμως οι θύτες (χωρίς βέβαια να δικαιολογείται η πράξη τους) δεν είναι κι αυτοί με τη σειρά τους θύματα; Τι όπλισε το χέρι και το μυαλό τους, αν όχι το βάρος της κυρίαρχης

ιδεολογίας, που χτίζεται στις ιδέες της εκμετάλλευσης, βίας, καταπάτησης της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας; Όχι μόνο στα ΜΜΕ αλλά και στην καθημερινή ζωή: στον ανταγωνισμό, την εκμετάλλευση της εργασίας, τους ξυλοδαρμούς και τις σεξουαλικές παρενοχλήσεις από εργοδότες, τα μέτρα όπως π.χ. του κάθε Χατζηδάκη – και ακόμα στον πρωτοφανή κυνισμό των αστικών δυνάμεων, ελίτ και κομμάτων, στο τσαλαπάτημα κάθε κοινωνικής, ανθρωπίνης και ηθικής αξίας. Δεν εντείνονται οι ψυχικές ασθένειες και ανισορροπίες από την φτώχεια και την εξαθλίωση, ειδικά στην κρίση; Ένα τόσο άρρωστο περιβάλλον, με βασικό μεταδότη της ασθένειας την αστική τάξη, αναπόφευκτα θα διαβρώσει συνειδήσεις και έξω από τους κόλπους της.

Η βία απέναντι στις γυναίκες είναι άρρηκτα δεμένη με την ταξική κοινωνία, τον καπιταλισμό, όπως κάθε εκμετάλλευση και καταπίεση. Η οριστική εξάλειψή της προϋποθέτει μια εκ θεμελίων ανατροπή του συστήματος. Μια νέα κοινωνία στη βάση των ανθρωπίνων αναγκών, χωρίς τάξεις και εκμετάλλευση, με σεβασμό στην ανθρωπινή ζωή κι αξιοπρέπεια – μια κοινωνία σοσιαλιστική.

Για να φτάσουμε εκεί, πρέπει οι δυνάμεις του εργατικού κινήματος να πάρουμε στα δικά μας χέρια, από μια ταξική σκοπιά, τη σημαία της υπεράσπισης των δικαιωμάτων των γυναικών. Αυτή που σήμερα κουρελιάζουν με τις «έμφυλες» πολιτικές τους κάθε λογής νεοφιλελεύθεροι και αστοί «δικαιωματιστές». Να προωθήσουμε την ισότιμη συμμετοχή των γυναικών στις οργανώσεις και τους αγώνες μας. Να προβάλλουμε αιτήματα όπως: αύξηση των δαπανών για κοινωνική πρόνοια / υπηρεσίες, κατοχύρωση της εργαζόμενης γυναίκας (μισθοί, ωράρια, άδειες κ.λπ.), απόκρουση κάθε αντιδραστικής θεσμικής αλλαγής (π.χ. της κατάργησης των ελεύθερων και ασφαλών αμβλώσεων, της προστασίας της γυναίκας και των παιδιών στο οικογενειακό δικαίο). Τέτοιες κινητοποιήσεις και αγώνες (και όχι συνθήματα του τύπου «κλωτσιές στους βιαστές») θα είναι η πιο ουσιαστική συμβολή για την εξάλειψη της βίας κατά των γυναικών.

■ Δανάη Γ.

Νέα δίωξη - σκευωρία ενάντια σε εστιακούς φοιτητές στα Ιωάννινα

Κάτω τα χέρια από τους αγωνιστές

Ένα χρόνο μετά το όργιο καταστολής στα Ιωάννινα και σε άλλες πόλεις της Ελλάδας στις 17/11/2020, η ΕΛ.ΑΣ. σχημάτισε νέα δικογραφία –πραγματική σκευωρία– και άσκησε δίωξη σε 2 ακόμα φοιτητές, τον Κ.Λ. και τον Θ.Τ. Πρόκειται για τους φοιτητές που είχαν δεχθεί τα πιο σκληρά χτυπήματα από τις δολοφονικές ομάδες MAT - ΔΙΑΣ, με αποτέλεσμα να νοσηλευτούν στο νοσοκομείο με σοβαρά τραύματα στο κεφάλι και όλο τους το σώμα. Η βιομηχανία συλλήψεων, προσαγωγών, ξυλοδαρμών, διώξεων και κατασκευής ενόχων μέσα από χαλκευμένες κατηγορίες από την αστυνομία καλά κρατεί.

Με πρόσχημα την προστασία της δημόσιας υγείας, η κυβέρνηση μετά από εντολή του αρχηγού της ΕΛ.ΑΣ. απαγόρευσε κάθε συγκέντρωση άνω των τεσσάρων ατόμων για πρώτη φορά μετά την πτώση της χούντας! Στα Ιωάννινα, φοιτητές και αγωνιστές του Συλλόγου Εστιακών Φοιτητών, της ΣΣΠ και της ΟΚΔΕ βγήκαν στο δρόμο για να διαδηλώσουν, όχι μόνο για να τιμήσουν την εξέγερση του Πολυτεχνείου αλλά και για να καταγγείλουν την αστυνομική αυθαιρεσία, την εγκληματική διαχείριση της πανδημίας, τις αντεργατικές επιθέσεις, την αντιεκπαιδευτική επίθεση, την πανεπιστημιακή αστυνομία. Η αστυνομία επιτέθηκε με απίστευτο μένος στους φοιτη-

τές, προσάγοντας 30 και συλλαμβάνοντας 23 στους οποίους φόρτωσε μια σειρά από ανυπόστατες κατηγορίες καθώς και 900 ευρώ πρόστιμο στον καθένα.

Ο πραγματικός λόγος της βαθιάς αντιδημοκρατικής αναδίπλωσης της κυβέρνησης της ΝΔ δεν έχει σχέση με την προστασία της υγείας, όπως αποδείχθηκε με την εγκληματική διαχείριση της πανδημίας από την ακραία νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση. Η μείωση του προϋπολογισμού για την υγεία κατά 820 εκ. ευρώ, το κλείσιμο νοσοκομείων, οι ασθενείς που διασωληνώνονται εκτός ΜΕΘ, είναι ενδεικτικά. Η 17/11/2020 σηματοδοτούσε μια ακόμα αντιδραστικότερη στροφή δίπλα στην προπαγάνδα της «ατομικής ευθύνης» και με την κάθε τρόπο ενίσχυση των μηχανισμών καταστολής. Έκτοτε ακολούθησε ένα μαπαράζ καταστολής, διώξεων αγωνιστών-εργαζόμενων και φτωχών: Σύλληψη απεργών-συνδικαλιστών στην απεργία στις 26/11, συλλήψεις στις 6/12, συλλήψεις φοιτητών - καταστολή συγκεντρώσεων ενάντια στον νόμο Κεραμέως, καταπάτηση του ασύλου, διώξεις ιατρών, πρόστιμα και ξυλοδαρμό της νεολαίας στις πλατείες και τις γειτονιές. Η οικοδόμηση ενός Κράτους Έκτακτης Ανάγκης με πυλώνες τα MAT - ΔΙΑΣ, τα δικαστήρια και τα νέα στρατιωτικοποιημένα σώματα ασφαλείας, αποτελεί

για την αστική τάξη απαραίτητο εργαλείο για το προχώρημα των αντεργατικών επιθέσεων. Η διατήρηση και η ενίσχυση της καταστολής μαζί με τα ΜΜΕξάπατησης τείνουν να γίνουν το βασικό μέσο διατήρησης του καθεστώτος.

Η Επιτροπή Υπεράσπισης των Δικωμένων Φοιτητών που συγκροτήθηκε μετά το όργιο καταστολής στις 17/11, με την δράση της, έβαλε το δικό της σημαντικό λιθαράκι ενάντια στην ακραία αστυνομική βαρβαρότητα και την καταστολή. Από την πρώτη στιγμή ανέδειξε το ζήτημα τόσο στην πόλη των Ιωαννίνων (πορείες, παραστάσεις διαμαρτυρίας, πανό, τοπικά μέσα ενημέρωσης) όσο και πανελλαδικά βοηθώντας σημαντικά στο να ανοίξει ο δρόμος για τους μετέπειτα αγώνες που κορυφώθηκαν με την διαδήλωση της Ν. Σμύρνης και οδήγησαν την κυβέρνηση σε υποχώρηση. Η ανυποχώρητη στάση των εργαζομένων και της νεολαίας στις 17 Νοέμβρη αλλά και αργότερα, αποτέλεσε την αφετηρία ενός σημαντικού αγώνα απέναντι στον «Βοναπάρτη» Μητσοτάκη και στο Μαύρο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης.

Μπροστά μας ανοίγεται μία πολύ μαύρη περίοδος. Το τέταρτο κύμα της πανδημίας καλύπτει αφήνοντας πίσω εκατόμβες νεκρών, η ακρίβεια καταδικάζει στην φτώχεια και την ανέχεια την πλειοψηφία του πληθυσμού, οι

πληγές από τις φυσικές καταστροφές δεν προλαμβάνονται αλλά ούτε επουλώνονται εξαιτίας του σάπιου επιτελικού κράτους της ΝΔ. Η διαρκής απονομιμοποίηση των νεοφιλελεύθερων πολιτικών, αλλά και η ανάγκη για επίσπευση των αντεργατικών επιθέσεων, οδηγεί την αστική τάξη να κρυφτεί ξανά πίσω από το τελευταίο της καταφύγιο: την επαναφορά του αστυνοκρατούμενου κράτους, του δόγματος «νόμος και τάξη» με μία αναβαθμισμένη μορφή και περιεχόμενο. Αυτός είναι και ο λόγος που ένα χρόνο μετά εντείνουν την καταστολή και διευρύνουν την δικογραφία σε άλλους δύο φοιτητές.

Στο δρόμο που χάραξαν οι αγώνες του προηγούμενου διαστήματος (e-food, εκπαιδευτικοί, εργάτες COSCO κ.ά.) με την οργάνωσή μας και με μαχητικά μέσα πάλης, να υπερασπιστούμε τα δημοκρατικά-πολιτικά-εργατικά μας δικαιώματα, να διώξουμε την επικίνδυνη και εγκληματική κυβέρνηση των α(χ)ρίστων του Μητσοτάκη. Μια σημαντική μάχη σε αυτόν τον ανελήπτο ταξικό πόλεμο που έχουν εξαπολύσει πλούσιοι και ελίτ, είναι να υπερασπίσουμε με όλες μας τις δυνάμεις τους φοιτητές που διώκονται. Ούτε βήμα πίσω!

- Άμεση απόσυρση των διώξεων και διαγραφή των προστίμων στους φοιτητές της 17ης Νοέμβρη στα Ιωάννινα!

30 χρόνια συνθήκης του Μάαστριχτ

*Η Συνθήκη του
Μάαστριχτ
αποτελεί την
ιδρυτική συνθήκη
της Ευρωπαϊκής
Ένωσης και μετά την
Συνθήκη της Ρώμης
(1957) και την
Ενιαία Ευρωπαϊκή
Πράξη (1986) είναι η
τρίτη πιο σημαντική
συνθήκη στη ιστορία
οικοδόμησης της
Ευρωπαϊκής Ένωσης
(πρώην Ευρωπαϊκή
Οικονομική
Κοινότητα — ΕΟΚ).*

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Η νεοφιλελεύθερη πολιτική γίνεται καταστατική συνθήκη της ΕΕ

Η Συνθήκη του Μάαστριχτ υπογράφηκε στις 7 Φλεβάρη του 1992 στην ολλανδική πόλη Μάαστριχτ και τέθηκε σε εφαρμογή την 1η Γενάρη του 1993. Παρ' όλο που συνιστά τη θεμελιώδη συνθήκη για την ΕΕ (σύσταση/λειτουργία Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κ.α.) και παρ' όλο που καθιερώνει την ιδιότητα του ευρωπαίου πολίτη καθώς και την σύσταση κάποιων γενικών κατευθύνσεων για την εξωτερική πολιτική (Κοινή Εξωτερική Πολιτική και Πολιτική Ασφάλειας) και την άμυνα, η Συνθήκη του Μάαστριχτ έμεινε στην ιστορία για την οικονομική και νομισματική ένωση που συμπεριελάμβανε, δηλαδή για τους τρεις βασικούς κανόνες για την μελλοντική υιοθέτηση του κοινού νομίσματος, του ευρώ. Αυτοί οι τρεις κανόνες, δηλαδή ο λεγόμενος «ζυρλομανδύας», ήταν: α) ο πληθωρισμός σε καμία από τις 12 χώρες (που αποτελούσαν την τότε ΕΟΚ) δεν θα ξεπεράσει ποτέ το 3%, β) το έλλειμμα του προϋπολογισμού ποτέ δεν θα ξεπεράσει το 3% του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος (ΑΕΠ) της κάθε χώρας, και γ) το δημόσιο χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ δεν θα ξεπεράσει το 60%. Συμπληρωματικά, τα μακροπρόθεσμα επιτόκια δεν θα έπρεπε να ξεπεράσουν περισσότερο από δύο μονάδες τα επιτόκια των τριών πιο αποδοτικών οικονομιών. Για την τήρηση αυτών των δεσμεύσεων δημιουργήθηκε το Σύμφωνο Σταθερότητας και Ανάπτυξης (τον Ιούλιο του 1997, και αργότερα συμπληρώθηκε και έγινε πανίσχυρο) δηλαδή η αυστηρή επιτήρηση των δημοσιονομικών κάθε χώρας από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Συμβούλιο Υπουργών Οικονομικών (Ecofin).

Τελικά, το ευρώ αντικατέστησε όλα τα νομίσματα των ευρωπαϊκών χωρών στις διεθνείς συναλλαγές την 1η Γενάρη του 1999 και σαν φυσική παρουσία (κέρματα και χαρτονομίσματα) την 1η Γενάρη του 2002 (εκτός βέβαια εκείνων των νομισμάτων που εξαιρέθηκαν, όπως η βρετανική λίρα, ή τα νομίσματα εκείνων των χωρών που ενώ εντάχθηκαν αργότερα στην ΕΕ, δεν εντάχθηκαν και στην Ευρωζώνη).

Ο τρόπος οικοδόμησης της ΕΕ, δηλαδή στην αρχή δημιουργία μιας ενιαίας αγοράς

(ελευθερία στην κίνηση κεφαλαίων, εμπορευμάτων και ανθρώπων) και ενός κοινού νομίσματος, και εν συνεχεία η οικοδόμηση ενός κανονικού ευρωπαϊκού αστικού κράτους (πολιτική εξουσία, κοινοβούλιο, άμυνα προϋπολογισμός, κ.α.) αλλά και οι τρεις κανόνες για την δημιουργία του ευρώ δεν αποτελούσαν παρά μια έκφραση των στόχων των ευρωπαϊκών αστικών τάξεων:

α) Να ανατρέψουν την ηγεμονία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και να γίνουν αυτές ο νέος ηγεμόνας του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού συστήματος. Αυτός ο στόχος φάνταζε τότε ρεαλιστικός. Οι χώρες του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού» (Σοβιετική Ένωση και οι ανατολικοευρωπαϊκές) είχαν μόλις καταρρεύσει και κατά συνέπεια άνοιγε ένας τεράστιος ζωτικός χώρος για οικονομική ενσωμάτωση, η Γερμανία ενοποιούνταν, η Ιαπωνία είχε ήδη πέσει στον βάλτο της μηδενικής ανάπτυξης εξαντλώντας τα όριά της, η οικονομική παρακμή των ΗΠΑ συνεχίζονταν και η Κίνα μόνο σαν απειλή δεν εμφανιζόταν.

β) Η κατάρρευση των λεγόμενων χωρών του «υπαρκτού σοσιαλισμού» σήμαινε την δυσφήμιση του σοσιαλισμού και εμφανίζονταν ως ακύρωση της εναλλακτικής λύσης προς τον καπιταλισμό (το περίφημο «τέλος των ιδεολογιών» ή η αιώνια επιβίωση του καπιταλισμού), και στην πράξη σήμαινε μια ήττα για το παγκόσμιο εργατικό κίνημα και την είσοδό του σε μια «εποχή ιστορικής σύγχυσης». Διόλου περίεργο που οι ευρωπαϊκές αστικές τάξεις θεώρησαν μες στην αλαζονεία τους ότι είχαν μια ιστορική ευκαιρία να συντρίψουν εντελώς το ευρωπαϊκό προλεταριάτο και να βγουν από την κρίση τους τόσο σε βάρος του ευρωπαϊκού προλεταριάτου όσο και σε βάρος των άλλων δύο ιμπεριαλιστών ανταγωνιστών τους (ΗΠΑ και Ιαπωνία). Γι' αυτό και η Συνθήκη του Μάαστριχτ, ο θεμέλιος λίθος της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν είναι παρά η θεσμοθέτηση της λεγόμενης μονεταριστικής πολιτικής και γενικότερα της νεοφιλελεύθερης πολιτικής. Με άλλα λόγια, η ΕΕ συστάθηκε ως ένας μηχανισμός επίθεσης απέναντι στο ευρωπαϊκό εργατικό κίνημα, μια «κρεατομηχανή που αλέθει τους ευρωπαίους εργαζόμενους» ή, αλλιώς, η ΕΕ μπορεί να οικοδομηθεί μόνο πάνω στα κόκκαλα των ευρωπαίων εργαζομένων ή δεν θα οικοδομηθεί καθόλου.

Η αποτυχία της ΕΕ και του Μάαστριχτ

Τριάντα χρόνια μετά την ίδρυση της ΕΕ και της υπογραφής της Συνθήκης του Μάαστριχτ, η ΕΕ έχει βυθιστεί σε μια βαθιά υπαρξιακή κρίση που την οδηγεί στην διάλυση, μάλλον χωρίς δυνατότητα διαφυγής. Οι βασικοί λόγοι γι' αυτό είναι:

α) Η ήττα που δέχθηκε από το εργατικό κίνημα όταν η προσπάθεια για το ευρωσύνταγμα (στην πράξη, αφενός μια επιστροφή από το φιλελεύθερο πολιτικό σύστημα σε ένα μόλις συγκαλυμμένο ολιγαρχικό κοινοβουλευτικό σύστημα όπου καταργούνταν ο έστω και έμμεσος έλεγχος/επιρροή του εργατικού κινήματος και αφετέρου η αγνόηση όλων των εργατικών δικαιωμάτων που παρατέμπονταν στα εθνικά κράτη) δεν ψηφίστηκε από τους γάλλους και ολλανδούς εργαζόμενους το 2005, και κάπου εκεί ανακόπηκε η πορεία προς την πολιτική και στρατιωτική ενοποίηση της ΕΕ.

β) Η αδυναμία των ευρωπαϊκών αστικών τάξεων να ολοκληρώσουν την συνολική τους επίθεση στο ευρωπαϊκό εργατικό κίνημα, παρ' όλη την επιτάχυνση της επίθεσης μετά την κρίση του 2008 και την γενικευμένη εφαρμογή των μνημονιακών πολιτικών.

γ) Το σχέδιο για αυτόματη ενοποίηση που θα προέκυπτε ως αποτέλεσμα της ελκτικότητας του θριαμβούντος σε παγκόσμιο επίπεδο ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού αποδείχθηκε μια φαντασιοπληξία. Αφενός αναδείχθηκαν νέοι και ισχυρότεροι ανταγωνιστές όπως η Κίνα αλλά και μια σειρά «αναδυόμενων» χωρών (και έπεται μια σειρά άλλων ανταγωνιστών) και αφετέρου ο ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός δεν κατόρθωσε να εκτοπίσει οικονομικά τις ΗΠΑ και να ξεπεράσει την κρίση του. Αντιθέτως, η ΕΕ, μετά τουλάχιστον την κρίση του 2008-09, είναι ο μεγάλος χαμένος στην παγκόσμια αρένα.

Εφόσον η ΕΕ δεν κατόρθωσε να «εξάγει» την κρίση στους άλλους ανταγωνιστές της και ταυτόχρονα να την ρίξει στις πλάτες του ευρωπαϊκού εργατικού κινήματος ήταν αδήριτο να αρχίσουν οι πιέσεις να στρέφονται προς το εσωτερικό της και να την κατακερματίζουν, η ίδια να βυθίζεται σε μια υπαρξιακή κρίση και το σχέδιο οικοδόμησής της να αντιστρέφεται, να αρχίζει δηλαδή η πορεία προς την αποσύνθεσή της.

Σε αυτήν την αντιστροφή της πορείας οι τρεις θεμελιώδεις κανόνες του Μάαστριχτ αποδείχθηκαν ανεπαρκείς και καταστροφικοί. Εξάλλου, δεν είχαν σχεδιαστεί για κρίσεις και χρεοκοπίες, για αυτήν την πορεία οπισθοδρόμησης της ΕΕ. Μετά την κρίση του 2008-09, και ιδιαίτερα μετά την πρόσφατη κρίση, οι ανισότητες μεταξύ των ευρωπαϊκών χωρών γιγαντώθηκαν ενώ δεν υπήρχαν οι μηχανισμοί ανακατανομής πλούτου (ουσιαστικός και όχι ατροφικός ευρωπαϊκός προϋπολογισμός, κ.α.) και η μόνη πορεία ήταν η επιβολή άγριων μνημονίων ιδιαίτερα στις χώρες που είχαν χρεοκοπήσει. Αυτό δεν οδήγησε παρά μόνο στην όξυνση της οικονομικής κρίσης και στην μετατροπή σε πολιτική κρίση, με την κατάρρευση ή σημαντική αποδυνάμωση των παραδοσιακών αστικών κομμάτων σε όλες σχεδόν τις χώρες της Ευρώπης, στην μετατροπή στα μάτια των ευρωπαίων εργαζομένων της ευρωπαϊκής οικοδόμησης σε ένα αποκρουστικό και απάνθρωπο σχέδιο, στην έξοδο της Βρετανίας από την ΕΕ και στην όξυνση των εσωτερικών διαφορών μέσα στην ίδια την ΕΕ και σε κάθε μία χώρα ξεχωριστά.

«Το Μάαστριχτ πέθανε, ζήτω το Μάαστριχτ»

Μετά την κρίση της πανδημίας, με το δημόσιο χρέος της Γαλλίας να προσεγγίζει το 115% του ΑΕΠ της, της Ιταλίας το 156%, της Γερμανίας το 70% και συνολικά το δημόσιο χρέος της ΕΕ να έχει ξεπεράσει το 100% του ΑΕΠ της, με την ΕΕ να υποχωρεί στον παγκόσμιο οικονομικό ανταγωνισμό και να ασφυκτιά στην μέγγενη του γεωπολιτικού ανταγωνισμού ΗΠΑ και Ρωσίας-Κίνας, με την ανάπτυξη να μην σταθεροποιείται, αλλά μάλλον ανά πάσα στιγμή να κινδυνεύει να μετατραπεί σε ανοικτή κρίση ή τουλάχιστον σε ένα βάλτωμα αν σταματήσουν τα μέτρα ενίσχυσης και ο συνακόλουθος πληθωρισμός, ήταν αυτονόητο ότι οι τρεις κανόνες του Μάαστριχτ έπρεπε να αλλάξουν — εξάλλου αποδείχθηκαν αποτυχημένοι και ξεπεράστηκαν στην πράξη.

Μόνο που σήμερα το «νέο Μάαστριχτ» δεν αποτελεί πλέον την ιαχή πολέμου της ευρωπαϊκής μπουρζουαζίας ενάντια στο ευρωπαϊκό εργατικό κίνημα και στους ανταγωνιστές της ιμπεριαλιστές, αλλά μάλλον μια σεμνή προσπάθεια προσαρμογής στα νέα και χειρότερα δεδομένα ώστε να αποφευχθεί η επικείμενη διάλυση της ΕΕ που κυριολεκτικά θα επιτάχυνε την εξαφάνιση των ευρωπαϊκών ιμπεριαλισμών σε παγκόσμιο επίπεδο. Έτσι, έχει αρχίσει αφενός η συζήτηση για ελαστικότητα του Συμφώνου Σταθερότητας και των κανόνων του Μάαστριχτ, για εγκατάλειψη της ελεύθερης αγοράς και την επιστροφή των κρατικών επενδύσεων, για σταδιακό περιορισμό του χρέους ή καλύτερα για την μη περαιτέρω αύξησή του, αλλά παρ’ όλα αυτά εμμένουν πεισματικά στην ακόμη μεγαλύτερη επίθεση απέναντι στο ευρωπαϊκό εργατικό κίνημα. Αλλά η αντιστροφή της πορείας της είναι μάλλον αδύνατη και μένει πλέον μόνο στο ευρωπαϊκό εργατικό κίνημα να δώσει τη οριστική λύση.

20 χρόνια Ευρώ

Ήταν 1/1/2002 όταν το Ευρώ υιοθετήθηκε από 12 κράτη-μέλη της ΕΕ, αντικαθιστώντας το εθνικό τους νόμισμα. Τα σχέδια ήταν μεγαλεπήβολα: να προχωρήσει η ενοποίηση των ευρωπαϊκών κεφαλαίων και το Ευρώ να υποσκελίσει το δολάριο ως παγκόσμιο νόμισμα. Σε μια προσπάθεια να επιλύσουν τη δομική καπιταλιστική κρίση (που ξεκινά το 1973) και να ξεπεράσουν τον στενό «κορσέ» των εθνικών συνόρων, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές προχώρησαν με την οικοδόμηση της ΕΕ να ενισχύσουν τις ευρωπαϊκές πολυεθνικές στον παγκόσμιο ανταγωνισμό, αρχικά κυρίως απέναντι σε ΗΠΑ και Ιαπωνία. Απαραίτητη προϋπόθεση ήταν η αλλαγή των ταξικών συσχετισμών σε βάρος των ευρωπαϊκών εργατικών τάξεων, επιβάλλοντας σοβαρές ήττες και πτωχεύρισμα των μεταπολεμικών κατακτήσεων. Το σχέδιο ήταν το κοινό νόμισμα να «προστατευθεί» και με τον δικό του στρατό και σύνταγμα, σε μια πιο πλήρη ένωση, όπου το κεφάλαιο και η ΕΚΤ (κορωνίδα του χρηματοπιστωτικού τομέα) θα κυριαρχούσαν πάνω από οποιονδήποτε λαϊκό έλεγχο. Η Συνθήκη του Μάαστριχτ (1992) είχε σταθεί «απόλυτος νόμος» των χωρών-μελών της ΕΕ, μια ούλτρα νεοφιλελεύθερη συμφωνία που υπαγόρευε χαμηλά χρέη και «ισοσκελισμένους» προϋπολογισμούς, δηλαδή διαρκή λιτότητα και, αργότερα, μνημόνια.

Ευρώ και Ευρώπη

Τελικά η Ευρωζώνη/ΕΕ αποδείχτηκε ο μεγαλύτερος χαμένος των εξελίξεων. Χτυπημένη από τρεις κρίσεις μέσα σε 14 χρόνια (2008, 2013, 2020),το ευρωπαϊκό ΑΕΠ συρρικνώθηκε σε απόλυτα νούμερα περίπου κατά 1 τρισ. δολάρια (από 14 σε 13 τρισ.) σε σχέση με το 2008. Όχι μόνο δεν ξεπέρασε τις ΗΠΑ σε παγκόσμια οικονομική ισχύ, αντίθετα «ιαπωνοποιήθηκε», βουλιάζοντας στην στασιμότητα και υποχωρώντας πίσω από την Κίνα. Η βιομηχανική παραγωγή βρίσκεται σε στασιμότητα και πτώση, επιβαρύνοντας το εμπορικό ισοζύγιο (-1,5 δισ. Ευρώ το 2021) και ακολουθούν οι επενδύσεις, επιβραδύνοντας την παραγωγικότητα, σε όφελος των ανταγωνιστών των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Η συνεχής ροή χρήματος προς το κεφάλαιο μέσω της «ποσοτικής χαλάρωσης» και των «έκτακτων» κρατικών προγραμμάτων έχει γιγαντώσει το συνολικό χρέος (ιδιωτικό και δημόσιο), που συνολικά στην Ευρωζώνη ανέρχεται στο 270% του ΑΕΠ.

Με αυτά τα δεδομένα, το πλήγμα στο Ευρώ είναι σοβαρό. Κατέχει μεν ένα σημαντικό μερίδιο των διεθνών συναλλαγών (40%), αλλά: 1. Δεν ξεπέρασε ποτέ το δολάριο (αυτό ισχύει και για τα παγκόσμια αποθεματικά). 2. Αντιμετωπίζει την κρίση και το στρατηγικό αδιέξοδο των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, καθώς το βάρος της Ευρώπης στον κόσμο (οικονομικά, στρατιωτικά, δημογραφικά κ.λπ.) βαίνει διαρκώς μειούμενο.

Όλα τα σχέδια για προχώρημα της ενοποίησης παρήκμασαν στην «Ευρώπη πολλών ταχυτήτων», που τελικά κι αυτή ξεχάστηκε, με το Brexit και την τωρινή αποδυνάμωση του κέντρου του γερμα-

νικού ιμπεριαλισμού. Φαντάζει αδύνατο πως μπορούν οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές να ξεπεράσουν το βάλτωμα, όταν αναφέρονται στην ευλαβική τήρηση (και επαναφορά μετά από 2 χρόνια) του ασφυκτικού Συμφώνου Σταθερότητας, όπου πλέον όλο και λιγότεροι μπορούν να συμμορφωθούν. Ταυτόχρονα, όλες οι χώρες αντιμετωπίζουν στο εσωτερικό τους πολιτική κρίση, έκφραση τόσο των διαιρέσεων εντός της αστικής τάξης όσο και της αντίδρασης των μαζών (όποτε τους δίνεται ο λόγος έχουν απορρίψει όλες τις προσπάθειες ενίσχυσης της ΕΕ – Γαλλία, Δανία, Ελλάδα, Βρετανία κ.ά.). Το μεγάλο ερώτημα που προκύπτει και διαιρεί κι άλλο τους ιμπεριαλιστές της ΕΕ, είναι με ποιανού το πλευρό θα σταθούν στη σύγκρουση ΗΠΑ και Ρωσίας-Κίνας, με την ενεργειακή κρίση και το «ουκρανικό» να φουντώνουν, ενισχύοντας τις τάσεις διάλυσης.

Ευρώ και ελληνικός καπιταλισμός

Οι επιπτώσεις του «σκληρού» νομίματος αποδείχτηκαν καταστροφικές για την ελληνική οικονομία, που βρίσκεται σε χρεωκοπία διαρκείας τα τελευταία 14 χρόνια. Ήταν αδύνατο για τον ελληνικό καπιταλισμό να ανταγωνιστεί τον Βορρά (και κυρίως τη Γερμανία) με ένα «κοινό» νόμισμα, όταν όλα (παραγωγικότητα, συγκέντρωση-συγκεντροποίηση κεφαλαίου, εμπορικό έλλειμμα, χρέος κ.ά.) ήταν άνισα σε βάρος του. Ντόπιοι καπιταλιστές και ελίτ εγκατέλειψαν οποιoδήποτε δικό τους παραγωγικό «σχέδιο», εθίστηκαν στα ευρωπαϊκά επιδόματα-κονδύλια, το «αντίτιμο» με το οποίο αποδέχτηκαν και προώθησαν την αποσάρθρωση της οικονομίας. Το «φαγοπότι» θα συνεχιστεί με τα πολυαναμενόμενα ποσά του Ταμείου Ανάκαμψης.

Το 2002, η Ελλάδα μπαίνει στο Ευρώ με δημόσιο χρέος 104% του ΑΕΠ. Σήμερα, μετά από περισσότερο από μια δεκαετία γεμάτη Μνημόνια, που υποτίθεται θα το μείωναν, έφτασε πάνω 200%, το 2ο μεγαλύτερο στον κόσμο. Το ΑΕΠ βρίσκεται στα επίπεδα της δεκαετίας του 1990, η βιομηχανική παραγωγή έχει καταρρακωθεί, συμμετέχοντας μόνο κατά 8% στο ΑΕΠ. Η συσσωρευμένη πτώση σε επενδύσεις (καθαρό πάγιο κεφάλαιο) από το 2011 φτάνει τα 95 δισ. Ευρώ. Μέσα σ’ αυτή την 20ετία, ποτέ δεν κατάφερε ο ελληνικός καπιταλισμός να έχει θετικό ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών. Τα μνημονιακά ρετάρια των ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ που ουρλιάζουν

«δεν παράγουμε τίποτα», είναι αυτοί που έκλειναν εργοστάσια και προσκόλλησαν την οικονομία στην εισαγωγή αγαθών και στον παρασιτισμό, όπως όριζαν οι ευρωπαϊκοί κανονισμοί και συνθήκες. Η εξαύλωση της παραγωγικής βάσης έκανε τον ελληνικό καπιταλισμό «αδύναμο κρίκο» της κρίσης του 2008, όπως και της σημερινής, αποστραγγίζοντας ό,τι έχει απομείνει για να πληρώνεται το γιγάντιο δημόσιο χρέος, ενώ και όλα τα ιδιωτικά χρέη αυξάνονται ασταμάτητα.

Τα ωραία λόγια, που έριχναν σαν χρυσόσκονη οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές περί «κοινής ευρωπαϊκής οικογένειας», έχουν ξεθωριάσει στα μάτια των λαών της Ευρώπης. Τα 20 χρόνια του Ευρώ έχουν δείξει το σκληρό νεοφιλελεύθερο πρόσωπο των ελίτ, τα πραξικοπήματα που έγιναν για να κυριαρχήσει το «δικίο» του κεφαλαίου, με τους εργαζόμενους να φορτώνονται ανεργία, φτώχεια, περιστολή των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Είναι συνειδητό, ταξικό έγκλημα η παραμονή στο Ευρώ, πρώτα απ’ όλα από τα αστικά μνημονιακά-νεοφιλελεύθερα κόμματα ΝΔ-ΠΑΣΟΚ και τους «Μένουμε Ευρώπη», αλλά εξίσου κι από τον όμοιό τους ΣΥΡΙΖΑ, που έφερε μνημόνια αλλάζοντας πραξικοπηματικά το ΟΧΙ του ελληνικού λαού στο δημοψήφισμα του 2015. Ο ΣΥΡΙΖΑ απέδειξε ότι δεν υπάρχουν περιθώρια για «αμοιβαία επωφελείς συμβιβασμούς» απέναντι σε μια συμμαχία που από τις αρχές της ήταν όργανο και στρατηγείο ταξικής, αντεργατικής επίθεσης. Για τον ίδιο λόγο, δεν πρέπει να δίνεται χώρος σε αστικές δυνάμεις όπως Βαρουφάκης-ΜεΡΑ25, που πλασάρονται ως δήθεν πιο «ικανοί διαπραγματευτές», κοροϊδεύοντας τον λαό.

Από την άλλη, το ΚΚΕ έχει αναλάβει έναν ύπουλο ρόλο: διακηρυκτικά είναι κατά της ΕΕ, στις πιο κρίσιμες στιγμές όμως λέει ότι «η έξοδος είναι καταστροφική», όπως το 2015, όταν εμμέσως συντάχθηκε με το ΝΑΙ.

Για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, η διέξοδος βρίσκεται στη ρήξη με Ευρώ/ΕΕ, ως ένα από τα πρώτα βήματα για μια άλλη πορεία. Να ενισχύσουμε μια επαναστατική δύναμη, για να γκρεμίσουμε την ΕΕ των καπιταλιστών/ιμπεριαλιστών και το νόμισμά της. Να οικοδομήσουμε τη δική μας Ευρώπη των Εργαζομένων, πραγματικά ενωμένη, δημοκρατική, ριζοσπαστική και Σοσιαλιστική.

■ *Χάρης Μ.*

Αποφυλάκιση Μίχου, ακόμα ένας χρυσαυγίτης δολοφόνος ελεύθερος

Μετά τους Νίκο Παπαβασιλείου, Γιώργο Τσακανίκα και Γιώργο Πατέλη, ακόμα ένας χρυσαυγίτης δολοφόνος κυκλοφορεί ελεύθερος. Ο λόγος για τον πρώην βουλευτή Νίκο Μίχο που είναι ο τέταρτος χρυσαυγίτης που αποφυλακίζεται πριν καθαρογραφεί η απόφαση και ξεκινήσει η εκδίκηση της υπόθεσης σε δεύτερο βαθμό.

Ο Μίχος, όπως και ο Πατέλης δεν ήταν κάποιο απλό μέλος ή στέλεχος της Χρυσής Αυγής. Ήταν βουλευτής Ευβοίας από το 2012 έως το 2019 (το 2017 ανεξαρτητοποιήθηκε) και μέλος του στενού ηγετικού πυρήνα της φασιστικής οργάνωσης. Ο Μίχος πρωτοστάτησε στην ίδρυση εργοδοτικού σωματείου της Χρυσής Αυγής στη ναυπιγοεπισκευαστική ζώνη του Περάματος, κατά παραγγελία των εφοπλιστών. Τον αποκαλούσαν «εκδοροσφαγέα» γιατί τους εκπαιδευε στα μαχαίρια. Οι χρυσαυγίτες υπό την καθοδήγηση του Νίκου Μίχου μάθαιναν πώς να δολοφονούν με μαχαίρια, εξασκούμενοι σε σφαγές ζώων, για να «διδασθεί η τεχνική των χτυπημάτων με μαχαίρι στην καρωτίδα» όπως ανέφερε χαρακτηριστικά ο μάρτυρας που κατέθεσε στη δίκη της Χρυσής Αυγής. Μερικούς μήνες μετά, οι χρυσαυγίτες δολοφόνησαν με μαχαίρι τον Παύλο Φύσσα. Ο Μίχος εκτός από ναζί περιγράφεται από μαρτυρίες και ως άνθρωπος της νύχτας που δούλευε πορτιέρης σε νυχτερινά μαγαζιά, ενώ είχε πρωταγωνιστήσει σε διάφορες βίαιες ενέργειες και τραμπουκισμούς ακόμα και μπροστά σε κάμερες.

Η επιλογή του Νίκου Μίχου να αποχωρήσει από την Χρυσή Αυγή το 2017, να αλλάξει δικηγόρο κατά τη διάρκεια της δίκης της Χρυσής Αυγής και να προβεί κατά την απολογία του σε σημαντικές αποκαλύψεις για τη δομή και την ιεραρχία της εγκληματικής οργάνωσης, ήταν αποδοτική, αφού ο πρώην βουλευτής της Χρυσής Αυγής καταδικάστηκε με ελαφρυντικά σε μόλις 6 χρόνια φυλάκισης και έμεινε στη φυλακή μόνο 1,5 χρόνο, το 1/4 της ποινής του! Κατά την απολογία του μάλιστα στη δίκη, είχε προκαλέσει εκνευρισμό στους δικηγόρους υπεράσπισης του Νίκου Μιχαολιάκου και του Γιάννη Λαγού, καθώς είχε καταρρίψει βασικούς υπερασπιστικούς ισχυρισμούς τους, λίγες μέρες πριν από τις δικές τους απολογίες. Δύο από τις αποκαλύψεις αυτές ήταν ότι ο Αρχηγός ήταν ενήμερος το ίδιο βράδυ για τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα και ότι η δολοφονική επίθεση στους Αιγύπτιους αλιεργάτες ήταν σε γνώση του Γ. Λαγού.

Και σε αυτή την περίπτωση οι δικαστές αναγνώρισαν την «ειλικρινή μεταμέλεια» του Νίκου Μίχου και το ότι δεν είναι πια «επικίνδυνος για τέλεση παράνομων πράξεων». Μάλλον δεν έχουν ακούσει τίποτα για τις επιθέσεις χρυσαυγιτών και άλλων φασιστικών ομάδων σε σχολεία και γειτονιές, με πιο πρόσφατο τον ξυλοδαρμό πρόσφυγα μαθητή στον Εύοσμο.

Η σκανδαλώδης εύνοια προς τους Μίχο και Πατέλη, έχει ανοίξει την όρεξη και άλλων φυλακισμένων φασιστών που καταθέτουν μαζικά αιτήσεις αποφυλάκισης και αναστολής ποινής. Τελευταίοι, ο

ευρωβουλευτής Γιάννης Λαγός και η πρώην ανθυπαστυνόμος Βενετία Πόπορη, καταδικασμένοι σε 12 και 7 χρόνια αντίστοιχα, των οποίων οι αιτήσεις απορρίφθηκαν.

Ο Λαγός είναι ο πρώτος από τους καταδικασθέντες για το διευθυντήριο της οργάνωσης που καταθέτει αίτηση αποφυλάκισης καθώς από τους υπόλοιπους (Μιχαολιάκος, Κασιδιάρης, Παππάς, Ματθαίοπουλος, Παναγιώταρος, Γερμενής), κανείς δεν έχει υποβάλει μέχρι στιγμής αίτηση. Στην υπόθεση του Πατέλη, ενώ ο αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου Χαράλαμπος Μωυσίδης ζήτησε από το Ποινικό Τμήμα να αναιρεθεί η απόφαση με την οποία αποφυλακίστηκε, σήμερα 2,5 μήνες μετά δεν έχει βγει ακόμα κάποια απόφαση.

Η καταδίκη της Χρυσής Αυγής και η φυλάκιση αρκετών ηγετικών μελών της ήταν μια μεγάλη νίκη του αντιφασιστικού κινήματος, της οικογένειας του Παύλου Φύσσα και όλων των θυμάτων της εγκληματικής δράσης (με τις πλάτες αστυνομίας και δικαστών για μεγάλο χρονικό διάστημα)

της φασιστικής οργάνωσης. Αυτή η νίκη δεν ήρθε ούτε από την δήθεν ανεξάρτητη δικαιοσύνη ούτε από το δημοκρατικό τόξο και ειδικά τη ΝΔ. Αυτό το «δημοκρατικό τόξο», αυτά τα «κανονικά» αστικά και μνημονιακά πολιτικά κόμματα και το προσωπικό τους, είναι που με τις πολιτικές τους έθρεψαν και θρέφουν στα σπλάχνα τους τον φασισμό και τον ναζισμό, στηρίζουν το σύστημα που τους γεννά, τον καπιταλισμό και τη σήψη του. Η νίκη δεν έχει έρθει ακόμα, όσο η μεγάλη «εγκληματική οργάνωση» όλων των νεοφιλελεύθερων αλωνίζει ελεύθερη, τσαλαπατά όλα τα εργασιακά, κοινωνικά, πολιτικά και ανθρώπινα δικαιώματα, ταπεινώνει τους εργαζόμενους και τους νέους, κάνει όλο και πιο μαύρο το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης των ΜΑΤ και των δικαστηρίων. Ο φασισμός είναι ένας θανάσιμος εχθρός των εργαζόμενων και νέων, που δεν τσακίζεται στις αίθουσες των αστικών δικαστηρίων αλλά στον δρόμο με τους αγώνες μας, με ένα μαχητικό Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο.

Συνεχείς νεοφιλελεύθερες επιθέσεις σε συντάξεις και κοινωνική ασφάλιση

Στα πλαίσια αυτού του άρθρου, θα μείνουμε στην εγκύκλιο Τσακλόγλου. Η εγκύκλιος αυτή:

α) Δόθηκε στη δημοσιότητα, από το γραφείο Τύπου του υπουργείου, την παραμονή Πρωτοχρονιάς, την Παρασκευή 30 Δεκεμβρίου 2021!

β) Αφορά στους/στις συνταξιούχους, γήρατος ή αναπηρίας, που είτε είναι παντρεμένοι/ες ή έχουν σύμφωνο συμβίωσης (αλλά και τους διαζευγμένους/ες), είτε θα μείνουν χήροι/ες, θα απολέσουν τον/την σύντροφό τους, είτε όσοι δικαιούνται σύνταξη θανάτου - χρείας.

Σε αυτές ακριβώς τις συντάξεις χρείας, και για τους ήδη συνταξιούχους επιζώντες συζύγους, η εγκύκλιος, αποφασίζει μειώσεις, έως και 268,8 ευρώ τον μήνα, για πλήρη σύνταξη χρείας ή έως και 134,4 ευρώ τον μήνα, για μειωμένη! Οι μειώσεις αφορούν, την περικοπή, μερική ή ολική, από την σύνταξη του θανόντος, του μέρους που αντιστοιχεί, στην λεγόμενη Εθνική Σύνταξη (ν. 4387/2016 - νόμος Κατρούγκαλου), η οποία δίνεται υπό προϋποθέσεις, με ύψος φθάνει έως και 384 ευρώ.

Πιο συγκεκριμένα, η κυβέρνηση της ΝΔ αποφασίζει δια των υπουργών «Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων», ότι στο εξής η «Εθνική Σύνταξη» δεν θα δίνεται όπως μέχρι τώρα δινόταν, δηλαδή: για κάθε συνταξιούχο, και για το σύνολο των συντάξεων που δικαιούνται (στην περίπτωση σώρευσης συντάξεων εξ ιδίου δικαιώματος). Όπως π.χ., ένας γιατρός, που εργαζόταν στο δημόσιο, είχε κρατήσεις/εισφορές για την εργασία του αλλά και στο επαγγελματικό ταμείο και ο οποίος, ανεξάρτητα αν δικαιούται 2 ή 3 συντάξεις, κύριες και επικουρικές, σαν «Εθνική

κή Σύνταξη» θα πάρει μόνο μια και το πολύ 384 ευρώ. Αυτό το δικαίωμα, αυτή η «εθνική σύνταξη», μαζί με το σύνολο των υπολοίπων μερών της σύνταξης (κύρια/ανταποδοτική, επικουρική κ.λπ.) μεταβιβάζονταν, σε περίπτωση θανάτου στον/στην επιζώντα σύζυγο, σαν σύνταξη θανάτου - χρείας, είτε πλήρης (στο 70%), είτε μειωμένη (στο 35%) της δικαιούμενης σύνταξης του θανόντος.

Η εγκύκλιος Τσακλόγλου, «παρερμηνεύοντας» τον νόμο 4387/2016 άρθρο 7, επιβάλλει στο εξής ότι «κάθε συνταξιούχος θα λαμβάνει μία εθνική σύνταξη, όχι μόνο στην περίπτωση σώρευσης συντάξεων εξ ιδίου δικαιώματος αλλά και στην περίπτωση που ο δικαιούχος λάβει και σύνταξη χρείας. Δηλαδή, ο «Τσακλόγλου» θα κόβει μέρος της σύνταξης του νεκρού! Έτσι όμως στην κυριολεξία ασελγεί επάνω στην μνήμη και στο δικαίωμα του κάθε εργαζόμενου να μπορέσει μετά θάνατο να στηρίξει την οικογένειά του, τον/την σύζυγο και τα τέκνα του.

Με μια απλή εγκύκλιο - ούτε καν νόμο - που περιέχει μια νεοφιλελεύθερου τύπου ερμηνεία του άρθρου 7 για την «Εθνική Σύνταξη» του λεγόμενου Νόμου Κατρούγκαλου, σχεδόν 6 χρόνια μετά την ψήφιση και εφαρμογή αυτού του νόμου και καταργώντας τόσο το πως εφαρμόζονταν αυτός ο νόμος, αλλά και δύο εγκυκλίους, της Γενικής Γραμματείας Κοινωνικών Ασφαλίσεων και του «Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων», που είχαν εκδοθεί και περιείχαν σαφείς οδηγίες, στις 23/12/2016 και στις 22/6/2017, αποφασίζουν και διατάσσουν!

Η όποια αναδίπλωση του Τσακλόγλου και της κυβέρνησης, μετά τις αρχικές αντιδράσεις δεν αφορά την ουσία της εγκυκλίου -η οποία δεν αποσύρεται- και επιφυλάσσει σε κάποιους συνταξιούχους μειώσεις (όπως

παραπάνω εξηγήθηκαν), π.χ. σε όσους θα δικαιούνται σύνταξη θανάτου - χρείας από 1/1/2022. Σε κάποιους άλλους, στους ήδη συνταξιούχους γήρατος ή αναπηρίας που παίρνουν ήδη και σύνταξη χρείας, θα υπολογιστεί η νέα σύνταξη χρείας με την περικοπή αλλά δεν θα δουν άμεσα μείωση γιατί θα τους «δοθεί» η διαφορά σαν «προσωπική διαφορά». Αυτή η «προσωπική διαφορά», η αρπαγή και κατάργηση αυτού που δικαιούνται και η μετονομασία του, θα τους στερήσει τα επόμενα χρόνια και για όσο υπάρχει αυτή η «διαφορά» ακόμη και από ονομαστικές αυξήσεις στην σύνταξη τους, αν και όταν δοθούν. Αν π.χ. κάποια/ος, έχει «προσωπική διαφορά» έστω 268,8 ευρώ, και δοθεί, αύξηση 20 ευρώ, τότε απλά θα μειωθεί η προσωπική διαφορά κατά 20 ευρώ και η όποια αύξηση προϋποθέτει τον μηδενισμό της «προσωπικής διαφοράς».

Από το σύνολο των ήδη συνταξιούχων, που είναι 2.456.051 με στοιχεία του Ιανουαρίου 2022, οι 1.863.295 συνταξιούχοι γήρατος, οι 189.973 συνταξιούχοι αναπηρίας αλλά και οι μελλοντικοί συνταξιούχοι, όπως και το σύνολο των εργαζομένων αλλά και των λαϊκών στρωμάτων, θα πρέπει να ανησυχούν βαθύτατα από τις εξελίξεις που προμηνύονται με βάση τα παραπάνω.

Η εγκύκλιος Τσακλόγλου, επαναφέρει με έναν πολύ βάρβαρο και άγριο τρόπο στην καθημερινότητα τον βαθιά αντιασφαλιστικό, νεοφιλελεύθερο και μνημονιακό χαρακτήρα του νόμου Κατρούγκαλου και κατά συνέπεια, τους αντιασφαλιστικούς νόμους του Βρούτση το 2020 αλλά και του Χατζηδάκη, για το Ταμείο Επικουρικής Κεφαλαιοποιητικής Ασφάλισης (ΤΕΚΑ), με τον διαχωρισμό της σύνταξης σε «ανταποδοτική» και «εθνική». Κάποιοι, λίγοι, από τότε

λέγαμε ότι η «εθνική σύνταξη» δεν είναι σύνταξη αλλά «προνοιακό επίδομα» κάτι σαν το ΕΚΑΣ, και κάποια στιγμή θα κοπεί. Πρόκειται για νεοφιλελεύθερη «εφεύρεση», η λεγόμενη προσωπική διαφορά και ο επαναυπολογισμός κάθε είδους παλιών συντάξεων και δικαιωμάτων με βάση τις «νέες» νεοφιλελεύθερες ή μνημονιακές διατάξεις. Οι «προσωπικές διαφορές», στην πράξη καταργούν τις όποιες κατακτήσεις και τα όποια δικαιώματα και αποτελούν είτε πιθανές «εστίες» νέων περικοπών, είτε φραγμό σε μελλοντικές αυξήσεις κ.λπ.

Απέναντι στην εγκύκλιο Τσακλόγλου δεν μπορεί να απαιτηθεί κάτι άλλο από την κατάργησή της. Το ίδιο πρέπει να απαιτηθεί τόσο ενάντια σε όλα τα αντεργατικά, αντιασφαλιστικά εκτρώματα που έχουν ήδη ψηφίσει, εδώ και 10-12 χρόνια, όσο και ενάντια σε ό,τι σχεδιάζουν (στο Ταμείο Επικουρικής Κεφαλαιοποιητικής Ασφάλισης, στον κανονισμό λειτουργίας των ΚΕΠΑ, στο νομοσχέδιο για την λειτουργία του e-ΕΦΚΑ, στην «αναμόρφωση» των προνοιακών παροχών και του ταμείου Ανεργίας).

Στην κατεύθυνση αυτή έχει ιδιαίτερη σημασία και συμβολή να κρίνουμε τα διάφορα μέτρα με βάση «το αποτέλεσμα της πρακτικής τους εφαρμογής επάνω στους όρους της ζωής των εργατών». «Το έργο αυτό, έργο επίμονης, λεπτομερούς καθημερινής παρακολούθησης, είναι ένα από τα κυριότερα των εργατικών συνδικάτων και της συνειδητής πρωτοπορίας του προλεταριάτου. Η κριτική της εργατικής νομοθεσίας ενός αστικού κράτους, μας ξανοίγει το πεδίο των μεταρρυθμίσεων και των μερικών διεκδικήσεων της εργατικής τάξης» (όπως σημείωνε και πριν 94 χρόνια ο Παντελής Πουλιόπουλος).

■ Τηλέμαχος Λάχανης

Τι συνέβη στο Καζακστάν;

Το Καζακστάν είναι η 9η μεγαλύτερη σε έκταση χώρα στον κόσμο και η θέση της στην καρδιά της Ευρασίας ανάμεσα στην Ρωσία και την Κίνα, την κάνει μια εξαιρετικά σημαντική χώρα από γεωστρατηγική άποψη. Για τη Ρωσία είναι ουσιαστικά τμήμα του μηχανισμού ασφαλείας της, στο Καζακστάν υπάρχει σημαντικός αριθμός ρωσικών στρατιωτικών εγκαταστάσεων και φυσικά το Κοσμοδρόμιο του Μπαϊκονούρ, που είναι ιδιαίτερα σημαντικό για το ρωσικό διαστημικό πρόγραμμα. Για την Κίνα έχει εξαιρετική σημασία σε ενεργειακό επίπεδο. Η κινεζική παρουσία στο Καζακστάν έχει λάβει πλέον διαστάσεις στρατηγικής συνεργασίας, ικανής να λειτουργήσει ως αντίβαρο στη Ρωσία. Άλλωστε το Καζακστάν είναι βασικό τμήμα του «δρόμου του μεταξιού» αλλά και διευκολύνει τους Κινέζους στον έλεγχο των Ουιγούρων της επαρχίας Σιντζιάνγκ της δυτικής Κίνας.

Κορυφαίος παραγωγός ενέργειας στην Κοινοπολιτεία Ανεξάρτητων Κρατών (ΚΑΚ), είναι μεγάλος παραγωγός πετρελαίου, φυσικού αερίου και άνθρακα, καθώς και ο μεγαλύτερος παραγωγός και εξαγωγέας μεταλλεύματος ουρανίου στον κόσμο. Αυτός ο τεράστιος πλούτος όμως μετά την διάλυση της ΕΣΣΔ βρίσκεται στα χέρια μιας χούφτας ανθρώπων, του λεγόμενου «συστήματος Ναζαρμπάγιεφ» του πρώην σταλινικού γραφειοκράτη που το 1989 διορίστηκε ως Πρώτος Γραμματέας του ΚΚ Καζακστάν για να γίνει στη συνέχεια Πρόεδρος του Ανώτατου Σοβιέτ του Καζακστάν και να μετατραπεί αργότερα σε... ολιγάρχη! Κατά τη διάρκεια της κατάρρευσης της ΕΣΣΔ, το Καζακστάν

ήταν η τελευταία δημοκρατία που κήρυξε την ανεξαρτησία της, στις 31 Αυγούστου. Την 1η Δεκεμβρίου 1991, ο Ναζαρμπάγιεφ εμφανίστηκε μόνος στο ψηφοδέλτιο για τις πρώτες προεδρικές εκλογές του Καζακστάν. Η οικογένεια Ναζαρμπάγιεφ και οι στενοί τους φίλοι μετατράπηκαν σε υπερπλούσιους ολιγάρχες ελέγχοντας τους τομείς του πετρελαίου, της εξόρυξης και των τραπεζών. Το 2019, μόνο 162 άτομα κατείχαν το 50% του πλούτου της χώρας. Το 2021, το 1% του πληθυσμού κατείχε το 30% του πλούτου. Το 10% κατείχε το 60% ενώ το 50% του πληθυσμού κατέχει μόνο το 5% του πλούτου της χώρας. Μονάχα η οικογενειακή ακίνητη περιουσία των Ναζαρμπάγιεφ, σύμφωνα με δημοσιογραφική έρευνα, είναι αξίας 758 εκατομμυρίων δολαρίων την ίδια στιγμή που ο μέσος μισθός στο Καζακστάν είναι 500 δολάρια. Η παραίτηση του Ναζαρμπάγιεφ από την εξουσία το 2021 οργανώθηκε για να παρέχει άσυλο στον ίδιο και την οικογένειά του και να αποφύγουν οποιεσδήποτε μελλοντικές διώξεις, ενώ διατήρησε την πολύ σημαντική θέση του Προέδρου του Συμβουλίου Εθνικής Ασφάλειας. Ωστόσο, το 2022 απομακρύνθηκε από αυτό το αξίωμα και ορισμένα από τα παιδιά του απομακρύνθηκαν επίσης από επικεφαλής μονοπωλιακών ολιγαρχικών εταιρειών.

Το Καζακστάν έχει μια σημαντική ιστορία εργατικών αγώνων. Ο τελευταίος μεγάλος σταθμός ήταν οι αγώνες στην πετρελαιοβιομηχανία στην πόλη Ζαναόζεν με κύριο αίτημα την αύξηση μισθών ο οποίος κατεστάλη άγρια αφήνοντας πίσω 14 νεκρούς, ενώ τα επόμενα χρόνια ακολούθησαν αγώνες που οδήγησαν στην απαγόρευση των

συνδικάτων και ακόμη και του Κομμουνιστικού Κόμματος! Το 2020 υπήρξαν απεργίες σε κλάδους της βιομηχανίας και του πετρελαίου, οι οποίες επεκτάθηκαν το 2021 και στα ορυχεία χρυσού. Οι εργατικοί αγώνες όμως χρησιμοποιήθηκαν πολλές φορές από τους ολιγάρχες στην εσωτερική τους πάλη ακόμη και σε συγκρούσεις μέσα στην ίδια φατρία. Ανάλογα φαινόμενα παρατηρούνται άλλωστε σε όλες τις πρώην Σοβιετικές Δημοκρατίες όπου την εξουσία υφάρπαξαν οι πρώην σταλινικοί γραφειοκράτες (Ουκρανία, Γεωργία, Λευκορωσία, κ.ά.).

Από την πετρελαιοπαραγωγική πόλη Ζαναόζεν ξεκίνησαν στις 2 Ιανουαρίου οι διαδηλώσεις ως απάντηση στην σχεδόν 100% αύξηση της τιμής του υγραερίου από 50-60 τένγκε ανά λίτρο έως 120 τένγκε (1 τένγκε ίσο με 24 λεπτά του ευρώ). Σε αυτήν την πλούσια σε υδρογονάνθρακες περιφέρεια, το 90% των οχημάτων κινούνται με υγραέριο ενώ είναι και η κύρια πηγή οικιακής ενέργειας. Οι διαδηλώσεις εξαπλώθηκαν γρήγορα σε άλλες περιφέρειες στα δυτικά της χώρας και κατά το πλείστον ήταν μαζικές και ειρηνικές ενώ ο πυρήνας τους ήταν η εργατική τάξη. Οι διαδηλώσεις αυτές οδήγησαν στην υπαναχώρηση της κυβέρνησης, στην μείωση της τιμής του φυσικού αερίου και στην παραίτηση της κυβέρνησης. Τα πράγματα όμως εξελίχθηκαν διαφορετικά στο Αλμάτι, όπου στις 4 Ιανουαρίου μια συγκέντρωση 1.000 διαλύθηκε από την αστυνομία με χειροβομβίδες κρότου-λάμψης και δακρυγόνα. Στις 5 Ιανουαρίου επαναλήφθηκε μια νέα ειρηνική πορεία όπου παραδόξως η αστυνομία

μία αποσύρθηκε ξαφνικά πριν ολοκληρωθεί η πορεία, ενώ κατέφτασε στην πορεία ένα εξαγριωμένο πλήθος το οποίο άρχισε να λεηλατεί το κέντρο της πόλης. Το σκηνικό τις επόμενες ημέρες μετατράπηκε σε πολεμικό με εκτεταμένες καταστροφές σε δημόσια κτίρια και επιχειρήσεις, καμμένα αυτοκίνητα και πυροβολισμούς. Πάνω από 200 σκοτώθηκαν ενώ 8.000 συνελήφθησαν.

Στις 10 Ιανουαρίου, ο πρόεδρος Τοκάγιεφ ισχυρίστηκε ότι αυτό ήταν έργο «τρομοκρατών και τραμπούκων» και «ξένων ληστών» και ήταν μέρος μιας απόπειρας πραξικοπήματος που υποστηρίχθηκε από ξένες δυνάμεις. Έτσι ενεργοποιήθηκε άμεσα ο Οργανισμός Συνθήκης Συλλογικής Ασφάλειας στον οποίο συμμετέχουν η Ρωσία, το Καζακστάν, η Κιργιζία, η Λευκορωσία και το Τατζικιστάν και, με την άμεση αποστολή ρωσικών στρατευμάτων ανέκτησε τον έλεγχο η κυβέρνηση Τοκάγιεφ. Αναμφίβολα οι διαδηλώσεις μετατράπηκαν σε μάχη μεταξύ ολιγαρχικών φατριών και η κάθε μια έχει αναζητήσει διαφορετική υποστήριξη, στην Ανατολή ή στη Δύση. Αυτή την φορά υπήρξε ήττα εκείνης της κλίμας που πόνταρε στην Δύση αλλά και όσων δυτικών ιμπεριαλιστών επεδίωκαν μια νέα διευθέτηση μετά το φιάσκο στο Αφγανιστάν και ένα χτύπημα της Ρωσίας για να την αποδυναμώσει στο μέτωπο της Ουκρανίας.

■ Π.ΜΠ

Σουδάν: Ανυποχώρητο το λαϊκό κίνημα τρεις μήνες μετά το πραξικόπημα

Κλιμακούμενες σε ένταση και έκταση συνεχίζονται οι κινητοποιήσεις του σουδανικού λαού ενάντια στη στρατιωτική ηγεσία που κατέλαβε με πραξικόπημα την εξουσία στις 25 Οκτωβρίου της προηγούμενης χρονιάς. Η απόπειρα του δικτατορικού καθεστώτος να νομιμοποιήσει την εξουσία του με την δημιουργία μεταβατικής στρατιωτικο-πολιτικής κυβέρνησης της αρεσκείας του, υπό την ηγεσία του πρώην πρωθυπουργού Αμπντάλα Χάμντοκ, κατέπεσε μόλις έξι εβδομάδες μετά την εγκαθίδρυσή της. Το στρατιωτικό καθεστώς αναζητά νέο φύλλο συκής και προαναγγέλλει νέα μεταβατική κυβέρνηση τεχνοκρατών, τη στιγμή που το ογκούμενο λαϊκό κίνημα απαιτεί την άμεση και ολοκληρωτική απομάκρυνση του στρατού από τη διακυβέρνηση της χώρας.

Το Πραξικόπημα

Η απόφαση της στρατιωτικής ηγεσίας υπό τον στρατηγό αλ Μπουχράν να καταλάβει την εξουσία βάζοντας τέλος στη συμφωνία που είχε συναφθεί με την πολιτική ηγεσία του

κινήματος, μετά την ανατροπή του δικτάτορα Ομάρ αλ Μπασίρ τον Απρίλη του 2019, και να διαλύσει την κοινή μεταβατική κυβέρνηση που είχε συσταθεί τον Αύγουστο του 2019, ήταν αποτέλεσμα πολλών παραγόντων. Καταρχάς, είχε φτάσει η ώρα που, κατά τα συμφωνηθέντα, ο στρατός έπρεπε να παραδώσει την προεδρία του κυβερνητικού συμβουλίου στην πολιτική ηγεσία, πράγμα που ποτέ δε σκόπευε να κάνει — υπήρξαν αλληπάλληλες απόπειρες αρπαγής της εξουσίας και ακόμα ένα αποτυχημένο πραξικόπημα το Σεπτέμβριο του 2021. Δεύτερο, η έρευνα για τις οικονομικές ατασθαλίες και τα εγκλήματα πολέμου που είχαν διαπραχθεί σε βάρος του σουδανικού λαού από το προηγούμενο καθεστώς, οργανικό κομμάτι του οποίου ήταν ο στρατός, είχε αρχίσει να απειλεί τα ανώτερα στρατιωτικά στελέχη, παρά την επισταμένη προσπάθεια συγκάλυψής τους. Τρίτο, και κομβικό στην εξέλιξη των πραγμάτων, η πίεση του λαϊκού κινήματος κάθε άλλο παρά καταλάγιαζε, όπως είχε ελπίζει το στρατιωτικό κατεστημένο: οι επιτροπές βάσης συνέχισαν να οργανώνουν την αντίσταση και να διευρύνουν το δίκτυό τους και τα συνδικάτα και οι εργατικές οργανώσεις έκαναν το ίδιο κάτω από την καθοδήγηση της Ένωσης Επαγγελματιών του Σουδάν, που διατήρησε τον πρωταγωνιστικό της ρόλο στο κίνημα. Οι συνεχείς κινητοποιήσεις, απαιτούσαν δικαιοσύνη για τα θύματα των γενοκτονιών και της εξέγερσης, περιορισμό του ρόλου του στρατού στην πολιτική και την οικονομική ζωή, δημοκρατία και δικαίωμα στη ζωή. Στρέφονταν, συνεπώς και κατά των διαρκών υποχωρήσεων της πολιτικής ηγεσίας.

Πολιτική Ηγεσία και Λαϊκό Κίνημα

Στα πλαίσια της συγκυβέρνησης με το

στρατό και προκειμένου να έχει τη στήριξη — οικονομική και πολιτική — των ιμπεριαλιστών, των συμμάχων τους και των ιμπεριαλιστικών μηχανισμών όπως το ΔΝΤ, η πολιτική ηγεσία του κινήματος, δηλαδή το Μέτωπο για την Ελευθερία και την Αλλαγή, δέχτηκε την εφαρμογή νεοφιλελεύθερων μέτρων «εξυγίανσης» της οικονομίας, με πιο πρόσφατο την κατάργηση της επιδότησης των ειδών πρώτης ανάγκης που οδήγησε σε μια ανεξέλεγκτη αύξηση των τιμών και σε πραγματική εξαθλίωση μεγάλων μερίδων του πληθυσμού αυτής της πάμφτωχης χώρας. Κανένας, ωστόσο, έλεγχος και κανένας περιορισμός δεν επιβλήθηκε στο στρατό που εξακολουθεί να ελέγχει τα ορυχεία χρυσού και τις μεγαλύτερες επιχειρήσεις της χώρας, απομυζώντας το 70% του προϋπολογισμού. Η λαϊκή δυσανεμία ξεχείλισε, οι αντιδράσεις για την οικονομική πολιτική φούντωσαν και η στρατιωτική ηγεσία βρήκε την ευκαιρία να καταλάβει την εξουσία.

Η απόπειρα κατευνασμού του μαζικού λαϊκού κινήματος και καθησυχασμού του διεθνούς παράγοντα με τη δημιουργία της προσηματικής πολιτικο-στρατιωτικής κυβέρνησης, υπό τον πρώην πρωθυπουργό Χάμντοκ, απέτυχε — μάλλον αναμενόμενο — παταγωδώς. Οι κινητοποιήσεις (διαδηλώσεις, καθιστικές διαμαρτυρίες, γενικές απεργίες) συνεχίζουν να διαδέχονται η μια την άλλη, τόσο στην πρωτεύουσα Χαρτούμ, όσο και σε όλη τη χώρα, παρακάμπτοντας τα μπλόκα και τα εμπόδια του στρατού και χωρίς να κάμπτονται από την άγρια καταστολή που περιλαμβάνει συλλήψεις και εξαφανίσεις διαδηλωτών και αντικαθεστωτικών, βιασμούς διαμαρτυρόμενων γυναικών, εισβολές στα νοσοκομεία, κ.ά. Κομβικό ρόλο στην οργάνωσή τους παίζει το δίκτυο των Επιτροπών Αντίστασης που ξεκίνησε στην εξέγερση του 2019 και έχει πλέον

ριζώσει μέσα στις συνοικίες. Το σύνθημα που από εκεί υψώνεται προς όλες τις κατευθύνσεις, εντός και εκτός της χώρας, είναι ένα: Καμιά Διαπραγμάτευση, Καμιά Συνεργασία, Καμιά Νομιμοποίηση.

Σε Κρίσιμο Σταυροδρόμι

Από την πλευρά των ιμπεριαλιστικών και περιφερειακών δυνάμεων τηρείται μια στάση αναμονής και ασκείται πίεση για την έναρξη διαλόγου και την επαναφορά της προηγούμενης ισορροπίας. Έτσι, ΗΠΑ και ΕΕ, προκειμένου να εκβιάσουν το στρατιωτικό καθεστώς σε υποχωρήσεις, επιμένουν στην αναστολή της οικονομικής βοήθειας που είχαν δρομολογήσει, επιδεινώνουν, όμως ταυτόχρονα, την οικονομική ασφυξία του πληθυσμού. Βέβαια, όταν η διεθνής κοινότητα κάνει λόγο για επαναφορά της χώρας στην ομαλότητα, δεν εννοεί την επικράτηση των εξεγερμένων και της κοινωνικής δικαιοσύνης που απαιτούν, αλλά την εγκαθίδρυση ενός καθεστώτος ελεγχόμενου από την ίδια, σαν αυτό που προσπάθησε να δημιουργήσει μετά την εξέγερση του 2019. Κάτι τέτοιο δε φαίνεται πια πιθανό, όχι μόνο γιατί το στρατιωτικό καθεστώς δεν δείχνει διατεθειμένο να παραχωρήσει κανένα από τα προνόμιά του, αλλά και γιατί το κίνημα, πολύ πιο έτοιμο και καλύτερα οργανωμένο, φαίνεται αποφασισμένο όχι μόνο να απαλλαγεί από την κυριαρχία του στρατιωτικού καθεστώτος, αλλά και επιβάλλει τα συμφέροντά του σουδανικού λαού. Υπό αυτό το πρίσμα, μια επέμβαση, άμεση ή έμμεση, ώστε οι ιμπεριαλιστικές και περιφερειακές δυνάμεις να εξασφαλίσουν τα οικονομικά και γεωστρατηγικά συμφέροντά τους αλλά και την ηρεμία στην ευρύτερη περιοχή, δεν μπορεί να αποκλειστεί.

■ Μαρία Κτιστάκη

Γαλλία

Απεργιακό ρήγμα στο καθεστώς Μακρόν

Η Γαλλία βρίσκεται σε προεκλογική περίοδο εν όψει των προεδρικών εκλογών την άνοιξη του 2022. Η διακυβέρνηση του νεοφιλελεύθερου Μακρόν χαρακτηρίστηκε από ολομέτωπη επίθεση στα εργατικά δικαιώματα και κατακτήσεις –σε όλα τα επίπεδα– ως την μόνη λύση για να διαφυλάξει τα κέρδη των Γάλλων καπιταλιστών. Λόγω της χρόνιας υποχώρησης του γαλλικού ιμπεριαλισμού και της οικονομίας του και ειδικότερα λόγω της όξυνσης της κρίσης τα χρόνια της πανδημίας, το βιοτικό επίπεδο της γαλλικής εργατικής τάξης καταβαράθρυνεται. Ενδεικτικό της εργατικής αγανάκτησης ήταν το πολύ σημαντικό κίνημα των «Κίτρινων Γιλέκων» που ανάγκασε τον Μακρόν να επιδοθεί σε επίδειξη αστυνομοκρατίας και δικαστικών αυθαιρεσιών για να το αντιμετωπίσει. Η καταστολή και τα ακραία αντιδημοκρατικά μέτρα - απαγορεύσεις, αποτέλεσαν διαρκή πολιτική για τον Μακρόν. Η επιβολή της «δικτατορίας της Αγοράς» είναι η ουσία των αλλαγών που επιχειρούν οι «μεταρρυθμίσεις» του. Με το προκάλυμμα της πανδημίας, υποβαθμίζει διαρκώς υγεία, παιδεία, δημόσιες υπηρεσίες, και την εργατική νομοθεσία. Όμως στις αρχές του χρόνου, η πολιτική του υπουργείου Παιδείας ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι και έφερε έναν απεργιακό ξεσηκωμό που ράγισε την νεοφιλελεύθερη και αλαζονική «βιτρίνα» του καθεστώτος Μακρόν.

Η μεγάλη απεργία των εκπαιδευτικών

Η δημόσια εκπαίδευση στην Γαλλία, υποχρηματοδοτείται σταθερά. Ελλείψεις εκπαιδευτικών, αύξηση των μαθητών ανά τάξη, έλλειψη συνοδών ΑΜΕΑ μαθητών είναι μερικά από τα προβλήματα. Οι μισθοί των εκπαιδευτικών είναι κατά 24% μικρότεροι από των υπόλοιπων δημοσίων υπαλλήλων, ενώ των συνοδών ΑΜΕΑ προσεγγίζουν το όριο της φτώχειας. Η πανδημία ανατίναξε το ήδη επιβαρυνμένο εκπαιδευτικό σύστημα. Η κυβέρνηση Μακρόν έκανε σημαία της τα «ανοιχτά σχολεία» για να λειτουργεί η οικονομία, χωρίς όμως να πάρει μέτρα για την ασφαλή λειτουργία τους. Το μόνο που επέβαλε ήταν «πρωτόκολλα λειτουργίας» (51 διαφορετικά από την αρχή της πανδημίας), που δημιούργησαν χάος στα σχολεία μετατρέποντάς τα σε παιδοφυλακτήρια, ενώ κατηγορούσε τους εκπαιδευτικούς για μη σωστή τήρηση των μέτρων. Αυτά, ενώ τα επιβεβαιωμένα κρούσματα στο σύνολο του σχολικού πληθυσμού τον Ιανουάριο ήταν στο 6%!

Στις 2 Ιανουαρίου ο υπουργός Παιδείας Μπλανκέ, από την Ίμπιζα όπου βρισκόταν για διακοπές(!), ανακοίνωσε μέσω των ΜΜΕ νέο πρωτόκολλο λειτουργίας των σχολείων, που περιλάμβανε τέσσερα τεστ την εβδομάδα με το ένα μοριακό για όσες τάξεις εμφάνιζαν ένα κρούσμα. Η διαδικασία στην λειτουργία των σχολείων έγινε ακόμα πιο χαώδης, ενώ τεράστιες ουρές δημιουργήθηκαν σε φαρμακεία και διαγνωστικά κέντρα και εμφανίστηκε έλλειψη τεστ στην αγορά. Η αγανάκτηση των εκπαιδευτικών πυροδοτήθηκε και η πίεση της βάσης ανάγκασε όλα τα σωματεία Εκπαιδευτικών να προκηρύξουν απεργία για τις 13/01 στην οποία συμμετείχαν όλοι οι εργαζόμενοι στην εκπαίδευση (φύλακες, καθαρίστριες, σχολικές νοσοκόμοι, ακόμα και επιθεωρητές/διευθυντές) και τα σωματεία εργαζομένων στην ιδιωτική εκπαίδευση, ενώ καλούσε στις κινητοποιήσεις και η μεγαλύτερη ομοσπονδία γονέων.

Βασικά αιτήματα της απεργίας: μαζικές προσλήψεις εκπαιδευτικών, παροχή μέσων υγειονομικής προστασίας στα σχολεία, μείωση των μαθητών ανά τάξη, αυξήσεις στους μισθούς των εκπαιδευτικών, κ.ά. Η κυβέρνηση απάντησε πως δεν φταίει αυτή για τα προβλήματα αλλά ο «ιός» και «δεν μπορείς να κάνεις απεργία ενάντια σε έναν ιό!».

Η απάντηση των εκπαιδευτικών ήταν η μεγαλύτερη απεργία από το 2003 με συμμετοχή 75% στα Δημοτικά και 62% στα Γυμνάσια και Λύκεια και μεγάλες

διαδηλώσεις σε όλες τις πόλεις. Η κυβέρνηση τρομαγμένη έσπευσε να διαπραγματευτεί με τα σωματεία και να δεσμευτεί για 3.300 προσλήψεις εκτάκτων για την κάλυψη των εκπαιδευτικών που νοσούν, 1.500 συνοδούς ΑΜΕΑ, παροχή 5 εκατομμυρίων μασκών FFP2, αναβολή αξιολόγησης μαθητών και διαρκή διαβούλευση με τα σωματεία για την διαμόρφωση των υγειονομικών πρωτοκόλλων. Οι δεσμεύσεις του υπουργείου Παιδείας ούτε έπεισαν, ούτε ικανοποίησαν τους εκπαιδευτικούς που αποφάσισαν να συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις, απαιτώντας ουσιαστικά μέτρα προστασίας και αναβάθμισης της δημόσιας εκπαίδευσης.

Εργατικός συντονισμός

Η απεργία στις 13/01 ξεσήκωσε και τους καταπονημένους εργαζόμενους στην Υγεία που ζουν την υποβάθμιση των δημόσιων νοσοκομείων με κόστος χιλιάδες νεκρούς από την πανδημία, τους εργαζόμενους της κρατικής παραγωγής ηλεκτρισμού που απορρυθμίζεται, τους ανέργους που βλέπουν τον Μακρόν να σχεδιάζει την μείωση του ταμείου ανεργίας, το σύνολο της εργατικής τάξης που πιέζεται από τις μεγάλες αυξήσεις σε όλα τα προϊόντα και κυρίως σε καύσιμα - ρεύμα.

Ιδιαίτερη σημασία έχει η απεργία στην κρατική εταιρεία παραγωγής και διανομής ηλεκτρικού ρεύματος EDF (είναι 83% κρατική). Στις 13/01 ο Μακρόν ανακοίνωσε πως επιβάλλει στην EDF να αγοράζει ρεύμα στην χονδρική αγορά και να το πουλά φθηνότερα στους «ιδιώτες» παρόχους ηλεκτρικού ρεύματος, ώστε να μειωθούν οι λογαριασμοί των καταναλωτών! Σύσσωμοι οι εργαζόμενοι της εταιρείας (μαζί και το διευθυντικό προσωπικό) απέργησαν και κατήγγειλαν τον Μακρόν πως φορτώνει την EDF με πάνω από 5 δισ. ζημιά τον χρόνο και υπονομεύει εσκεμμένα το μέλλον της με σκοπό να την ξεπουλήσει.

Ο συντονισμός αυτών των εργατικών κλάδων προχώρησε σε συγκεντρώσεις - διαδηλώσεις στις 20/01 (στο Παρίσι η συγκέντρωση απαγορεύτηκε από τον Νομάρχη, υπαναχώρησε όμως μπροστά στην αποφασιστικότητα συνδικάτων και αριστερών οργανώσεων) και σε διακλαδική απεργία στις 27 Ιανουαρίου. Η νέα απεργία είχε επιτυχία με δεκάδες χιλιάδες να διαδηλώνουν σε 170 πόλεις της Γαλλίας. Βασικό σύνθημα «ζωή και δουλειά με αξιοπρέπεια».

Ο Μακρόν κρατά «σκληρή γραμμή», όμως η πολιτική της διαίρεσης των λαϊκών στρωμάτων και της «υποχρεωτικής καραντίνας» στα δικαιώματα και τους αγώνες για να αντιμετωπιστεί ο «εθνικός κίνδυνος» της πανδημίας, ράγισε. Αν οι ηγεσίες των συνδικάτων δεν ταυτιστούν με την προεκλογική ρητορεία των αστικών κομμάτων για να στρέψουν την οργή των εργαζομένων στις κάλπες και, πιεζόμενες από αγωνιστικά κομμάτια της εργατικής βάσης συνεχίσουν τον αγώνα, μπορεί να δούμε έναν θερμό γαλλικό χειμώνα. Παρόμοιες κινητοποιήσεις εργαζομένων έγιναν και στην Ιταλία στις 28/07 με απεργία υγειονομικών και στην Ισπανία με συγκεντρώσεις στις 30/01 ενάντια στην νέα «εργασιακή μεταρρύθμιση» (αντίστοιχη με νόμο Χατζηδάκη).

Α.Φ.

στον κόσμο...

Πορτογαλία

Το κεντροαριστερό Σοσιαλιστικό Κόμμα (PS) κατόρθωσε να επανεκλεγεί και μάλιστα να κερδίσει την αυτοδυναμία στις πρόωρες εκλογές λαμβάνοντας το 41,7% των ψήφων (από 36,3% το 2019). Το PS και ο πρωθυπουργός Αντόνιο Κώστα κυβερνούσε ως τώρα με δεκανίκια τον συνασπισμό του Πορτογαλικού ΚΚ με τους Πράσινους (PCP-PEV), καθώς και το «Αριστερό Μπλοκ» (BE) στο οποίο συμμετέχει και το πορτογαλικό τμήμα της 4ης Διεθνούς ακολουθώντας την καταστροφική πολιτική της συμμετοχής - αυτοδιάλυσης σε αντικαπιταλιστικά μέτωπα. Οι εκλογές προκλήθηκαν από την καταψήφιση του προϋπολογισμού του 2022 από PCP-PEV και BE που ζητούσαν την κατάργηση των ρυθμίσεων του εργασιακού νόμου που εφαρμόστηκε την περίοδο των μνημονίων. Η πολιτική αφέλεια και οι αυταπάτες για τα οφέλη συμμετοχής σε «προοδευτική» κυβέρνηση κατέρρευσαν και πάλι με πάταγο. Το «Αριστερό Μπλοκ», από την τρίτη θέση έπεσε στην πέμπτη, λαμβάνοντας 4,5% των ψήφων (από 9,5% το 2019) και εκλέγοντας 5 βουλευτές (από 19). Στην έκτη θέση ακολουθεί η CDU, η συμμαχία του Πορτογαλικού ΚΚ - Οικολόγων Πρασίνων, πέφτοντας στο 4,4% των ψήφων (από 6,3% το 2019) και εκλέγοντας 6 βουλευτές (από 12). Το «κεντροδεξιό» Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα (PSD) αυξάνει λίγο τα ποσοστά του και μένει στο 27,8% ενώ το «συντηρητικό» Λαϊκό Κόμμα (CDS-PP), παραδοσιακός σύμμαχος του PSD, για πρώτη φορά από το 1975 δεν έχει εκπροσώπηση στη Βουλή, λαμβάνοντας μόλις 1,6%. Η άλλη δυσάρεστη έκπληξη των εκλογών ήταν η ανάδειξη του ακροδεξιού Chega! (Αρκετά!), στην τρίτη θέση με 7,1% από 1,3% που είχε στις εκλογές του 2019 όταν και ιδρύθηκε. Αξίζει να σημειωθεί ότι μέχρι τώρα στην Πορτογαλία δεν είχε ακολουθηθεί η εξέλιξη ανόδου της ακροδεξιάς σίγουρα και εξαιτίας της Επανάστασης των Γαρυφάλλων που ανέτρεψε την πολυετή στρατιωτική δικτατορία το 1974.

Τα αποτελέσματα συντείνουν στην ευρωπαϊκή τάση ενίσχυσης των παραδοσιακών σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων της επανόδου τους στην εξουσία, εξαιτίας της αηδίας και οργής των εργαζομένων προς τις δεξιές\ συντηρητικές νεοφιλελεύθερες δυνάμεις. Αυτό βέβαια είναι καρπός, είτε της απουσίας αξιόπιστης αγωνιστικής δύναμης, είτε της προδοσίας δυνάμεων τύπου Αριστερού Μπλόκ, ΚΚΠ και ΣΥΡΙΖΑ που κυβερνούν εφαρμόζοντας μνημονιακές πολιτικές στους εργαζόμενους εναρμονισμένοι πλήρως στο αστικό πολιτικό σκηνικό. Ακόμη, επαναλαμβάνεται το φαινόμενο ανόδου της ακροδεξιάς όταν δεν δίνεται αγωνιστική λύση, πόσο μάλλον όταν προδίδονται οι εργαζόμενοι.

ΗΠΑ

Σε 5ημερη απεργία, η οποία ξεκίνησε στις 5/1, προχώρησαν οι προσφάτως συνδικαλισμένοι εργαζόμενοι στο κατάστημα των Starbucks στο Μπάφαλο της Νέας Υόρκης. Αφορμή αποτέλεσαν τα ανύπαρκτα μέτρα προστασίας απέναντι στην πανδημία. Οι εργαζόμενοι πήραν την κατάσταση στα χέρια τους ώστε εκτός των άλλων να απομονωθούν όσοι συνάδελφοί τους νοσούν ή έχουν έρθει σε επαφή με κρούσμα. Οι εργαζόμενοι δουλεύουν εδώ και πολλές εβδομάδες με το μισό προσωπικό λόγω των συνεχών μολύνσεων και αναγκάζονται σε υπερωρίες και μεγάλο φόρτο εργασίας. Τα αιτήματά τους αφορούν την δωρεάν παροχή από την εργοδοσία μασκών N95, δωρεάν τεστ, επιδόματος επικινδυνότητας όπως και το δικαίωμα να αρνούνται εξυπηρέτηση σε όσους πελάτες δεν φοράνε μάσκα.

Το κατάστημα αυτό υπήρξε το πρώτο που δημιούργησε σωματείο στον κολοσσό των Starbucks τον περασμένο Δεκέμβρη και μάλλον αποτέλεσε την σπίθα σε μια μπαρουταποθήκη καθώς μέχρι τις 11/1 καταστήματα σε 13 διαφορετικές πόλεις έχουν καταθέσει αίτημα για ψηφοφορία για την δημιουργία σωματείου.

Ουκρανία: Σύγκρουση γιγάντων

Προς την κόψη του ξυραφιού

Η ένταση αυξάνεται επικίνδυνα στην Ουκρανία. Το διακύβευμα είναι ανυπολόγιστο, όπως και οι κίνδυνοι για τους λαούς.

Τα πρόσφατα γεγονότα

Στις 10/12, η Ρωσία κατήγγειλε τη «Δύση» ότι προετοιμάζεται, μέσω του καθεστώτος του Κιέβου, να επιτεθεί στις ανατολικές περιοχές της Ουκρανίας, που από το 2014 βρίσκονται υπό τον έλεγχο φιλορωσικών δυνάμεων, και έθεσε τις «κόκκινες γραμμές» της: **α)** Σταμάτημα της ανατολικής επέκτασης του NATO, ανάκληση της πρόσκλησης ένταξης (2008) προς Γεωργία και Ουκρανία. **β)** Νομική δέσμευση ότι κανένα σύστημα κρούσης που θα μπορούσε να στοχεύσει τη Μόσχα δεν θα αναπτυχθεί σε γειτονικές χώρες της. **γ)** Σταμάτημα των νατοϊκών ασκήσεων κοντά στα σύνορά της, να κρατούνται σε μεγαλύτερη απόσταση νατοϊκά πλοία και αεροπλάνα. **δ)** Έναρξη τακτικότερων στρατιωτικών συνομιλιών. **ε)** Απόσυρση των όποιων πυρηνικών μεσαίου βεληνεκούς υπάρχουν στην Ευρώπη.

Στις 17/12, παρέδωσε στις ΗΠΑ και τις χώρες-μέλη του NATO δύο προσχέδια συνθηκών ζητώντας «εποικοδομητική απάντηση» σ' αυτές τις «εγγυήσεις ασφαλείας».

Στις 26/1, ΗΠΑ και NATO απάντησαν αρνητικά, κατηγορώντας τη Ρωσία ότι ετοιμάζεται να εισβάλλει, λέγοντας ότι «η πόρτα του NATO είναι και θα παραμείνει ανοιχτή» για όσες χώρες επιθυμούν.

Στις 29/1, η Ρωσία ανταπάντησε με επιστολή προς τις χώρες του ΟΑΣΕ (Οργανισμός για την Ασφάλεια και τη Συνεργασία στην Ευρώπη). Υπενθύμισε τις συμφωνίες (Κωνσταντινούπολη 1999, Αστάνα (Καζακστάν) 2010) ότι η «ασφάλεια» κάθε χώρας δεν θα επιδιωκόταν «σε βάρος άλλων». Κατηγορεί τους δυτικούς ιμπεριαλιστές – όπως είναι αλήθεια – ότι παραβίασαν τις προφορικές υποσχέσεις ότι δεν θα διευρυνθεί το NATO.

Η συγκέντρωση στρατιωτικών δυνάμεων έχει μεγαλώσει απειλητικά. Οι ΗΠΑ λένε ότι δεν θα στείλουν στρατεύματα στο έδαφος της Ουκρανίας. Όμως, εκτός από την κινητοποίηση του ρωσικού στρατού (τουλάχιστον όπως προβάλλεται), το NATO έχει ήδη πολυεθνική χερσαία δύναμη μέχρι 4.000 στρατιωτών στη Ρουμανία, ενώ οι ΗΠΑ, που έχουν ξεχωριστές βάσεις σε Ρουμανία και Βουλγαρία, στέλνουν 3.000 στρατιώτες στην Ευρώπη.

Στη Μεσόγειο, εκτός από το γαλλικό αεροπλανοφόρο Σαρλ ντε Γκολ, επιχειρούσε σε ασκήσεις στην Αδριατική το αμερικάνικο πυρηνικό Harry S. Truman, όπου –για πρώτη φορά από το 1991– μια πλήρης ομάδα κρούσης αμερικάνικου αεροπλανοφόρου τέθηκε υπό νατοϊκή διοίκηση.

Τα δυτικά ΜΜΕ εξαπολύουν καταιγισμό προπαγάνδας ότι επικείται εισβολή και, εμμέσως πλην σαφώς, απαιτούνται

θυσίες για την αντιμετώπισή της. Γι' αυτό τρομοκρατούν ότι η ακρίβεια θα εκτιναχτεί αν «ο Πούτιν κλείσει τις στρόφιγγες» του φυσικού αερίου.

Καίριο στρατηγικό μέτωπο

Η Ουκρανία βρίσκεται στην καρδιά της Ευρώπης (βασικό πέρασμα αγωγών φυσικού αερίου) και μέσω της Αζοφικής θάλασσας και της χερσονήσου της Κριμαίας δίνει θαλάσσια έξοδο στη Ρωσία προς τη Μεσόγειο.

Μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, ΗΠΑ-NATO επεδίωκαν την περικύκλωση του χώρου της, ακόμα και το διαμελισμό της Ρωσίας. Το NATO επεκτάθηκε, με την ένταξη χωρών της Ανατολικής Ευρώπης, την εγκατάσταση πυραυλικών συστημάτων, βάσεων, στρατευμάτων. Για πολλά χρόνια, η Ρωσία βρισκόταν σε θέση αδυναμίας. Ωστόσο, από τις αρχές της δεκαετίας του 2000 άρχισε να ανασυγκροτείται, ενώ μεγάλωσε η κρίση των δυτικών ιμπεριαλιστών. Το 2008, στον πόλεμο της Γεωργίας, η Ρωσία απέκρουσε αποτελεσματικά την προσπάθεια να ενταχθεί στο NATO. Το 2014, στην Ουκρανία (είχε προηγηθεί παλιότερα μια φιλοδυτική «έγχρωμη επανάσταση»), με το φασιστικό πραξικόπημα του Μαϊντάν οι ΗΠΑ –και από πίσω οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές– προσπάθησαν να κυριαρχήσουν σε όλη την Ουκρανία, προκαλώντας την προσάρτηση της Κριμαίας από τη Ρωσία και αυτονομία των ανατολικών ρωσόφωνων περιοχών (Ντονμπάς, Λουγκάνσκ).

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός επιδιώκει τρεις βασικούς στόχους:

- Κρατάει απασχολημένη τη Ρωσία, ώστε αυτή να μη συμμαχήσει με την Κίνα (παλιό δόγμα της εξωτερικής πολιτικής του). Η ένταση στην Ανατολική Ουκρανία υποδαυλίζεται διαρκώς, με επιθέσεις και προβοκάτσιες του καθεστώτος του Κιέβου και συνολικά χιλιάδες θύματα. Τον ίδιο ρόλο παίζουν, ως πράκτορες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, η Πολωνία και ανατολικοευρωπαϊκές και βαλτικές χώρες. Ωστόσο, τα αποτελέσματα αυτής της πολιτικής ίσως καταλήγουν να είναι αντίθετα από τα επιδιωκόμενα.
- Ενισχύει την ετοιμότητά του για πέραςμα σε ανοιχτή επιθετική δράση, αν βρει ευκαιρία.
- Χτυπάει τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Αυτοί συμπίεζονται ασφυκτικά, ελλείψει κοινής στρατηγικής. Από τη μια βρίσκονται οι «αντιρώσοι». Η Βρετανία, που κάνει το μαντρόσκυλο (όπως και με τη συμφωνία ΑΥΚΥΣ), ελπίζοντας σε κάποιο μεγαλύτερο διεθνή ρόλο. Αλλά και η Γερμανία, όπου

παράδοσιακά η Σοσιαλδημοκρατία και οι Πράσινοι, όπως και σε αυτή την κυβέρνηση συνασπισμού, συντάσσονται με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Αντίθετα, χώρες όπως η Γαλλία και η Ιταλία κρατάνε πιο προσεκτική στάση, φοβούμενες ότι συνθλίβονται, ενώ εξετάζουν τις δυνατότητες από την ανάπτυξη σχέσεων με Ρωσία-Κίνα.

Η διαίρεση και το βάρος της σύγκρουσης αδυνατίζουν εξαιρετικά τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Οι ΗΠΑ, εκτός από να τους εκβιάζουν και να τους πουλάνε στρατιωτική προστασία, προωθούν τις δικές τους λύσεις, δήθεν «κάλυψης των ενεργειών αναγκών» της Ευρώπης: θέλουν να τους φορτώσουν την πανάκριβη προμήθεια φυσικού αερίου από «εναλλακτικές» πηγές (κυρίως το αμερικάνικο LNG).

Ρωσία και Κίνα

Η Ρωσία μάλλον υπολόγισε σωστά τη συγκυρία όπου έθεσε τις αξιώσεις της. Ότι οι δυτικοί ιμπεριαλιστές και οι ΗΠΑ τρεκλίζουν από τη μακρόσυρτη οικονομική κρίση, ότι στο εσωτερικό τους οι ΗΠΑ είναι αποδυναμωμένες και ασταθείς, ενώ η ΕΕ διαιρεμένη – καθώς και την ήττα όλων αυτών στο Αφγανιστάν. Αλλά και το θέριμα της Κίνας, με την οποία η συνεργασία της όλο και περισσότερο γίνεται στρατηγική, αποκτάει χαρακτηριστικά «κοινού μπλοκ».

Παράλληλα με την έναρξη των Χειμερινών Ολυμπιακών στο Πεκίνο, οι δύο χώρες υπέγραψαν θηριώδη συμφωνία για την πρόσθετη προμήθεια φυσικού αερίου και σιτηρών από τη Ρωσία στην Κίνα. Η Κίνα είναι ήδη ο μεγαλύτερος αγοραστής ρωσικών όπλων, ψαριών και ξυλείας. Το 2020 έγινε ο μεγαλύτερος εισαγωγέας ρωσικού αργού πετρελαίου και φυσικού αερίου. Τον περασμένο μήνα, το εμπόριό της με τη Ρωσία έφτασε σχεδόν τα 147 δισ. δολάρια (68 δισ. το 2015).

Σε αυτό το πλαίσιο, οι απειλές οικονομικών κυρώσεων προς τη Ρωσία (π.χ. για έξωσή της από το διεθνές σύστημα συναλλαγών SWIFT ή για δήμευση των περιουσιών «ολιγαρχών», λες και οι δυτικοί καπιταλιστές είναι περισσότερες) στην πραγματικότητα έχουν ξεδοντιαστεί. Μάλλον θα επιταχύνουν την στροφή της Ρωσίας προς τα ανατολικά, ακολουθώντας τη διαρκή μετατόπιση του παγκόσμιου οικονομικού κέντρου βάρους προς την Ασία.

Παράλληλα, Ρωσία και Κίνα έχουν στενή στρατιωτική συνεργασία στα πλαίσια του Συμφώνου της Σαγκάης, όπου συμμετέχουν πολλές κρίσιμες ασιατικές χώρες και το οποίο ουσιαστικά κρατάει σφραγισμένες τις πύλες της Ευρασίας στους δυτικούς ιμπεριαλιστές.

Έτσι, η Κίνα έχει ήδη τοποθετηθεί ανοιχτά υπέρ των «ανησυχιών» της Ρωσίας, ενώ υποστήριξε το μπλοκάρισμα της έκτακτης σύγκλησης του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ για την Ουκρανία.

Στο χείλος της αβύσσου

Η Ρωσία δεν σκοπεύει πραγματικά να εισβάλλει, όπως ισχυρίζεται η δυτική προπαγάνδα. Επιδιώκει μια «φινλανδοποίηση», δηλαδή μετατροπή της Ουκρανίας σε ουδέτερη ζώνη. Επίσης –πράγμα που σε μεγάλο βαθμό έχει πετύχει– να προβάλλει τους νέους συσχετισμούς, που έχουν μετατοπιστεί υπέρ της.

Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχει κίνδυνος σύρραξης. Καμία πλευρά δεν είναι εύκολο να υποχωρήσει. Ιδιαίτερα οι δυτικοί ιμπεριαλιστές και οι ΗΠΑ, που μετά και την ταπεινωτική ήττα στο Αφγανιστάν θα δέχονταν ένα ακόμα τεράστιο στραπάτσο, ενώ βλέπουν τον χρόνο στους παγκόσμιους συσχετισμούς να κυλάει σε βάρος τους. Δεν θα έπρεπε λοιπόν να αποκλειστεί μια ανάφλεξη με πρωτοβουλία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, μέσα από την προμελετημένη όξυνση περί «εισβολής». Από την άλλη, μια βραχυπρόθεσμη εκτόνωση παραμένει δυνατή, κυρίως με την υπαναχώρηση του Κιέβου από την προβοκατόρικη προσπάθειά του να ενταχθεί άμεσα στο NATO.

Η παράταση της σύγκρουσης, που είναι το πιο πιθανό, θα αποτελεί μια διαρκή πληγή στη ζοφερή περίοδο που βιώνει η ανθρωπότητα.

Αντιπολεμικό κίνημα τώρα!

Η απειλή του πολέμου μεγαλώνει διαρκώς, καθώς έχει τόσο παροξυνθεί η κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, ώστε οι μεγάλες δυνάμεις της εποχής μας όλο και περισσότερο έρχονται αντιμέτωπες πρόσωπο με πρόσωπο, όχι μόνο μέσω «αντιπροσώπων».

Είναι επείγουσα η ανάγκη να αναπτυχθεί ένα ισχυρό αντιπολεμικό και αντιιμπεριαλιστικό κίνημα. Πρωτίστως στην Ευρώπη, που οι λαοί της κινδυνεύουν άμεσα και είναι σπαρμένη με χώρες-μέλη, βάσεις, στρατεύματα, πυραύλους του NATO. Ο ρόλος του εργατικού κινήματος και μιας πραγματικής αριστεράς στην Ευρώπη δεν είναι να παραλύουν από τις ομοβροντίες για «εισβολή του τσάρου». Είναι να παλέψουν ενάντια στις δικές τους αστικές τάξεις και ιμπεριαλιστές, με κύριο μέτωπο ενάντια στους Αμερικανονατοϊκούς. Δυστυχώς, η πλειοψηφία της ευρωπαϊκής αριστεράς περί άλλων τυρβάζει, περί «δημοκρατίας» και «δικαιωμάτων»...

Είναι ζήτημα επιβίωσης οι εργαζόμενοι και η νεολαία, οι αγωνιστικές και επαναστατικές δυνάμεις να απαντήσουν σ' αυτό το καθήκον με μια πολιτική ταξικής ανεξαρτησίας. Το τοπίο θα ήταν εντελώς διαφορετικό αν στη σύγκρουση έμπαινε σφήνα ένα ρωμαλέο αντιπολεμικό κίνημα, με κινητοποιήσεις σε όλη την Ευρώπη!

Στην Ελλάδα, η ανάγκη είναι πολλαπλάσια. Ο τυχοδιωκτισμός των αστικών δυνάμεων, των κυβερνήσεων ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ, έχει μετατρέψει τη χώρα σε ορμητήριο των ΗΠΑ-NATO ενάντια στη Ρωσία, ιδιαίτερα με τη βάση της Σούδας και το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης. Εργαζόμενοι και νέοι πρέπει να κινητοποιηθούμε για να φράξουμε τον δρόμο στον πόλεμο, πριν να είναι αργά.

Ένας χρόνος από την εισβολή στο Καπιτώλιο

Μια ανασκόπηση της 6ης Γενάρη

Η εισβολή στο Καπιτώλιο στις 6 Γενάρη του 2021 προετοιμάστηκε καιρό πριν, μέσα από την ρητορική έντασης των «κλεμμένων εκλογών» του Τραμπ, την παραπληροφόρηση από τα συντηρητικά ΜΜΕ και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, την ενθάρρυνση και κινητοποίηση ακροδεξιών ομάδων, μα κυρίως την πολύ πριν τις 6 Γενάρη, θεσμική προετοιμασία, με αλλαγές προσώπων σε θέσεις κλειδιά στο Ανώτατο Δικαστήριο και το Πεντάγωνο. Κινήσεις που συνδυαστικά με την πίεση έξω (και όπως αποδείχτηκε και μέσα) από το Καπιτώλιο θα «εξανάγκαζαν» τον αντιπρόεδρο Μάικ Πενς να ακυρώσει στην πράξη το αποτέλεσμα των εκλογών και να δώσει το πράσινο φως για την πραγματοποίηση ενός «συνταγματικού» πραξικοπήματος. Τελικά μετατράπηκε σε επίδειξη δύναμης του Τραμπ, ορόσημο για το κίνημα MAGA και την επικράτηση τους στο εσωτερικό του Ρεπουμπλικάνικου Κόμματος αλλά και θρυαλλίδα για την εκδήλωση της πολιτικής κρίσης στις ΗΠΑ. Αντίθετα με το αναμενόμενο (πέρα και από νομικές συνέπειες), η πουτιστική ενέργεια του Τραμπ, δεν τον έθεσε εκτός κόμματος και πολιτικής, ούτε προς ώρας έχει οδηγήσει σε οργανωτικό ρήγμα το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα. Κι ενώ η 6η Γενάρη ήταν αντιδημοκρατική ενέργεια που έκανε το Γουόσερμαν του Νίξον να μοιάζει παιδική χαρά, ο Τραμπ, όχι μόνο φαίνεται να κυριαρχεί εντός των Ρεπουμπλικάνων αλλά κερδίζει, αντί να χάνει εκλογικά έδαφος.

Ένας χρόνος διακυβέρνησης Μπάιντεν

Όλα αυτά δεν είναι ανεξάρτητα από την κρίση των δύο κύριων αστικών κομμάτων και συγκεκριμένα των Δημοκρατικών, που η ανάληψη της διακυβέρνησης όξυνε τις αντιφάσεις στο εσωτερικό τους, δείχνοντας στον πρώτο χρόνο διακυβέρνησης ότι είναι απρόθυμοι και ανίκανοι να κάνουν τις τομές που απαιτούνται.

Ο Μπάιντεν είχε προαναγγείλει την φορολόγηση των μεγάλων εταιρειών και του πλουσιότερου 1%, είχε υποσχεθεί μέτρα για την υγειονομική κάλυψη και την κοινωνική προστασία και θεσμοθετημένους κατώτατους μισθούς 15 δολαρίων την ώρα. Έτσι κατάφερε να κινητοποιήσει υπέρ του σημαντικά κομμάτια ψηφοφόρων, κυρίως των νέων εργαζομένων, των μειονοτήτων και μεγάλο τμήμα της νεολαίας. Μετά από σχεδόν ένα χρόνο θητείας, το κατώτατο ημερομίσθιο των 15 δολαρίων εξακολουθεί να είναι στα 7,25 δολάρια κι έχει εγκαταλειφθεί από την πλευρά της κυβέρνησης αυτή η συζήτηση. Δεν έγινε καμία επιβολή φόρων στις μεγάλες εταιρείες και στους πλουσιότερο 1%. Αντίθετα νομοθέτησε ένα φορολογικό μέτρο ευνοϊκό για τα πλούσια νοικοκυριά (αυξάνεται από 10.000 σε 80.000 δολάρια, το ποσό που μπορούν να αφαιρέσουν από τους ομοσπονδιακούς φόρους τους για την πληρωμή των τοπικών φόρων) που κατέστησε δυνατό στους Ρεπουμπλικάνους αντιπροσώπους να αντεπιτεθούν. Το σχέδιο που εξαγγέλθηκε στην αρχή της θητείας για «πράσινη και ισότιμη ανάπτυξη» αφού δέχτηκε κάθε είδους «σαμποτάζ» από τους Ρεπουμπλικάνους και το νεοφιλελεύθερο κομμάτι των Δημοκρατικών,

κατέληξε στην ψήφιση προϋπολογισμού ευνοϊκού όμως για τις μεγάλες κατασκευαστικές εταιρείες.

Στο μέτωπο της πανδημίας οι ΗΠΑ παραμένουν η χώρα με τον υψηλότερο αριθμό νεκρών. Παρόλα αυτά ο Μπάιντεν δεν έχει λάβει μέχρι στιγμής κανένα ουσιαστικό μέτρο. Η δημόσια υγεία είναι ανύπαρκτη και η νοσοκομειακή και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη άπιαστο όνειρο για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Ακόμη, ενώ η κυβέρνηση κατέχει το κύριο δίπλωμα ευρεσιτεχνίας για την παραγωγή εμβολίων mRNA, η εξυπηρέτηση των συμφερόντων των εταιρειών-κολοσσών του φαρμάκου δεν επιτρέπει την απελευθέρωση της ευρεσιτεχνίας που θα έδινε τη δυνατότητα για τη διάδοση φτηνών εμβολίων στις ΗΠΑ και σε όλο τον πλανήτη.

Την ίδια στιγμή δεν άλλαξε απολύτως τίποτε σε ό,τι αφορά τα δικαιώματα των μεταναστών και την υποδοχή των προσφύγων. Η αστυνομική βία και οι κρατικές δολοφονίες των αфроαμερικανών συνεχίζονται με αμειώτους ρυθμούς ενώ στην οπλοκατοχή, –πρόβλημα διαχρονικό και φλέγον, αφού κάθε ακροδεξιά γκρουπά μπορεί να συντηρεί οπλοστάσιο ανάλογο με στρατοπέδου και έτσι στις 6 Γενάρη υπήρχαν οπλοφόροι με οπλισμό βαρύτερο της φρουράς του Καπιτωλίου– δεν φαίνεται να μπαίνει καν χαλινάρι.

Ο στρατιωτικός προϋπολογισμός, παρά την απειλοκή από το Αφγανιστάν, αντί να μειωθεί, αυξήθηκε για άλλη μια φορά στα 720 δισ. δολάρια, με την υποστήριξη, φυσικά, των Ρεπουμπλικάνων. Αυτό αιτιολογείται από την εξωτερική πολιτική του Μπάιντεν, με την συντήρηση στρατιωτικών εντάσεων σε πολλαπλά μέτωπα, όσο κοντινότερα στα σύνορά τους, για την πίεση δύο υπερδυνάμεων (Ρωσία, Κίνα), πράγμα που απαιτεί εξοπλισμούς με πολύ πιο αυξημένο κόστος από αυτόν που απαιτούνταν για τον έλεγχο του Αφγανιστάν απέναντι στους ρακένδυτους Ταλιμπάν και έχει φυσικά πολιτικό κόστος αφού συνιστά μια φιλοπόλεμη πολιτική, που δυσχεραίνει μεγάλο κομμάτι ψηφοφόρων που έχει σιχαθεί τον πόλεμο.

Ταυτόχρονα η εξωτερική πολιτική παραμένει αντιδραστική και στα χνάρια της προηγούμενης κυβέρνησης (πλήρης υποστήριξη του σιωνιστικού καθεστώτος του Ισραήλ, του αντιδραστικού καθεστώτος των Σαούντ, επιθετική στάση απέναντι στην Κούβα και τη Βενεζουέλα, στήριξη των πιο αντιδραστικών κυβερνήσεων στη Λ. Αμερική).

Τα οικονομικά αδιέξοδα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού

Τα πιο δύσκολα είναι μπροστά για την κυβέρνηση Μπάιντεν. Τα έκτακτα μέτρα που πάρθηκαν το 2020-21 και ανακούφισαν σε ένα βαθμό τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα (αποζημιώσεις αναστολών εργασίας, αναβολή πληρωμής χρεών) δεν αποτελούν μακροπρόθεσμα μέτρα, αντίθετα ξεκινά η διαδικασία άρσης τους, κάτι που θα προκαλέσει έντονη δυσάρεσκεια, πιθανόν κι ένα νέο κύκλο αγώνων. Παράλληλα, το τρίτο εξάμηνο του 2021, το δημόσιο χρέος των ΗΠΑ ήταν 28 τρις. δολάρια (125% του ΑΕΠ). Μπορεί οι επιπτώσεις να αμβλύνθηκαν λόγω των μηδενικών επιτοκίων δανεισμού, όμως η συζήτηση για την αύξηση τους επίσης έχει ανοίξει, ανοίγοντας σιγά-σιγά τα ενδεχόμενα χρεοκοπιών και ξεσπάσματος μιας νέας χρηματοπιστωτικής κρίσης.

Η εξέλιξη της πολιτικής κρίσης

Όπως είναι αναμενόμενο, ο Τραμπ και οι Ρεπουμπλικάνοι εκμεταλλεύονται την αδύναμη θέση ενός προέδρου που υποσχέθηκε πολλά στους εργαζόμενους και κάνει πολύ λίγα, καθώς και τις αντιφάσεις του κόμματός του που διχάζεται ανάμεσα στη συγκράτηση μίας προοδευτικής βάσης ψηφοφόρων και της εξυπηρέτησης των εταιρικών συμφερόντων της Σίλικον Βάλεϊ και της Γουόλ Στρητ. Οι Ρεπουμπλικάνοι συνεχίζουν να μπλοκάρουν κάθε πιθανή απόχρωση προοδευτικής πολιτικής και εφαρμόζουν την δική τους ατζέντα σε όσες πολιτικές ελέγχουν (βλ. απαγόρευση αμβλώσεων) με αποκορύφωμα πολιτικές όπου αποφάσισαν να αλλάξουν τους εκλογικούς νόμους για να αποκλείσουν από το δικαίωμα ψήφου την εργατική τάξη

και ειδικά τους αфроαμερικανούς και λατίνους.

Με αυτή την έννοια η 6η Γενάρη δεν τέλειωσε ποτέ. Σε τελική ανάλυση ο Τραμπ και οι ρεπουμπλικάνοι απλά χρησιμοποιούν τους θεσμούς της αμερικανικής αστικής δημοκρατίας που υποτίθεται ότι προστατεύουν την δημοκρατική «σταθερότητα». Στην πραγματικότητα δεκαετίες τώρα είχαν μετατραπεί σε μηχανισμούς αποκάλυπτης εξυπηρέτησης των καπιταλιστικών συμφερόντων. Έχοντας χάσει την αξιοπιστία τους στις μάζες μετατρέπονται πια σε παράγοντες αστάθειας από τους τραμπιστές. Η 6η Γενάρη απέδειξε ότι το πολιτικό σύστημα των ΗΠΑ, το σταθερό και ακλόνητο είναι εύθραυστο και εύλωτο. Η σήψη διαμορφωνόταν χρόνια πριν, όταν π.χ. το Ανώτατο Δικαστήριο εξάλειψε έναν αιώνα νόμων για την χρηματοδότηση της προεκλογικής εκστρατείας καταργώντας πρακτικά για τους εργαζόμενους το δικαίωμα του εκλέγεσθαι. Τώρα οι Ρεπουμπλικάνοι καταργούν και αυτό του εκλέγειν. Μπορεί το Ανώτατο Δικαστήριο, του οποίου τόσο βολικά είχε στήσει την σύνθεση ο Τραμπ, να μη τον στήριξε έναν χρόνο πριν (δεν επρόκειτο να θυσιάσει ανόητα τη λαϊκή νομιμοποίηση του), επικαλέστηκε όμως την εξουσία των πολιτειών προετοιμάζοντας έτσι, τα ρεπουμπλικανικά νομοθετικά σώματα για να περάσουν τους αντιδραστικούς νόμους τους. Την ίδια στιγμή η αντιδραστική σύνθεση του Ανώτατου Δικαστηρίου αποτελεί μια παρακαταθήκη για την λήψη κάθε είδους αντιδραστικής απόφασης.

Κατά ανάλογο τρόπο το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα, κάποτε πυλώνας σταθερότητας για το δικομματικό σύστημα, έχοντας μετατραπεί εδώ και δεκαετίες σε οχυρό κάθε ακραιονεοφιλελεύθερης, σκοταδιστικής και σε τελική ανάλυση αντικοινωνικής πολιτικής του κεφαλαίου, ήταν θέμα χρόνου να υποδεχτεί με ανοιχτές αγκάλες τις ακροδεξιές συμμορίες τύπου Proud Boys και τον Τραμπ έναν άθλιο αλλά και γνήσιο εκπρόσωπο τέτοιων πολιτικών.

Το Δημοκρατικό Κόμμα, όσο και αν το «φιλελεύθερο» προφίλ, του δίνει την ευχέρεια να χρησιμοποιεί τον αστικό δικαιωματοισμό, να ελίσσεται σε επίπεδο υποσχέσεων γύρω από τα κοινωνικά δικαιώματα και να διατηρεί μια σειρά «προοδευτικών» στελεχών, όντας το κόμμα-εκπρόσωπος του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου, αδυνατεί στην περίοδο της κρίσης και της υποχώρησης του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού να εφαρμόσει κάτι άλλο πέρα από αγριανθρωπικές νεοφιλελεύθερες πολιτικές.

Οι πρόσφατοι αγώνες των αфроαμερικανών και οι εργατικοί αγώνες του «απεργιακού Οκτώβρη» έδειξαν πως τα κοινωνικά ξεσπάσματα και οι αγώνες στις ΗΠΑ θα είναι συχνόι και με εκρηκτικό χαρακτήρα, τα αδιέξοδα και οι αντιφάσεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού ενισχύουν αυτή την τάση. Όμως ο μόνος τρόπος να δικαιωθούν περνά μέσα από την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του αμερικάνικου εργατικού κινήματος και αυτό δε μπορεί να γίνει παρά μόνο με όρους ταξικής ανεξαρτησίας, στην κατεύθυνση οικοδόμησης ενός μαζικού επαναστατικού εργατικού κόμματος.

■ Δημήτρης Γκ.

10 χρόνια από την απεργία του Φλεβάρη του 2012

«Ένα πρόγραμμα που διασφαλίζει τη θέση μας στο ευρώ. Είναι ένα πρόγραμμα σκληρό, που συνεπάγεται οδυνηρές θυσίες για ευρύτατα στρώματα...»,

Α. Παπαδήμος.

Αυτά εκφωνούσε ο δοτός και εκλεκτός των τραπεζιτών πρωθυπουργός της συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΛΑΟΣ στις 12/2/2012, από την ομιλία του στην Βουλή για την ψήφιση του δεύτερου μνημονίου. Την ίδια στιγμή εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές στην Αθήνα, αλλά και σε άλλες πόλεις της Ελλάδας κινητοποιούνταν δυναμικά ενάντια στο νέο οικονομικό και κοινωνικό ολοκαύτωμα το οποίο ενορχηστρώνονταν από την τρόικα και το μνημονιακό αστικό προσωπικό. Το τριήμερο των διαδηλώσεων – 48ωρη απεργία 10-11 Φλεβάρη και η συγκέντρωση στις 12 Φλεβάρη – πέρασε στην ιστορία των πιο σημαντικών σταθμών του εργατικού κινήματος, ως κομμάτι του παρατεταμένου κοινωνικού πολέμου 2010-2012.

Το δεύτερο μνημόνιο

Το δεύτερο μνημόνιο, όπως και όλα τα υπόλοιπα ήταν μια κήρυξη πολέμου ενάντια σε όλες τις κοινωνικές, πολιτικές κατακτήσεις και δικαιώματα. Δεν είχε σαν στόχο την «διάσωση της χώρας από την χρεοκοπία», αλλά την διάσωση των δανειστών και του ελληνικού καπιταλισμού, με την ταυτόχρονη διαρκή χρεοκοπία της οικονομίας. Το ελληνικό ΑΕΠ από 237 δισ. το 2009 πέφτει στα 191 δισ. το 2012 (-20%)

ενώ στο διάστημα 2008-2016 η βουτιά είναι 27% (το ΑΕΠ το 2016, 176,5 δισ.). Το δημόσιο χρέος, από 300 δισ. (126% του ΑΕΠ) το 2009, σήμερα ξεπερνάει τα 360 δισ. (πάνω από 200% του ΑΕΠ). Το Μνημόνιο 2 και το λεγόμενο PSI-κούρεμα μεγάλωσε το χρέος, ενώ τα αποθεματικά εκατοντάδων δημοσίων οργανισμών έχασαν συνολικά 16,2 δισ. ευρώ (με τα συνταξιοδοτικά ταμεία 14,5 δισ. ευρώ από τα 21 δισ. των συνολικών αποθεματικών τους).

Πάνω από το 95% των δανειακών συμβάσεων πήγε στις τράπεζες, κυρίως σε γερμανικές και γαλλικές. Οι μνημονιακές κυβερνήσεις από το 2010 μέχρι σήμερα αναλαμβάνουν να εφαρμόζουν σκληρά νεοφιλελεύθερα προγράμματα αφαίμαξης μισθών, συντάξεων, μείωσης δημοσίων δαπανών, αντεργατικών μέτρων, ιδιωτικοποίησης - ξεπουλήματος της δημόσιας παρουσίας και επιχειρήσεων, υπερφορολόγησης για τους εργαζόμενους και τα χαμηλά εισοδήματα και φορολογικής ασυλίας για το κεφάλαιο κ.ά. Μόνο το διάστημα 2010-12, η φορολογία των επιχειρήσεων έπεσε στο μισό.

10-12 Φλεβάρη 2012: Μισό εκατομμύριο διαδηλωτές

Το κοινωνικό θερμόμετρο καθόλη την διετία 2010-2012 ήταν ανεβασμένο με τις πλατείες και τις δεκάδες γενικές απεργίες. Οι διαδηλώσεις ενάντια στο Μνημόνιο 2 ήταν ίσως το αποκορύφωμα αυτής της περιόδου. Την Κυριακή 12 Φλεβάρη, μέρα ψήφισης, οι δρόμοι του κέντρου της Αθήνας και ιδιαίτερα αυτοί γύρω από την βου-

λή ήταν γεμάτοι επί ώρες από διαδηλωτές οι οποίοι προσπαθούσαν να παραμείνουν στο Σύνταγμα, παρά την κτηνώδη καταστολή από τις ορδές των ΜΑΤ και άλλων δυνάμεων της αστυνομίας. Η διάθεση του κόσμου ήταν από την αρχή μαχητική καθώς ένα μεγάλο κομμάτι του δεν δίσταζε να αποκρούει τις επιθέσεις της αστυνομίας, ακόμα και με οδοφράγματα. Το χάσμα ανάμεσα στην διάθεση των εργαζομένων και της νεολαίας που δεν άντεχε άλλο να βλέπει να καταστρέφεται η ζωή τους και σε μια μικρή μειοψηφία μέσα στην βουλή, είχε μεγαλώσει επικίνδυνα. Πραγματικά η αστική εξουσία είχε κατέβει στο δρόμο εκείνη την ημέρα και ο μηχανισμός καταστολής προσπαθούσε σχετικά απομονωμένος να την υπερασπιστεί. Μόνο μετά από αρκετές ώρες η αστυνομία κατάφερε να «καθαρίσει» την πλατεία Συντάγματος.

Όμως, όπως και στις πλατείες, οι χρόνιες αδυναμίες του εργατικού κινήματος έδειξαν γρήγορα τα όρια. Τα δύο ρεφορμιστικά κόμματα με το γνωστό εκλογικό στικό τους πρόγραμμα, ο ΣΥΡΙΖΑ με μια πολιτική τακτική που οδηγούσε το κίνημα και τους αγώνες σε μια εκλογική ανάθεση, και το ΚΚΕ με μια πιο σταλινική και επιθετική στάση απέναντι σε ό,τι δεν μπορούσε να ελέγξει (ακόμα και προστατεύοντας με τις γνωστές «αλυσίδες» του την βουλή, με μια ακατάσχετη προβοκατορολογία, βρίζοντας τις πλατείες και ταυτίζοντας την έξοδο από το ευρώ με καταστροφή) μαζί με την υπόλοιπη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, έκαναν ό,τι μπορούσαν για να εμποδίσουν το κίνημα να οργανωθεί.

Η μνημονιακή προσαρμογή της ελληνικής κοινωνίας μέχρι το φιλί της ζωής από τον Σύριζα

Η τρόικα μαζί με το μνημονιακό αστικό πολιτικό προσωπικό, επιχειρούσαν να σταθεροποιήσουν την κλονισμένη πολιτική, κοινωνική και οικονομική ισορροπία που είχε διασαλευθεί μέσα από ένα ακραίο νεοφιλελεύθερο μνημονιακό πρόγραμμα. Αυτό δεν ήταν καθόλου εύκολη υπόθεση. Ήδη πριν τον διορισμό της κυβέρνησης Παπαδήμου είχε πέσει η κυβέρνηση Παπανδρέου μετά από την γενική λαϊκή διασάρεσκεια και μέσα από ένα μεγαλειώδες κίνημα (πλατείες 2011, απεργία Οκτώβρη και διαμαρτυρίες στις παρελάσεις). Η κοινωνική και πολιτική πόλωση είχε οξυνθεί στο έπακρο, ενώ οι ανησυχίες διαφόρων αστικών κέντρων εκφράστηκαν ακόμα και με απειλές για πραξικόπημα. Ο διπλός εκλογικός σεισμός του 2012 που κλόνισε το επίσημο πολιτικό σκηνικό, αφού κλόνισε συθέμελα τον δικομματισμό (στο 32% αθροιστικά), εξαέρωσε το ΠΑΣΟΚ και εξαφάνισε μία σειρά από μνημονιακά κόμματα - ρετάλια, που εμφανίστηκαν εκείνη την περίοδο και αργότερα. Κερδισμένο εκλογικά από αυτήν την περίοδο ήταν το ένα από τα δύο ρεφορμιστικά κόμματα της αριστεράς, ο ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος κέρδισε τελικά στις εκλογές του 2015. Η μνημονιακή του μετάλλαξη δίνει το φιλί της ζωής σε ΝΔ και στην συνέχεια στο ΚΙΝΑΛ-ΠΑΣΟΚ, αλλά κυρίως δυσφημεί τους αγώνες, την αριστερά και το εργατικό κίνημα.

■ Χ. Ζάκας

Η Συμφωνία της Βάρκιζας: Μνημείο σταλινικής προδοσίας

Στις 12 Φλεβάρη 1945, μετά τη σφαγή των «Δεκεμβριανών», η υπογραφή της Συμφωνίας της Βάρκιζας από τη σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ/ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και την κυβέρνηση Πλαστήρα παραδίδει το αντιστασιακό - επαναστατικό κίνημα στους Βρετανούς και την αστική τάξη. Προέβλεπε μεταξύ άλλων τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ και τη διάλυσή του και ως αντάλλαγμα παρείχε αμνηστία για τα πολιτικά αδικήματα, που είχαν πραγματοποιηθεί από τις 2/12/1944 μέχρι την ημέρα της συμφωνίας. Αυτό εξασφάλισε την αμνηστία της σταλινικής ηγεσίας αλλά όχι και των αγωνιστών που είχαν διαπράξει «ποινικά αδικήματα», των οποίων οι συλλήψεις και οι βασανισμοί ανήλθαν σε δεκάδες χιλιάδες. Είναι σημαντικό να πλαισιώσουμε τη Συμφωνία ιστορικά και πολιτικά για να αντιληφθούμε γιατί αποτέλεσε μια προδοτική επιλογή και όχι απλώς κάποιο «ιστορικό λάθος».

Τα γεγονότα πριν τη Βάρκιζα

Το 1944 το έρεισμα των αντιστασιακών στην ύπαιθρο ήταν πλέον τέτοιο που άρχισαν να δημιουργούνται μορφές αυτοδιοίκησης, όργανα λαϊκής δικαιοσύνης, καθιερώθηκε η ισότητα των δύο φύλων, αναδείχθηκε ο λαϊκός πολιτισμός και προωθήθηκε η αυτοοργάνωση του αγώνα και η παλλαϊκή συμμετοχή. Όλα αυτά γεννούσαν αντικειμενικά μια κατάσταση δυαδικής εξουσίας, απέναντι στους ναζί και την κυβέρνηση των δοσίλογων. Το Μάη του 1944, και ενώ η ήττα των ναζί στον πόλεμο ήταν πλέον θέμα χρόνου, αντιπροσωπεία

του ΕΑΜ και της κυβέρνησης του βουνού μετέβη στον Λίβανο, για διαπραγματεύσεις σχετικά με την τύχη της μεταπολεμικής Ελλάδας. Οι σταλινικοί αντιπρόσωποι παραδόθηκαν ουσιαστικά άνευ όρων στους Άγγλους και τον Γεώργιο Παπανδρέου, που είχε διοριστεί από τον βασιλιά στη θέση του πρωθυπουργού. Η συμφωνία που υπογράφηκε (17-20 Μαΐου 1944) αναγνώριζε ως μόνη νόμιμη κυβέρνηση τη βασιλική «κυβέρνηση εθνικής ενότητας» του Καΐρου. Επίσης, καταδικαζόταν το κίνημα των φαντάρων και ναυτών του ελληνικού στρατού της Μέσης Ανατολής ως «προβοκατόρικο», το ΕΑΜ δεχόταν να συντονίζει τις ενέργειές του μ' αυτές των Άγγλων και καταδικαζόταν η «τρομοκρατία στην ύπαιθρο». Το κείμενο της συμφωνίας κατέληγε με ευχαριστίες στον Τσόρτσιλ «για το ενδιαφέρον του για την Ελλάδα και το μέλλον της». Με τη συμφωνία της Καζέρτας (26 Σεπτεμβρίου 1944), ο ΕΛΑΣ ετέθη υπό την ηγεσία της Κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας και, μέσω αυτής, του Βρετανού αξιωματικού Σκόμπι και δεσμευόταν ότι δεν θα προέβαινε σε καμία ενέργεια στην Αθήνα, παρά την θέληση των Άγγλων. Σε αντάλλαγμα, το ΚΚΕ/ΕΑΜ έλαβε 4 υπουργεία στην κυβέρνηση Παπανδρέου. Έτσι, στα «Δεκεμβριανά» ο κύριος όγκος του ΕΛΑΣ έμεινε εκτός Αθήνας, αφήνοντας τους νεαρούς μαχητές του εφεδρικού ΕΛΑΣ αβοήθητους απέναντι στα αγγλικά στρατεύματα.

Το πολιτικό υπόβαθρο

Οι ρίζες της προδοσίας βρίσκονται στον πυρήνα της πολιτικής του ΚΚΕ, που στην 6η Ολομέλεια της Κεντρικής Επιτρο-

πής του 1934, είχε υιοθετήσει τη σταλινική «θεωρία των σταδίων». Σύμφωνα με αυτήν ο ελληνικός καπιταλισμός ήταν καθυστερημένος και με «φευδαρχικά κατάλοιπα», και ο χαρακτήρας της επανάστασης μπορούσε να είναι μόνο «αστικοδημοκρατικός». Έτσι, καθήκον των κομμουνιστών ήταν να συγκροτήσουν «Λαϊκά Μέτωπα», με «προοδευτικές» μερίδες και κόμματα της αστικής τάξης προκειμένου να εξασφαλίσουν σε πρώτο στάδιο οι όροι για την πραγματοποίηση του δεύτερου σταδίου, της σοσιαλιστικής επανάστασης, κάποτε στο απροσδιόριστο μέλλον. Αυτή η τακτική είχε ήδη εφαρμοστεί από το ΚΚΕ με το σύμφωνο Σκλάβαινα-Σοφούλη και τον υπονομευτικό του ρόλο κατά την εξέγερση των καπνεργατών της Θεσσαλονίκης (1936). Έτσι και η αντίσταση ενάντια στις κατοχικές δυνάμεις οργανώθηκε στη βάση της υπεράσπισης της «πατρίδας» και της «δημοκρατίας». Το ίδιο το ΚΚΕ σε εισήγηση της ΚΕ το 2018 με αφορμή την παρουσίαση του Δοκιμίου Ιστορίας του Κόμματος (1918-1949) παραδέχτηκε πως: «Δεν χαρακτηρίσε αντικειμενικά ως δυνάμεις της αστικής εξουσίας συμμορίες, συνεργάτες των Γερμανών κατακτητών και άλλες, που έδρασαν στη συνέχεια μαζί με ΕΔΕΣίτες, χωροφύλακες κ.ά., με τις βρετανικές δυνάμεις, αλλά τις θεωρούσε περιορισμένα, μόνο ως όργανα μιας μερίδας της αστικής τάξης, της μοναρχοφασιστικής».

Η πολιτική αυτή εξυπηρετούσε τα συμφέροντα του ίδιου του Στάλιν και της σοβιετικής γραφειοκρατίας για «την οικοδόμηση του σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στις 9-10 Οκτώβρη του 1944 στη Μόσχα, Στάλιν και Τσόρτσιλ μοίρασαν τις

σφαίρες επιρροής στα Βαλκάνια: Ρουμανία και Βουλγαρία για τη Σοβιετική Ένωση, Ελλάδα για την Αγγλία. Η Γιουγκοσλαβία μοιράστηκε 50-50 (τελικά το παρτιζάνικο κίνημα θα τους χαλούσε τα σχέδια). Το ΕΑΜ – ΚΚΕ μπορούσε να καταλάβει την εξουσία, αν βασιζόταν στη δυναμική του τεράστιου κινήματος που είχε υπό τη διεύθυνσή του. Όμως οι ηγέτες του εφάρμοσαν κατά γράμμα την πολιτική της σταλινικής γραφειοκρατίας, η οποία απευχόταν το ενδεχόμενο ενός συνδυασμού επαναστατικών νικών σε Γιουγκοσλαβία, Ιταλία και Ελλάδα, που θα προκαλούσε αλυσιδωτές εκρήξεις σε όλη την Ευρώπη, και αναταράξεις εξαιρετικά επικίνδυνες για την αφύπνιση του σοβιετικού προλεταριάτου από το οποίο είχε σφετεριστεί την εξουσία.

Τα αποτελέσματα

Η Συμφωνία της Βάρκιζας ολοκλήρωσε την προδοσία της ελληνικής επανάστασης και των αγωνιστών της από τη σταλινική γραφειοκρατία. Το διάστημα 1945-46 η λευκή τρομοκρατία οργίασε και ξεκίνησε μια περίοδος βαρβαρότητας και διώξεων για την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, κατά την οποία η αστική τάξη και οι πρώην ταγματασφαλίτες εξαπέλυσαν άγριο ανθρωποκτονητικό εναντίον του «κομμουνιστικού κινδύνου». Η τακτική των «Λαϊκών Μετώπων», της ταξικής συνεργασίας και της αναβολής του επαναστατικού αγώνα, έχει επιφέρει ιστορικά καταστροφικές συνέπειες στο εργατικό κίνημα και δυστυχώς δεν αποτελεί ακόμη ιστορικό παρελθόν.

■ Μαρία Π.

Αφιέρωμα στο Γυναικείο Ζήτημα (γ' μέρος)

Οικονομική κρίση και πανδημία χειροτερεύουν τη θέση της γυναίκας στην κοινωνία

■ Ρία Καντζέλη

Η γυναίκα ναι μεν έχει αυτονομηθεί σε μεγάλο βαθμό τις τελευταίες δεκαετίες –γεγονός που αποδεικνύεται από την μαζική πλέον πρόσβαση της στην αγορά εργασίας και την εκπαίδευση– παρόλ' αυτά η γυναικεία χειραφέτηση ακόμη και σήμερα παραμένει ζητούμενο. Η καπιταλιστική κρίση επηρεάζει άμεσα την θέση της σε όλες τις σφαίρες της κοινωνικής ζωής. Ειδικά μέσα στην πανδημία όπου όλες οι αντιφάσεις και τα προβλήματα μιας έξαρσης της κρίσης βάθυναν και συμπυκνώθηκαν, έχει ακόμη μεγαλύτερη σημασία να προσπαθήσουμε να σκιαγραφήσουμε τη θέση της γυναίκας μέσα στη δίνη της δομικής και μη αναστρέψιμης κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος.

Γυναίκα κι εργασία

Η γυναίκα εργάτρια παραμένει ένα από τα πιο πληττόμενα κομμάτια της εργατικής τάξης. Το ένα τέταρτο της παγκόσμιας γυναικείας εργατικής δύναμης εξακολουθεί να δουλεύει στον πρωτογενή τομέα (γεωργία), ποσοστό κυρίως προερχόμενο από τη νότια Ασία, τη Λατινική Αμερική και την υποσαχάρια Αφρική. Από τα μέσα της δεκαετίας του '90 και μετά, η παρουσία των γυναικών στη βιομηχανία έχει εξασθενήσει με εξαίρεση τον τομέα της υφαντουργίας που κατεχοχρήν απορροφούσε γυναίκες και τις Ειδικές Οικονομικές Ζώνες (ΕΟΖ)¹ όπου ως επί το πλείστον προσλαμβάνονται γυναίκες και μετανάστες με μισθούς πείνας και απελπιστικά άθλιες συνθήκες εργασίας. Σήμερα, οι γυναίκες εργαζόμενες παγκόσμια βρίσκονται κυρίως στους πιο άμεσα επηρεασμένους από την πανδημία κλάδους, αυτούς του εμπορίου, του επισιτισμού, τουρισμού και συνολικά των υπηρεσιών (υγεία, εκπαίδευση κ.λπ.).

Όσον αφορά στους μισθούς, παρά την αρχή της ίσης αμοιβής για ίση εργασία ανάμεσα στα δύο φύλα, που έχει κατοχυρωθεί τουλάχιστον στην Ευρώπη από το 1957, η μισθολογική ανισότητα δεν έχει ακόμη εξαιρεθεί. Στην ΕΕ, οι γυναίκες αμείβονται με ωρομίσθιο 14,1% λιγότερο από τους άνδρες κατά μέσο όρο ενώ η απόκλιση παγκόσμια αγγίζει το 23%. Τα στοιχεία που παραθέτει η Διεθνής Επιτροπή της Ενιαίας Γραμματείας της 4ης Διεθνούς είναι σοκαρι-

στικά (24/2/2021): «Σχεδόν το 40% των γυναικών δεν διαθέτουν καμία κάλυψη κοινωνικής προστασίας από τη δουλειά τους...με αποτέλεσμα 200 εκατ. γυναίκες που φτάνουν σε ηλικία συνταξιοδότησης να μην έχουν καμία σύνταξη. Συνολικά το 70% των φτωχών στον κόσμο είναι γυναίκες(!). Η γυναικεία εργασία σε μεγάλο βαθμό είναι μερικής απασχόλησης καθώς οι γυναίκες δεν έχουν απαγκιστρωθεί από την απλήρωτη εργασία της φροντίδας του νοικοκυριού. Ένα ποιοτικό χαρακτηριστικό που χρειάζεται να λάβουμε υπόψη σχετικά με την γυναικεία εργασία την περίοδο της πανδημίας, είναι η μάλιστα της τηλεργασίας που έχει βίαια εξαπλωθεί παγκοσμίως. Όσο κι αν επιφανειακά ανακουφίζει την γυναίκα καθώς δεν υπάρχει πια σπατάλη χρόνου σε μετακινήσεις (νεκρός χρόνος) και μειώνεται ο φόβος μετάδοσης του ιού λόγω της απομόνωσης, αυτή η νέα παρασιτική «μορφή εργασίας», βάζει σε κίνδυνο τα εργασιακά δικαιώματα της γυναίκας και ενισχύει τη γυναικεία καταπίεση. Το παραμύθι που πουλάνε οι αστικές τάξεις ότι η τηλεργασία θα βοηθήσει τις γυναίκες να συνδυάσουν εύκολα «σπίτι και καριέρα» στον ίδιο χώρο, στόχο έχει να μετακυλήσει την ευθύνη για την διάσωση της εργατικής τάξης από το κράτος στην οικογένεια. Το ψυχικό και πνευματικό βάρος που έχει να σηκώσει η γυναίκα, η οποία στον ίδιο χρόνο και χώρο πρέπει να αναλάβει όλους τους κοινωνικούς της ρόλους (εργάτρια, νοικοκυρά, μητέρα, σύζυγος, νοσοκόμα κ.λπ.) γίνεται ακόμη πιο δυσβάσταχτο. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, η πανδημία έχει φέρει τσουνάμι απολύσεων, ειδικά στους τομείς που απασχολούνται κυρίως οι γυναίκες (επισιτισμός, εμπόριο, τουρισμός κ.λπ.) Σύμφωνα με τη Διεθνή Οργάνωση Εργασίας, μόνο στο πρώτο κύμα της πανδημίας χάθηκαν συνολικά ώρες εργασίας που αντιστοιχούν σε 515 εκατ. θέσεις πλήρους απασχόλησης σε σύνολο περίπου 3,5 δισ. απασχολούμενων. Μέχρι το τέλος του 2020 είχαν χαθεί οριστικά 114 εκατ. θέσεις εργασίας με τα 33 εκατ. να αντιστοιχούν σε άνεργους και 81 εκατ. σε ανθρώπους που αναγκάστηκαν να τεθούν εκτός ενεργού πληθυσμού (επί το πλείστον γυναίκες). Το δεύτερο τρίμηνο του 2020, οι περισσότερες θέσεις εργασίας χάθηκαν στην εστίαση, το λιανεμπόριο και τις υπηρεσίες διαμονής, ενώ από το 1,3 εκατ. ανθρώπους που έχασαν τη δουλειά τους στις υπηρεσίες που σχετίζονται με τη σίτιση, οι 700.000 ήταν γυναίκες.² Στην Ελλάδα, η απώλεια ωρών εργασίας με όρους χαμένων θέσεων πλήρους απασχόλησης, ισοδυναμεί με 492,9 χιλ. θέσεις πλήρους απασχόλησης, στην πλειοψηφία τους νέες γυναίκες.

Η «Αγία» Οικογένεια σε πανδημική κρίση

Από το ενεργό εργατικό δυναμικό έχει

αναγκαστεί να αποσχιστεί ένα μεγάλο κομμάτι γυναικών εξαιτίας της πανδημίας. Η γυναίκα μέσα στην δύσκολη αυτή κατάσταση μπαίνει για άλλη μια φορά «εγγυήτρια» για την «ομαλή αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης» μιας ολόκληρης οικογένειας. Πέρα από τα αυξημένα πλέον καθήκοντα του νοικοκυριού (απολύμανση, φύλαξη αρρώστων κ.ά.), οι γυναίκες υπέμειναν τον πολύμηνο εγκλεισμό και την απομόνωση των τελευταίων χρόνων. Με τα απανωτά λοκντάουν και το άνοιξε - κλείσε των σχολείων, η αστάθεια μέσα στην καθημερινότητα του οικογενειακού βίου δημιουργεί αναμφισβήτητα αυξημένη φυσική και ψυχολογική εξάντληση. Παρότι η οικογένεια δεν είναι πια πατριαρχική με την έννοια που βλέπαμε έως και πριν το επαναστατικό κύμα που κορυφώθηκε με το Μάη του '68, ο αστικός θεσμός της οικογένειας συνεχίζει να αποτελεί μια κοινωνική δομή που καθορίζεται αλλά και διαμεσολαβεί τις κοινωνικές σχέσεις εξουσίας. Σήμερα, όπου οι αντιφάσεις του καπιταλισμού παίρνουν ολοένα και πιο εκρηκτικές διαστάσεις, όπου οι φαραωνικές οικονομικές ανισότητες έχουν πετάξει στην φτώχεια και την ανέχεια την συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας, σήμερα που το καπιταλιστικό σύστημα βρίσκεται στην ιστορική φάση της παρακμής του, έτσι και ο θεσμός της οικογένειας διαποτίζεται από το δηλητήριο της σήψης και της εκμετάλλευσης.

Η σαπίλα του συστήματος γεννάει τη βία κατά των γυναικών

Δεν είναι λοιπόν τυχαίο που τα τελευταία χρόνια και ιδίως εν μέσω της πανδημίας που επέφερε μια ραγδαία όξυνση της κρίσης, παρατηρούμε μια τρομακτική αύξηση της βίας και της κακοποίησης των γυναικών που καταλήγει μέχρι και σε δολοφονίες. Μέσα στο 2021, 21 γυναίκες δολοφονήθηκαν στην Ελλάδα! Κατά τη διάρκεια της πρώτης καραντίνας οι κλήσεις προς την τηλεφωνική γραμμή για την ενδοοικογενειακή βία, αυξήθηκαν κατά 230% και πλέον αγγίζουν μια αύξηση της τάξεως 400% σε σχέση με το 2019(!). Η αδιαφορία του κράτους αποδεικνύεται και από την έλλειψη και την αναποτελεσματικότητα ελέγχου και παροχής δομών φιλοξενίας για τις γυναίκες και τα παιδιά που έπασαν θύματα κακοποίησης.

Στη σφαίρα της εργασίας και της κοινωνικής ζωής είναι αναρίθμητα τα περιστατικά κακοποίησης, βιασμών και σεξουαλικών παρενοχλήσεων. Το 85% των γυναικών στην Ελλάδα έχει υποστεί σεξουαλική παρενόχληση στον χώρο εργασίας (έρευνα ActionAid, 7/2020). Πρόσφατα, πολλές γυναίκες που έπασαν θύμα βιασμού κατήγγειλαν τον βιαστή τους και μερικά από αυτά τα κτήνη εκτέθηκαν τουλάχιστον από το απυρόβλητο που τους εξασφάλιζε επί χρόνια ο κρατικός μηχανισμός και οι

σχέσεις τους με την αστική ελίτ.

Ο λύκος θα φιλάει τα πρόβατα;

Η σάπια αστική τάξη της χώρας από τη μία κάνει ό,τι μπορεί για να κρύψει τα δικά της «τέρατα» υποθάλποντας ξεδιάντροπα πολιτικούς, βιαστές εργοδότες και διευθυντάδες, θιασάρχες και μεγαλοπαράγοντες. Ακόμα και σήμερα, ύστερα από τόσα περιστατικά προσπαθεί να κρύψει την ταυτότητα των πλουσιόπαιδών της που βιάζουν ομαδικά γυναίκες και κερδοφορούν από το εμπόριο λευκής σαρκός και ναρκωτικών (βλ. άρθρο για τον βιασμό της 24χρονης στη Θεσσαλονίκη). Ταυτόχρονα, όμως, ακολουθώντας την ίδια «συνταγή» με την αμερικάνικη και ευρωπαϊκή αστική ελίτ, προσπαθεί να πλασάρει τον εαυτό της ως τον πλέον νόμιμο «τιμωρό της έμφυλης βίας»! Όλα τα αστικά και νεοφιλελεύθερα μνημονιακά κόμματα (ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ κ.ά.) κάνουν συστηματική προπαγάνδα για τη δήθεν «ευαισθησία» τους στο γυναικείο ζήτημα μέσα από τα ΜΜΕξαπάτησης και τα social media, την ίδια στιγμή που με την πολιτική τους κανιβαλίζουν τους εργαζόμενους και την κοινωνία! Προωθώντας έναν αισχρό και κάλπικο ατομικίστικο δικαιωματισμό προσπαθούν να διαιρέσουν, να εκμεταλλευτούν αδυναμίες του γυναικείου κινήματος και να ενσωματώσουν τα δίκαια αιτήματα των γυναικών στη λογική της νεοφιλελεύθερης αγοράς.

Ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι και προσφυγιά: Τα πρώτα θύματα γυναίκες και παιδιά

Οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι και η κολοσσιαία επίθεση ενάντια στην εργατική τάξη έχουν επιβάλλει βαρύ φόρο αίματος στις γυναίκες. Η πλειοψηφία των 6.6 εκ. προσφύγων μέσα στον πάνω από δεκαετή πόλεμο στη Συρία είναι στην πλειοψηφία τους γυναικόπαιδα (έρευνα της UNHCR). Η προσφυγική και η κλιματική κρίση απειλεί με εξαφάνιση μεγάλο κομμάτι της εργατικής τάξης στις πληγείσες περιοχές. Από την πλευρά της ελληνικής αστικής τάξης δεν υπάρχουν πολλά περιθώρια υποκριτικής «ευαισθησίας» στη διαχείριση της προσφυγικής κρίσης γι' αυτό και παλεύει να επικρατήσει μια σιγή ιχθύος ως προς την εγκληματική διαχείριση του προσφυγικού. Τίποτα όμως δεν μπορεί να κρύψει τις καθημερινές δολοφονίες μεταναστών/στριών στη Μεσόγειο, τις επαναπροωθήσεις, τις άθλιες συνθήκες στα κέντρα κράτησης και την επέκταση του δουλεμπορίου που αναγκάζει γυναίκες και παιδιά να ζήσουν μια ζωή χειρότερη κι απ' το θάνατο.

¹ Ζώνες με ειδικό φορολογικό και νομικό καθεστώς (έως και μηδενική φορολογία και δασμούς για τον «επενδυτή»). Για τους εργαζομένους, ΕΟΖ σημαίνει σύγχρονο κολαστήριο χωρίς ωράριο και εργασιακά δικαιώματα.

² Έρευνα του EIGE

